

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER ALIEN WARRIOR

VOXERAN FATED MATES

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN YABANCI SAVAŞÇISI

Voxeran Kaderin Eşleri #4

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2020 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

[En son yayınlarımdan haberdar olmak için haber bültenime kaydolun!](#)

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri

[Claimed - Kitap 1](#)

[Çalınmış - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - Kitap 3](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - Kitap 6](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)

[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)

[Kitap 2 Onun Uzaylı](#)

[Canavarı - Kitap 3 Onun](#)

[Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)

TBA - Kitap 5

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

1. [Gemma](#)
2. [Kzuri](#)
3. [Gemma](#)
4. [Gemma](#)
5. [Kzuri](#)
6. [Gemma](#)
7. [Kzuri](#)
8. [Gemma](#)
9. [Kzuri](#)
10. [Gemma](#)
11. [Gemma](#)
12. [Kzuri](#)
13. [Gemma](#)
14. [Kzuri](#)
15. [Gemma](#)
16. [Kzuri](#)
17. [Gemma](#)
18. [Gemma](#)
19. [Kzuri](#)
20. [Gemma](#)
21. [Kzuri](#)
22. [Gemma](#)
23. [Kzuri](#)
24. [Gemma](#)
25. [Kzuri](#)
26. [Gemma](#)

[Epilog](#)

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

RÜZGAR GÖZLERİMİ SÖNDÜRÜYOR ve yüzüme çarpan yapraklar ve dallar gözlerimi sıkıca kapatmamı zorluyor. Dişlerimi sıkıp göğsüm ve karnım titrerken elimden geldiğince dayanmaya çalışıyorum. Kaburgalarım sanki sallanıyor gibi hissediyorum, bu da nefes almamı zorlaştırıyor.

Neyse ki, arkasına uzandığım uçan motosiklet geniş ve beni kaçırın uzaylılar keskin dönüşler yapma eğiliminde görünmüyorlar, ama yine de her an düşebileceğimden endişeleniyorum. Kalbim hızla atıyor ve hızdan başım dönüyor.

Ellerim ve ayaklarım kalın iplerle bağlanmış ve her gözümü açtığımda motosikletin altından yayılan mavimsi ışık gözlerimi kamaştırıyor, bu da başımı daha da ağrıtıyor.

Karanlık orman etrafımızda hızla geçiyor, Voxeran köyündeki ateşlerin ışığı artık hiç görünmüyor.

Çok uzağız. Güvenli bölgeden çok uzağız.

Boynumu uzatıp, biraz önümde vızıldayan ve hafifçe parlayan diğer motosikletteki Kzuri'yi görmeye çalışıyorum. Savaş sırasında bana yardım etmeye çalışırken yenik düşen vahşi Voxeran savaşçısının anısı, midemi yeniden bulandırıyor. Uzaylı akıncılar ikimizi de uçan motosikletlerin arkasına attıklarında bilinci kapalıydı ve kendimden çok *onun* motosikletten düşmesinden endişeleniyorum.

Lütfen iyi ol, Kzuri. Lütfen.

Hâlâ baygın.

Şakaklarından ve burnundan kan damlıyor, sanki burnundan, ağzından ve başının yanından kanıyor gibi görünüyor.

Belki de *öyledir*. Hiçbir fikrim yok.

Kanın taze görüldüğü ve başka açık yara görmediğim için, ona tutunabileceğim küçük bir umut var, çünkü bu muhtemelen hala hayatta olduğu anlamına geliyor. Kanıyorsa, bu kalbi hala atıyor ve kan kaybetmeye devam ediyor demektir. Buna sıkı sıkı tutunuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor

bağlı ellerimi sıkıca birbirine kenetleyip devasa uzaylıya bakarak uyanmasını diliyorum.

Sadece uyanması gerekiyor. Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulabilmemiz için uyanması *gerekiyor*.

Bindiğim motosikleti süren haydut homurdanarak dikkatimi üzerine çekiyor. Böcek gibi kolları ve kırmızı gözleriyle korkutucu bir görünümü var ve arkadaşına bir şeyler söylüyor, ikisi de ağaçların arasında yüksek hızla ilerliyorlar. Beynime yerleştirilmiş çeviri çipi olmasına rağmen ne dediğini anlayamıyorum. Kulaklarımda rüzgârın sesi çok yüksek, birkaç kelimedenden fazlasını duyamıyorum.

Voxeran köyüne kaç tane haydut saldırdı bilmiyorum, ama beni ve Kzuri'yi yakaladıktan sonra ayrılan küçük grupta yaklaşık yarım düzine kişi var. Çoğunu göremiyorum, ama derin, kaba sesleriyle birbirleriyle konuşmalarının sesi bile kalbime korku salmaya yetiyor.

Bize ne yapmayı planlıyorlar?

Bu hapishane gezegeni Nuthora, binlerce uzaylı suçlunun evi. Eminim ki, suçlarından dolayı buraya sürgün edilmiş yüzlerce farklı türden katil ve alçak var, ama ben farklı uzaylı türleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yakın zamana kadar uzaylıların varlığından bile haberdar değildim ve bizi kaçırانların bizden ne istediğini hiç bilmiyorum.

Bizi kaçırانlar yamyam olabilir mi? Bizi yemeye mi çalışacaklar? Yoksa bizi köle olarak satacaklar mı, yoksa fidye için rehin mi tutacaklar?

Çenemi sıkıp, geldiğimiz yöne doğru gözlerimi kısarak bakıyorum. Hover bisikletlerin geçişiyle çimler hafifçe ezilmiş, dünya gözlerimin alışamadığı kısa bir mavi parıltıyla kaplanmış, yerleşim yerinden uzaklaştıkça ağaç ve kayaların şekillerini alan bir karanlık girdap bırakıyor.

Göğsümde yeni bir panik dalgası yükselirken ellerim yumruk haline geliyor. Kimse fark etmeden motosikletten atlayıp yuvarlanarak köyün geri kalanına doğru koşmaya çalışmanın bir değeri olur mu diye düşünüyorum.

Bu düşünce aklımda belirir belirmez, bunu yapmamaya karar veriyorum. Kzuri'yi bırakamam, beni korumak için savaşıp neredeyse ölecekken, şimdi de benim gibi esir tutulmuşken. Hâlâ ölebilir. Bu haydutların bizden ne istediğini veya bizi hayatta tutup tutmayacaklarını bilmiyorum.

Kölelik, seks ticareti ve taze et gibi kelimeler başımın içinde arı gibi vızıldıyor.

"Taze et" olarak görülmeye alışkınım. Dünyada, annem yürümeye başladığım anda beni güzellik yarışmalarına soktu. Yıllarca jüri önünde podyumda yürüyerek, o çok istediğim birincilik kurdelesini ve onunla birlikte gelen para ödülünü kazanmaya çalıştım. Ama bu iki kelime hiç bu kadar korkutucu olmamıştı.

Annem beni bu halde görseydi ne düşünürdü?

Gözlerim, rüzgârla ilgisi olmayan gözyaşlarıyla doluyor. Anneme artık onun kontrolüne girmeyeceğimi ve sırf o söyledi diye yarışmaya katılmayacağımı söylemek için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Bana zorla dayattığı spot ışıklarını nefret ettiğimi söyledim. Beni evinden attı ve o günden sonra benimle konuşmayı kesti, ama uzaylılar tarafından kaçırılacağımı hiç düşünmemişti herhalde.

Hayır... bu tam olarak doğru değil.

Beni kaçıran uzaylılar değildi. Bunun yerine, kendi hükümetim tarafından kaçırıldım, kriyojenik bir kapsüle yatırıldım ve düzinelerce başka kadınla birlikte uzaya gönderildim. Uzaylıların teknolojisiyle takas edilecektik, ama gemimiz hedefimize ulaşmadan bu ıssız gezegene düştü.

O kapsülden uyanıp hayatımın tamamen altüst olduğunu fark etmek, hayatımın en korkunç anlarından biriydi.

Başlangıçta aklımı kaybetmememi ve umutlu kalmamı sağlayan tek şey, yalnız olmadığım gerçeğiydi. Yaklaşık iki düzine kadın kazadan sağ kurtuldu ve biz de geminin enkazında hayatta kaldık, ta ki bizi kabul edip koruma sağlayan Voxeran savaşçılarıyla karşılaşana kadar.

Ama şimdi sadece ben ve Kzuri kaldık. Onu da kaybedersem, tek *başıma* kalacağım.

Yağmacı çetesi Voxeran yerleşimini saldırdığında, beni sürükleyip götürdüklerini görünce hemen savunmam için koşan oydu. O ölürse kendimi asla affetmem. O benden çok daha güçlü, benden daha iyi bir savaşçı, ama şu anda kendini savunamıyor. Bu yüzden elimden geldiğince ikimizi de korumam gerekiyor.

Bizi esir alan uzaylıların hiçbiri Kzuri veya diğer Voxerans'lara benzemiyor. Kafamı çevirirsem, beni esir alan böcek benzeri uzaylıyı görebilirim ve Kzuri'nin üzerinde bulunduğu motosikleti süren uzaylı, biraz dev bir dik duran yaban domuzuna benziyor.

domuz gibi görünüyor. Voxeranlar daha insansı ve inci mavisi tenleri, kıvrımlı beyaz işaretleri ve kedi gibi gözleriyle inkar edilemez bir güzelliğe sahipler.

Bisiklet altımda vızıldarken, düşüncelerim dönmeye devam ediyor, akşamki olayları ve bu kader gecesine giden her anı tekrar tekrar yaşıyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama birkaç saat gibi geliyor.

Sonunda, uçan motosikletler yavaşlamaya başlıyor ve bana nefes alma şansı veriyor. Derin bir nefes alırken, motosikletin titreşimlerinden kaburgalarımın ne kadar acıdığını fark ediyorum. Sanki göğüs kafesime defalarca yumruk yemiş gibi, tüm göğsüm ağrıyor.

Küçük, yıldız ışıyla aydınlanan bir açıklıkta duruyoruz ve büyük böcek yaratık beni motosikletten indirip yere atıyor. Omzuma sertçe düşüyorum, ağrının sisinden gözlerimi kırptıştırarak uzaylıya bakarken dişlerimin arasından tıslıyorum. Ben kıvrılıp sırtıma bir kayaya yaslanırken, o kırmızı gözleriyle bana bakıyor.

"Kıpırdama," diye emrediyor, konuşurken çeneleri hafifçe tıklıyor.

Neredeyse aptalca bir şey söyleyecektim, ama alaycı cevabımı saklamak için dudaklarımı sıkıca kapattım. Bileklerim ve ayak bileklerim sıkıca bağlanmıştı, bu yüzden ayağa kalkamıyor ya da koşamıyordum. Nereye gideceğimi sanıyordu ki?

Akıncı da benimle aynı sonuca varmış gibi görünüyor. Kötü niyetli, memnun bir gülümsemeyle keskin bir baş hareketiyle onaylıyor ve arkasını dönüyor. Gözlerimi kocaman açarak, domuz benzeri uzaylı Kzuri'yi motosikletten indirip gereğinden fazla güç kullanarak yere attığında panik atağa kapılmamak için çaresizce direniyorum. Bilinci kapalı Voxeran, beni irkiltecek kadar sert bir şekilde yere düşüyor ve ben ağlamamak için dudaklarımı sıkı sıkı kapatıyorum.

Onlara ona daha nazik davranmaları için yalvarmak istiyorum, ama beni dinlemeyecekleri belli. Ve ikimizi de savunmaya çalışırsam bana saldırmalarından korkuyorum, bu yüzden yumuşak hıçkırıklarımı yutuyorum. Ben bir savaşçı değilim, hiç öyleymiş gibi davranmadım ve yarım düzine uzaylıyla başa çıkmam imkansız, özellikle de tek desteğim bilinçsizken.

"O mavi piçler iyi savaştılar," diyor yaban domuzu homurdanarak. Sesi neredeyse doğal olmayan bir şekilde derin, çakıl taşları gibi. Kafatasımın içine giriyor, kulak zarlarım ve omurgam titriyor gibi hissediyorum.

Dişlerimi sıkıp parmaklarımı bükerek, diğer yağmacılardan birinin Kzuri'ye doğru ağır adımlarla yürüdüğünü izliyorum. Bu yağmacı daha çok domuz gibi, yaban domuzu gibi değil. Arkadaşından tamamen farklı bir tür olup olmadığını bilmiyorum, ama daha az kılı

ve yüzü daha düz. Burun delikleri, ezik burnunda genişliyor ve Kzuri'yi ayağıyla iterek sırt üstü çeviriyor.

"Churbac'ın bize söylediğinden kesinlikle daha güçlüydüler," diye mırıldanır domuz, Kzuri'nin yanına tekme atarak.

Kzuri inlerken, öfkeli ve dehşet dolu bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, midem endişeden altüst oluyor.

Voxeranlar güçlüdür. Hepsi kaslı ve iridir ve şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha şiddetli savaşırlar. Ama yenilmez değiller ve Kzuri bu gece zaten çok fazla darbe aldı.

"Sence Churbac öldü mü?" beni kaçıran böcek soruyor, Kzuri'ye öfkeyle bakıp sonra bakışlarını bana çeviriyor, sanki yerinde kalmamı hatırlatmak istercesine.

İğrenç böcek benzeri uzaylıyı görmezden geliyorum. Kzuri'den gözlerimi ayıramıyorum, hayatta olduğundan emin olmak için göğsünün inip kalkışını umutsuzca izliyorum.

Domuz uzaylı homurdanıyor. Geniş burun deliklerinden sümük damlıyor ve kalın, salyalı diliyle onu yalıyor. "Muhtemelen. Aptal *karfeg* oğlu ne zaman geri çekileceğini bilmiyordu. Ölmüş olsun ya da olmasın, artık ondan emir almayacağım. Artık bu ikisi varken buna gerek yok."

Kzuri'nin cesedinin yanına tükürdü ve sonra onu tekrar tekmeledi. Gözlerim yaşlarla doldu, alt dudağımı o kadar sert ısırdım ki kanayacağından korktum.

"Katılıyorum. Burada iyi bir stoğumuz var," der böcek, büyük kırmızı gözleri ıslak bir şekilde parlayarak bana sarkık sarkık bakar. "Bunu paylaşmaya gerek yok, özellikle de Churbac bize şansımız hakkında yalan söylediği için. Bu ikisi iyi bir fiyata satılacak ve Churbac'ın yalanlarını telafi edecek."

İyi bir fiyat.

Demek bizi satmak niyetindeler.

Bizi kime satmayı planladıklarını sormak istiyorum, ama yapamıyorum. Kelimeler boğazımın arkasına kadar geliyor, ama korkumdan boğulup yok oluyorlar. Dilimi çalıştırabilsem bile, cevabı gerçekten bilmek istediğimi sanmıyorum. Zaten o kadar korkuyorum ki, düşünemiyorum, göremiyorum.

Tek odaklanabildiğim şey Kzuri.

Hareket etmiyor, ama göz kapaklarının arkasında gözleri hafifçe hareket ediyor ve hala nefes alıyor. Gölgeli ışıktaki göğsünün inip kalkışını izliyorum.

Lütfen. Lütfen onu hayatta bırakın.

"Özellikle bu, bence," diyor domuz, bana doğru sırtarak. Kalın dudaklarını mor diliyle yalıyor ve bana şehvetli bir sırıtış atıyor. "Yumuşak ve çekici görünüyor. Onu mahvetmek için kim para ödemez ki?"

Bağlı ellerimi, motosikletin titreşimlerinden ağrıyan karnıma bastırıyorum ve bu iğrenç, korkunç uzaylıların bana dokunacağı düşüncesiyle kusma isteğiyle mücadele ediyorum. Voxeranlar bu gezegende istisnadır, kural değil. Kendi gezegenlerinde diktatör bir lidere karşı başarısız bir ayaklanma sonrasında buraya sürülmüşler ve onurlu ve nazik olduklarını kanıtlamışlardır.

Ağrım ve korkumun arasından bir endişe kıvılcımı geçiyor.

Tanrım, umarım yerleşimdeki diğerleri geri kalan akıncıları savuşturmayı başarmışlardır.

Onlara ne olduğunu bilmiyorum, ama bu uzaylılar haklı. Voxeranlar inanılmaz savaşçılar. Kzuri, hepsi ona saldırıp haksız yere savaştıkları için düştü. Kimsenin ölmediğine inanmak zorundayım, en azından akıl sağlığım için. Öldükleri düşüncesine dayanamıyorum. Köyün artık yanmış bir kabuktan ibaret olabileceğini, yanmış cesetlerin kokusuyla dolu olabileceğini düşünemiyorum.

Domuz adam homurdanır ve ayağıyla Kzuri'yi tekrar dürter, onu yanına yuvarlar. Yaban domuzu benzeri uzaylı hoşnutsuzlukla homurdanır.

"Ona daha fazla zarar verme, Felg," diye homurdanır, dudakları kıvrılarak keskin dişlerini ortaya çıkarır. "İstediğin fiyatı düşüreceksin. G'Oran yaralı malları almaz."

Felg, Kzuri'ye meydan okurcasına tekrar tekme atarken, ben çenemi sıkarak izliyorum. Domuz gibi uzaylıya, tekrar konuşmaya cesaret ederse diye sanki meydan okurcasına hırlıyor. Domuz gibi uzaylı, düşük ve öfkeli bir ses çıkarır ama hiçbir şey söylemez. Böcek gibi uzaylı bir şeyler mırıldanır ve ileri doğru adım atar, Kzuri'yi kaldırıp yanıma, sırt üstü yatırır.

Böceğin uzun, kemikli parmakları yanağımı ve çenemi okşamak için uzandığında, başka bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Çeneleri bana doğru tıklıyor ve geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Kaçmaya çalışma," diye mırıldanır. "Bacakların seni yeterince uzağa götüremez ve bana bir neden verirsen, birini kesmekten mutluluk duyarım. Gideceğin yerde, sadece diz çökmen gerekecek."

Tüylerim diken diken olur, korku vücudumun her atomuna yayılır. Güçlü bir mide bulantısı dalgası beni sararken, dilimin arkasına metalik bir tat yayılır. Midemdeki az miktardaki içeriği böceğin ayaklarının üzerine kusmaktan korkuyorum.

Böcek gülüyor ve arkadaşlarının yanına gidiyor. Onlar kamp kurmaya başlıyor, küçük bir ateş yakıyor ve bisikletleri saklıyorlar.

Onlar dikkatleri başka yerdeyken, Kzuri'ye gizlice bir kez daha bakıyorum. Gözleri kapalı, yüzü solgun ve dudakları aralık. Hiçbir Voxeran'da görmediğim kadar *hareketsiz*. Hiç. Onlar hareketli yaratıklar ve onun gevşek, sessiz hali izleyenleri çok tedirgin ediyor. Onu uyandırmak ve iyi olmasını dilemek istiyorum, ama bunun onu daha da incitme ya da kamp kurarken bizi esir alanların dikkatini çekme riski olduğunu biliyorum.

Soğuk, nemli çimlerin üzerinde biraz dönerek, bağlı ellerimle uzanıp omzuna dokunuyorum. Hala sıcak.

Annemin bana küçükken öğrettiği küçük bir duayı zihnimde tekrar ediyorum, kelimeleri annemin bana her zaman söylediği gibi İspanyolca olarak tekrar ediyorum. O hayatta kalmalı ve uyanmalı. Şu anda güvenilebileceğim tek kişi o ve beni korumak için çok mücadele etti. Ona düzgün bir şekilde teşekkür edebilmek için bile olsa hayatta kalması gerekiyor.

Onlarla haftalarca yaşamış olmama rağmen, Voxerans'larla pek fazla zaman geçirmedim. Yerleşim yerindeyken, uzaylı savaşçılardan çok korktuğum için diğer insan kadınlara daha yakın dururdum ve onlarla pek konuşmazdım. Ama Churbac ve adamları bize ilk kez saldırdığında, Kzuri'nin *Foreigner II'nin* kaza yerinde beni nasıl koruduğunu hatırlıyorum. Ve bu gece, bunu tekrar yaptı.

Benim için savaştı.

Benim yüzümden yakalandı.

Benim yüzümden ölebilir.

Kzuri'nin etrafında her zaman biraz gizemli bir hava vardır. O çok sessizdir. Onun bir seferde bir iki kelimedenden fazla konuştuğunu hiç duymadım sanırım. Ama şu anda sahip olduğum tek şey o ve onun sesini duymak için neredeyse çaresiz hissediyorum. "Kzuri," diye fısıldıyorum yumuşak bir sesle, yüzünü daha iyi görebilmek için biraz eğiliyorum. Onu uyandırmak için omzumla beceriksizce dürttüm. Başı bir yana yuvarlandı ve o uyanmadı, gözlerim yaşlarla doldu.

ses çıkar. Gözleri göz kapaklarının altında dönüyor, ama açılmıyor.

Hareket etmez. "Kzuri!"

Etrafımda her yöne uzanan karanlıktan başka bir şey ^{yok}.

Bu karanlık yer hiç de huzurlu değil. Aksine, vücudum ağır bir yükün altında sıkışmış gibi hissediyorum ve göremediğim ama var olduğunu bildiğim bir baskıya karşı mücadele ediyorum. Bu baskı bileklerimi ve ayak bileklerimi sarıyor, göğsümü ve karnımı sanki şiddetli bir dayak yemişim gibi zonklatıyor.

İsimsiz, yüz­süz, sessiz düşmanlar bana dokunuyor, omzuma uzanıyor, boğazıma saldırıyor, göğsümü ve yanlarımı kemiriyor. Saldırıya uğruyorum... ya da en azından her şey kararmadan önce *uğruyordum*. Hırlayan düşmanlar ve saldırganlar, kavga ve bağırışlar, burnuma gelen ter ve kan kokusu gibi belirsiz bir anı canlanıyor.

Bu karanlıkta huzur yok, sadece bitmek bilmeyen, çalkantılı şiddet var. Ağzımı açıp ses çıkarmaya çalıştığımda hiçbir şey çıkmıyor. Kulaklarım ters dönmüş gibi hissediyorum, bu yüzden tek duyabildiğim kendi hızla atan kalbimin sesi, kanımın çalkantısı, ciğerlerimdeki hava akışı ve silahın vurduğu her noktadan vücuduma yayılan ağrı.

"Kzuri."

Bir ses karanlığı yırtıyor. Yumuşak ve kadınsı, korkuyla dolu bir ses. Bu ses tanıdığım birine ait. Çok uzakta olmasına rağmen tanıyorum.

Sıcak bir şey omzuma dokunuyor.

"Kzuri!"

Ses tekrar geliyor, kafatasımın içinde yankılanıyor. Ölen bir yıldız gibi yayılıyor ve nabız gibi atıyor. Ses tatlı ve içindeki panik olmasaydı, bu ses beni sakinleştirirdi. Bir şey beni çekiyor, onu bulmamı ve konuşan kişiyi korumamı sağlıyor — benim adımları bu kadar ateşli ve çaresizce fısıldayan kişiyi.

Sessizce hırlayarak uyanıyorum.

Yanlarım ağrıyla yanıyor ve şakaklarım sanki bir arwaur dişi batmış gibi zonkluyor. Yarayı kontrol etmek için elimi kaldırmaya çalıştığım da, bileklerimin bağlı olduğunu fark ediyorum.

Karanlıkta gözlerimi kırıştırırken, kısa bir mesafede bir ateşin parıltısını görüyorum. Kahkahalar ve kaba sesler kulaklarıma ulaşıyor.

Churbac'ın adamları.

O işe yaramaz slanching herif ölmüş olsa iyi olur. Adamlarını bize yönlendirdi ve köyümüze saldırıyı kışkırttı. Umarım savaşçı arkadaşlarım onu ve diğer tüm akıncıları öldürmüştür. Keşke orada olup onu kendi ellerimle öldürseydim.

Göğsümde bir hırıltı yükselirken üst dudağım kıvrılır, ama sonra o sesi tekrar duyarım. Adımı söylerken sesinde büyük bir rahatlama vardır.

Dönüp tekrar gözlerimi kırıyorum, hala biraz bulanık olan görüşümü netleştiriyorum. Koyu saçlı bir kadın, benim gibi bağlı halde yanımda çimlerin üzerinde uzanıyor.

Gemma.

Saçları karışık ve yıldız ışığında büyük kahverengi gözleri parlıyor. Onu görünce içgüdüsel anılar zihnime akın ediyor. Kavga sırasında bir akıncı tarafından kaçırılmıştı. Sıska uzaylının onu sürükleyerek götürdüğünü ve benim de peşlerinden koştuğumu hatırlıyorum.

Onu korumayı başaramadım ve ikimiz de yakalandık.

Akhi. İçimden küfrederek yüzümü buruşturuyorum.

Yine de, başarısızlığımın acısı, açıkça ölmediğimiz farkına varmamla hafifliyor. En azından bu da bir şeydir. İkimiz de hayattaysak, bu durumdan kurtulma şansımız var demektir.

Onu hala koruyabilirim.

Onu kurtarabilirim ve gerekirse bunu yaparken öleceğim.

Terran kadın gözlerim onunla buluştuğunda bana göz kırıyor, dudakları hafifçe titriyor. Yüzü biraz solgun, her zamanki zengin kahverengi renginden daha soluk ve gözlerinde çıplak bir korku parlıyor. Gözlerinin altında derin halkalar var, bu da onları her zamankinden daha koyu gösteriyor, irisleri neredeyse siyah görünüyor.

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra kendimi durdurdum.

Sesim savaş çığlıklarından kısılmış, ama beni durduran bu değil. Bazen konuşmak benim için zor oluyor. Bu yüzden fazla konuşmuyorum. Beynim kelimeleri oluşturuyor, ben onları söylemeye çalışıyorum, ama çoğu zaman kekeleyerek, yavaşça ve tamamen yanlış çıkıyorlar. Genellikle iki ya da

üç kelime söyleyebiliyorum. Çocukluğumdan beri böyleyim.

"Gemma," diyebiliyorum.

O başını sallar ve titrek bir gülümsemeyle yanaklarında küçük gamzeler belirir. "Benim. Uyanmana çok sevindim Kzuri. Belki de..."

Sözünü bitirmeden gülümsemesi kaybolur.

Boğazımı temizlerken, dilimin şu anda beni yarı yolda bırakmaması için tanrılara dua ediyorum. Konuşmakta zorlandığımı bilmesine gerek yok. Benim güçlü olduğuma ve onu koruyabileceğime, bizi buradan çıkarabileceğime inanması gerekiyor. Ama bunu *söyleyemezsem*, buna inanması için hiçbir nedeni kalmaz.

"Sen... iyi misin?" diye soruyorum, sesim

kısık. "Evet."

Gözlerimi biraz kısıyorum. Cevabı hızlı geldi, ama bunun yalan olduğunu biliyorum. Sanki düşüncelerimi tahmin etmiş gibi, kendine bakıyor ve bir nefes daha alıyor. Sonra garip bir şekilde yeni bir pozisyona geçiyor ve sırtını büyük bir kayaya dayayarak oturuyor. Yüzünün yarısı uzaktaki ateşin ışığıyla aydınlanıyor, diğer yarısı ise gölgede kalıyor. Oturup yanına oturuyorum, akıncıları görüş alanında tutmaya özen gösteriyorum.

"Ben iyiyim," dedi. "Yani, yaralanmadım. Birkaç sıyrık ve çürük dışında bir şeyim yok."

Bu hala beni tatmin etmiyor, ancak ona sadece *yaralanmadığını değil, iyi olup olmadığını* da sorduğumu söylemek için kelimeleri bulamıyorum. Ama ciddi bir yaralanması olmadığı için rahatladım. Bu gezegende yaşayan diğer uzaylıların türlerini biliyorum. Çoğu acımasız, duygusuz suçlular ve Churbac'ın akıncıları da onlardan farksız. Tanrılara yemin ederim, eğer bu adamlardan herhangi biri ona dokunmuşsa...

Birisi yaklaşırken yakınlarda birkaç dal kırılır ve ben gerilirim. Pembe tenli ve ezik yüzlü iri bir uzaylı yaklaşırken üst dudağım kıvrılır. O, arkadaşlarıyla birlikte bana saldırıp beni alt edenlerden biridir. Nefret gözlerimi kısar, kafatasımı ikiye bölecekmiş gibi hissettiren acıyı bastırır. Gemma'ya dokunursa, bağlı, yaralı ve silahsız olmam umurumda olmaz, onu *öldürürüm*. Nazik Terran kadınının, uyanık olduğumu fark ettiğinde gözlerindeki belirgin rahatlamayı gördükten sonra, benim için endişelendiğini ve güvenliğini bana emanet ettiğini bilerek, onu hayal kırıklığına uğratmamaya karar verdim.

Uzaylı haydut bakışlarını karşılıyor ve sırtıyor, siyah gözleri zevkle parıldarken dudaklarını yalıyor.

"Oh, ikiniz de uyanmışsınız. Güzel." Eğilirken burnunu çekerek, boynumu bir tarafa, boynumdaki bir şeyin çıkacağı kadar sertçe itti. Şakaklarım kayaya çarptığında tısladım, bu da içime yeni bir acı dalgası gönderdi ve o kıkırdadı. "Ne oldu? Yine uykun mu geldi?"

Zayıf bir şekilde homurdanarak cevap veriyorum. Kafama aldığım darbe başımı döndürdü ve doğru düzgün konuşamadığımı belli etmeden bir şey söyleyemiyorum. Bu yüzden dişlerimi sıkıp, vücudumdaki her kas saldırma isteğiyle titrerken bile tepki vermemeye zorluyorum kendimi.

Akıncı, yaralarımı şöyle bir bakıyor, sonra bir kez daha tekmeliyor ve uslu durmam için homurdanarak uyarıyor. Sonra kamp ateşinin yanındaki arkadaşlarının yanına dönüyor. O uzaklaşırken sırtına doğru hırlıyorum, keşke düşüncelerimle birini öldürebilseydim diyorum.

O gider gitmez, Gemma yaklaşır ve koyu mavi bir çürük oluşmakta olan yan tarafıma parmaklarını sürer. Dokunuşu, dikkatimi esirlerimizi yenme düşüncelerinden uzaklaştırır. Ben tısladığımda o da irkilir ve ben de onun endişelenmemesi için tepkilerimi sakinleştirmeye çalışırım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldar, alt dudaklarını ısırırken yüzündeki ifade yumuşar. "Ben... Kzuri, sana teşekkür etmeliyim. Benim için savaştığın ve hayatımı kurtardığın için."

Onun hayatını kurtarmamış olabilirim, sadece ölümünü geciktirmiş olabilirim.

Ama ona bunu söyleyemiyorum. Sadece sessizce başımı sallıyorum. Onun önünde kekelemek istemiyorum ve onun teşekkürlerini hak etmiyorum. Sonunda, saldırganlar tarafından ezildim ve yenildim, ve şimdi ikimiz de... nereye gittiğimizi bilmediğimiz bir yere gidiyoruz. Muhtemelen Pascia'ya ya da başka bir şehre, satılmak ya da takas edilmek için. Tabii şanslıysak ve varacağımız yere ulaşmadan ölmezsek.

Bu haydutlar, köyümüzü saldıran Churbac'ın adamlarından ayrılmış, ganimetlerini çalmış ve diğerleri hala savaşırken gecenin karanlığında ortadan kaybolmuşlar. Muhtemelen ganimetlerini paylaşmak istemediler. Ama Churbac'ın liderliği olmadan, iç çatışmalara girebilirler ve bu kolayca şiddete dönüşebilir.

Her halükarda, en kötüsü henüz gelmemiş olabilir.

"Bizi satmaya çalışacaklar." Gemma yutkunur, kaşları aşağı doğru çekilir. "Umarım bu, sana zarar vermeyi bırakacakları anlamına gelir. Bizi hayatta ve sağlıklı tutmak isteyecekleri anlamına gelir."

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, sesi yumuşak. Başımı sallıyorum, daha fazlasını yapamıyorum ama sözlerini onaylamak istiyorum.

"Uyu," diyorum ona.

Ben henüz uyumayacağım, ama o uyuyabildiği sürece dinlenmeli. Ne demek istediğimi göstermek için, başımı kayaya yaslayarak yerimde kıpırdanıyorum. O haklı. Akıncılar bizi henüz öldürmeyecekler — hayatta olduğumuzda ölü olduğumuzdan daha değerliyiz — ama yine de olası bir tehdide karşı uyanık olmak için onları gözetim altında tutmak istiyorum.

Gemma yavaşça yanıma sokulur, yanağını omzuma dayar ve gözlerini kapatır. İlk başta vücudu benimkinin yanında biraz gergindir, nefes alıp verışı kısa ve düzensizdir. Ama sonra bana yaslanarak gevşediğini hissedirim ve yorgunluğunun sonunda galip geldiğini anlarım.

Bizi esir alanlara bakıyorum, zihnimde düşünceler dolaşıyor.

Gemma bana güveniyor. Onu koruyabileceğimi ve bu durumdan kurtarabileceğimi düşünüyor.

Belki başaramayabilirim. Ama tüm tanrılar adına, deneyeceğim.

Uyanıyorum, vücudum sertleşmiş ve üşümüş.

Yanağım hala Kzuri'nin omzunda, onun başı da benimkinin üstünde. Biraz kayaya yaslanmış durumdayız, bağlı kollarımız aramızda garip bir şekilde sıkışmış. Yanımda sıcak ve sağlam, beni rahatlatan bir varlık, vücudumun geri kalanının ne kadar soğuk olduğunu fark etmemi sağlıyor. Kaya cildimin altında pürüzlü ve soğuk, gece boyunca yer bile soğumuş.

Kzuri'nin vücudundan yayılan ısı beni biraz daha iyi hissettiriyor. Bu, bu durumda yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

Benim kıpırdadığımı hisseder hissetmez uyanıyor, başını kaldırıyor ve gözlerini açıyor. Dişlerinin arasından tıslıyor ve yüzünü buruşturuyor, belli ki o da benim kadar acı çekiyor. Muhtemelen benden daha fazla, çünkü savaşta benden çok daha ağır yaralanmış ve yakalandığımızdan beri benden çok daha az nazik davranılmış.

Dizlerimin üzerine çöküp, güneş doğarken şakağındaki kesikleri daha iyi görebilmek için ona garip bir şekilde eğiliyorum. Yara çok kötü görünüyor, ama kafası çok şişmiş ya da morarmış değil, umarım bu iyiye işarettir.

Gözlerini kırıştırıyor, bana bakarken gözleri keskinleşiyor ve netleşiyor, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıkta. Göz bebekleri güzel, koyu mavi. Garip, canlı renkleri, oval, kedi gibi göz bebekleri kadar onu da uzaylı gibi gösteriyor. Hiçbir insanın gözünde bu özel rengi görmemiştim.

Bana bakışının yoğunluğu, Voxeran yerleşiminde savaşırkenki halini hatırlatıyor ve içimi küçük bir titreme kaplıyor, boynumda ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bazen bu uzaylı erkeklerin ne kadar ilkel ve hayvani olduklarını unutuyorum, çünkü buraya düştüğümüzden beri bana ve diğer Dünya kadınlarına karşı çok nazik ve misafirperver davrandılar.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye fısıldarım, yalnız olmadığımızın farkında olarak ve yağmacıların dikkatini çekmek istemeden.

O başını sallar.

"Başını bana doğru biraz eğebilir misin?"

Dediğimi yapar ve ben onun bana bakışından ziyade yarasına odaklanmaya çalışırım. Şakağındaki yara artık kanamıyor ama yanağının her tarafında, teninden daha koyu mavi renkte kurumuş kan var.

Onu silmeye çalışmak için uzanıyorum, içgüdüsel olarak ona bakmak istiyorum. İğrenmek gibi bir düşünce aklıma bile gelmiyor ve parmak uçlarım onun cildine değdiği anda, içimi yine bir titreme kaplıyor. Alt dudağımı ısıyorum.

"Böyle iyi mi?" diye fısıldıyorum.

O başını sallar, ben yanağından kurumuş kanı temizlerken göz kapaklarını indirir. Göğsü sessizce gürler, mırıldanma ile hırıltı arasında bir ses çıkar ve bu beni gülümsetir. Bu Voxeranlar, gözleri, hafifçe uzamış köpek dişleri ve çıkardıkları hayvani seslerle bazen gerçekten dev kediler gibidirler.

Yüzümün bir tarafı ağrıyor, muhtemelen biraz morarmış, yanaklarım ağrıyınca gülümsemem hemen kaybolur. Kzuri, ben yüzündeki kanı temizlemeye devam ederken heykel gibi sessiz ve hareketsiz kalır. Parmak uçlarım hassas olması gereken yerlere değse bile yüzünü buruşturmaz. O kadar güçlü ve stoik ki, ona hayran olmamak elde değil.

Arkamızdaki hareket dikkatimi çekiyor ve midem düğümleniyor.

Kzuri'den uzaklaşıp, bağlı ayak bileklerim acı içinde çılgık atarken topuklarımın üzerine yaslanıyorum. Uzun akıncılarından biri bize doğru gelirken o da doğruluyor. Bu, belli belirsiz domuz gibi görünenlerden biri ve ona Felg dendiğini hatırlıyorum. Bizi kaçıran altı akıncıdan dördünün domuz gibi yüzleri var ve diğerlerinin isimlerini henüz öğrenmedim.

Domuz adam önümüzde durur. Elinde deri bir kese ve iki rulo ekmek gibi görünen bir şey taşıyor. Hepsini kucağıma döker.

"Yiyin, için, ormana gidip ihtiyaçlarınızı giderin, sonra yola çıkacağız," diyor, kollarını göğsünde kavuşturup sabırsızlık ve beklenti karışımı bir bakışla bize bakıyor.

Yutkunarak ekmeğimi alıp ikincisini Kzuri'ye veriyorum. İkimiz de sincaplar fındık yer gibi iki elimizle yiyeceği tutup hızlıca yiyoruz. Ekmek tatsız ama umurumda değil. Tadı ne olursa olsun, yiyeceği reddederek kendimi daha da zayıflatmaktansa

daha iyi biliyorum. Dışarısı çıtır çıtır, içi yumuşak ve karnımdaki açlık hissini bastırıyor.

Deri kese içinde su var ve Kzuri'ye verip bitirmesini istemeden önce birkaç büyük yudum alıyorum.

Felg keseyi geri alıp kemerine bağlamadan önce, o da benim yaptığım gibi yiyip içerek bana teşekkür etmek için başını sallıyor. Akıncı ikimizi de kaldırıyor ve iki arkadaşı gelip ayak bileklerimizi bağlayan ipleri çözüyor, böylece yürüyebiliyoruz. Üçü, bizi geçici kamp alanından ormana götürürken şahin gibi bizi izliyorlar ve savaşmaya ya da kaçmaya kalkışmamamız gerektiğini açıkça belli ediyorlar.

"Önce sen," diyor Felg, beni diğerlerinden uzaklaştırarak.

Nazik davranmıyor ve ben, bir ağaca çarpmamak için zar zor bağlı ellerimi kaldırıyorum. Kabuk avuç içlerimi çiziyor ve acı veriyor. Büyük ağaçtan uzaklaşıyorum ve Kzuri uzaylıya uyarı olarak hırladığında titriyorum. Ona baktığımda, Felg'e daralmış gözlerle bakıp üst dudaklarını kıvrarak baktığını görüyorum.

Onun tekrar incinmesini istemiyorum, bu yüzden arkamı dönüp Felg sırtımı dürterken hızla ormanın içinden uzaklaşıyorum. Arkamda, diğer iki haydutun Kzuri'yi ormanın başka bir yerine götürdüğünü duyabiliyorum.

Felg'in ağır bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak işimi olabildiğince çabuk hallediyorum. Sonra beni motosikletlerin yanına geri getiriyor ve Kzuri ile dönen arkadaşlarına çenesini kaldırarak selam veriyor.

"Klot. Mezir. Bacaklarını tekrar bağlayın."

Diğer iki haydut Kzuri'yi tutuyor, bileklerindeki bağları kontrol ediyor ve ayak bileklerindeki bağları yeniden bağlıyorlar, sonra onu motosikletlerden birinin arkasına atıyorlar. Felg benim ayak bileklerimi de yeniden bağlıyor, sonra beni belimden kucaklayarak arkadan kaldırıyor. Tutuşu sert, parmakları gömleğimin eteğinin altına kayıyor, ben de nefesimi tutuyorum, içgüdüsel olarak tekmeliyor ve onun tutuşunda kıvranıyorum.

O gülüyor, kollarıyla beni sararken, beni vücuduna sıkıca bastırırken, sıcak nefesi et ve tatsız ekmek kokuyor.

"Kıvrınmaya devam et. Bana fikirler veriyorsun," diye kulağıma fısıldadı.

Ben inlerim, o da tekrar güler ve beni kendine daha da sıkı sarar. Beni motosiklete yatırırken, kıcımda onun penisinin şişkinliğini hissedebiliyorum.

Kzuri, yakındaki uçan motosikletin arkasında kıvrılırken, gözleri öfkeden parıldayarak hırıldıyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama Felg'e bakarken yüzündeki açık öfke, kalbimin göğsümde atlamasına neden oluyor. Yaralandığını biliyorum, muhtemelen itiraf etmek istediğinden daha kötü durumda, ama o bakıştan, yine de Felg'e saldırmaya çalışabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Endişe yine içimi kemiriyor, ama Kzuri'nin silahsız bu kadar çok rakibe karşı çıkacak kadar pervasız olmayacağını söyleyerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Öyle mi?

Neyse ki, bunu öğrenmek zorunda kalmıyorum. Felg tekrar gülüyor ve üzerime uzandığım motosikletten uzaklaşıyor, motosikleti demirlemesine biraz sallayacak kadar sert bir şekilde yan tarafına vuruyor. Dün gece bu pozisyonda geçirdiğim saatler yüzünden karnım ve kaburgalarım ağrıyor, acı içinde kıvranıyorum. Kafamı kaldırdığımda, Kzuri'nin gözleri benimkilerle buluşuyor. Burun delikleri genişliyor, çenesi sıkılıyor, sonra başka yere bakıyor.

Keşke bunu yapmasaydı. Nedense, aramızdaki bu küçük bağlantı anları şu anda benim tek can simidim gibi geliyor. Nefes alıyorum, ona seslenmek ya da ona uzanmak için duyduğum dürtüye direniyorum. Bu haydutların bize kargodan başka bir şey olarak dikkat etmelerini istemiyorum. Esir tutulduğumuz sürece ne kadar az dikkat çekersek o kadar iyi.

Diğer haydutlar da eşyaları toplamayı bitirir ve birkaç dakika sonra tekrar yola çıkarız. Gözlerimi kapatıp keskin rüzgardan korumam gerekir, kalın ormanın içinden hızla geçerken motosikletin titreşimleri morarmış karnımı ve kaburgalarımı ağrıtmaktadır.

Bugün çok daha hızlı gittiğimizi hissediyorum ve yosunlu çalılar hızla yanımızdan geçerken içimde panik büyüyor. Voxeran yerleşiminden ne kadar uzaklaşırsak, kaçıp geri dönmek o kadar zorlaşacak ve Droth peşimizden birini gönderirse, birinin bizi bulması da o kadar zorlaşacak. Bunu yapacağına inanmak zorundayım, belki benim için değil, ama en azından Kzuri için. Vox'ta bir prensdi ve iyi bir lider. Halkına iyi bakar.

Ama kaçsak bile, ve şu anda peşimizde bir arama kurtarma ekibi olsa bile, köyden uzaklaştıkça, tek parça halinde geri dönmemiz o kadar zorlaşacak. Ben ağırlı ve yorgunum, Kzuri yaralı, ve bu gezegen bizi kolayca öldürebilecek şeylerle dolu.

Şu anda kaçsak bile, dışarıda başımıza ne gelebileceğini kim bilebilir?

Gün uzayıp gidiyor, dakikalar ve saatler birbirine karışıyor, zaman kavramını kaybediyorum. Güneş ışığı ağaçların dallarından süzülerek orman zeminine benekler oluşturuyor ve bulanık bir şekilde geçip gidiyor. Yüzüme çarpan rüzgar yanıyor, yanaklarımı yakıyor ve gözlerimi yaşırtıyor.

Gün batımında kamp kurmak için durduğumuzda, midem açlıktan ve motosikletin titreşimlerinden ağrıyordu. Yükleri indirdik ve yağmacılar ikinci kez kamp kurarken, ben zar zor dik durabiliyordum. Kzuri ve bana yine o tatsız ekmekler ve su verildi. Yeterli olmasa da, midemdeki açlık kramplarını hafifletmeye yardımcı oldu.

Bu sabah beni okşayan aynı domuz adam, yemeği bitirir bitirmez yanıma geliyor, ayak bileklerimi hızla çözüyor ve beni tutup ormana çekiyor.

Felg'in alaycı bir gülümsemesi var ve beni tekrar ormana götürecek kişinin o olduğunu fark edince kanım donuyor.

Boynumu uzatıp omzumun üzerinden bakıyorum, çaresizce Kzuri'yi arıyorum, ama o çoktan Klot ve Mezir tarafından götürülmüş.

Felg bileklerimi çekerek beni sendeletir ve ben de ayağım kayıp düşmemek için tekrar öne doğru bakarım. Sabah olduğundan çok daha derine, kampı ve diğer akıncıları göremeyeceğim kadar uzağa yürürüz. Sinirlerim gerilir, ama çömelip hızlıca işerim, dolu mesanemi boşaltmam gerekir.

Ayağa kalktığımda domuz benzeri uzaylı bana sarkıntılık ediyor, ben de onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama kampa geri dönerken, aniden beni geri çekiyor ve beni bir ağaca o kadar sert itiyor ki, ağaç kabuğu giysilerimi yırtıp derime batıyor.

Felg bana yaklaşır, iri vücudu benimkine yapışır. Kalın morumsu dili dudaklarının arasından dışarı çıkar, bana sırtarak gülümser ve ben göğsünü itip kurtulmaya çalışınca kıkırdar. Elleriyle göğsümü morartacak kadar sertçe tutar, ben de nefesimi tutarım. Çığlık atmaya çalışırım ama boğazım panikle o kadar sıkışır ki, neredeyse hiç ses çıkmaz.

"Karşı koyma, küçük kız." Yine güldü, nefesi yüzümde sıcak bir şekilde hissediliyordu. "Buna alışmak zorundasın. Aslında sana bir iyilik yapıyorum, güzelce gerilmeni sağlıyorum."

Ona karşı itiyorum, elimden geldiğince şiddetle tekmeliyorum. O kıpırdamıyor, ama karşı koymak boğazımdaki gerginliği çözüyor. Onun tutuşunda mücadele ederken yarı çığlık yarı vahşi bir haykırış çıkarıyorum.

Küfürler savurur, saçımı yumruklar ve başımı geriye doğru çeker.
"İstedğin kadar bağır, küçük Terran. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor, ama yine de bağırmaya devam ediyorum.
Ne derse desin, bağırmaya devam edeceğim. Savaşmaya devam edeceğim.
Mücadele etmeye devam edeceğim,

Aniden, bir kükreme havayı yırtıyor. Bu, en saf ilkel öfkeyle dolu bir savaş çılgılığı ve vücudumun her santimetresini hem korku hem de rahatlama ile titretiriyor.

Kzuri.

Felg yanılmış.

Kzuri beni duydu. Ve benim için geliyor.

Gözlerimi kocaman açmış, iğrenç domuz uzaylının sıkı tutuşunda hâlâ sıkışmış halde, Kzuri'nin öfkeli bir boğa gibi ağaçların arasından koşarak geldiğini izliyorum.

Voxeran savaşçının dudakları geri çekilmiş, derisindeki işaretler tekrar kükrerken yumuşak bir şekilde parlıyor. Felg, Kzuri onu benden uzaklaştırmadan yarım saniye önce dönüyor. Çarpışmalarının şiddetiyle yana doğru çekilirken nefesim kesiliyor, ayağa kalkmak için tökezleyip dengemi korumak için ağaca yaslanıyorum.

Kzuri ve Felg orman zeminine düşerler ve sert bir şekilde yere çarparlar. Vahşi bir çığlık atan Kzuri, uzaylı yağmacının üzerine çıkar ve Felg'in etli yüzünü yumruklarıyla dövmeye başlar. Elleri hala bağlıdır, ama ayakları serbesttir, çünkü benim gibi tuvalete eşlik etmek için götürülmüştür.

Onu koruyan akıncılar nerede? Mezir ve Klot?

Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, kalbimin ağzımda olduğu ve gözlerimi bulanıklaştıran gözyaşları yüzünden zar zor görebildiğim. Hem kendim hem de Kzuri için çok korkuyorum. Akıncılar yeterince kızgınsa ya da onun çok sorun çıkardığına karar verirlerse, bu yüzden onu öldürebilirler.

Kzuri, domuz benzeri uzaylının dişlerinden birini tutup vahşice yana doğru çekince, uzaylı çığlık attı ve Felg'in kalın dudaklarının etrafında kan birikmesine neden olacak şekilde başını ona vurdu. Kzuri'nin şakağındaki yara yeniden açıldı ve ikisi de biraz sersemlemiş görünüyordu. Hiç şaşırmadım. Kafataslarının çarpışması gök gürültüsü gibiydi ve Felg'in kafatası kaya gibi sert olduğundan eminim.

Felg hırlar ve Kzuri'nin yaralı yan tarafına sert bir yumruk atar, bu acımasız yumruk onu bir tarafa uçurur ve kaydırır. Kzuri inler ve bu sefer kaburgasını kırmış olabileceğinden ya da daha kötüsünden çok korkarım. Ağzının kenarından mavi kan sızar ve ayağa kalkarken sanki kafasını boşaltmak istercesine başını sallar. İkisi tekrar çarpıştığında kemikler çıtırdar.

Yakınlardan bağırışlar yükselir ve bir saniye sonra, diğer beş haydut ağaçların arasından koşarak çıkar, birbirlerine, Kzuri'ye ve domuza bağırırlar.

"Tanrı aşkına Felg, ne yapıyorsun?"

Domuz benzeri haydut öfkeyle bağırır. Kulak misafiri olduğum konuşmalardan, onun grubun gayri resmi lideri olduğunu ve adının Eshu olduğunu anladım.

Adını öğrenemediğim uzaylılardan biri Kzuri'yi ensesinden yakalayıp dizinin arkasını tekmeliyor ve onu diz çökmeye zorluyor. Klot ve Mezir, Felg'i kollarından tutup onu zapt etmeye çalışıyor. Domuz, dizlerinin üzerine çökmüş ve öncekinden çok daha kötü durumda olan Kzuri'ye hırlayarak bakıyor. Yumrukları sıkılmış, parmak eklemleri beyazlamış ve kanamış, başını kaldırıp Felg'e o kadar şiddetli bir öfkeyle bakıyor ki, bir an için sadece ellerimi göğsüme bastırıp nefes almaya çalışarak ona bakabiliyorum.

Aman Tanrım, her şey çok hızlı oldu.

Kzuri'nin çılgılığını duyup beni kurtarmaya geldiği gerçeği dışında, olanları nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. *Yine.*

Eğer o gelmemiş olsaydı ne olabileceğini düşününce içimi bir tiksinti kaplıyor. Hiçbiri hoş değil ve hiçbiri üzerinde durmak istediğim şeyler değil.

"Bu *koopa* bana saldırdı ve *sen* ne yaptığımı merak mı ediyorsun?" Felg dişlerini ve boynuzlarını göstererek hırlayarak cevap veriyor. Kzuri'nin saldırısı sırasında diş etleri ve dişleri kanamıştı ve istemeden de olsa, bunu görünce içimden bir haklılık duygusu yükseliyor.

Ama bu geçici, acımasız sevinç, Felg bana dönüp tehditkar bir şekilde parmağını bana doğrulttuğunda hızla kaybolur, hala onu tutan diğer akıncılarla mücadele etmektedir. "Sadece bana söylediğin gibi kıza eşlik ediyordum. O çılgılık atmaya başladı ve şimdi buradayız. Bana saldırdığı için hesap vermesi gerek."

Eshu bunu düşündükten sonra, Felg'e sessizce hırlayan ve zor nefes alan Kzuri'ye dönüyor. Nefesini derin aldığında her seferinde yüzünü buruşturuyor ve ben, onun göstermeye çalıştığından çok daha kötü yaralandığını düşünmeden edemiyorum.

Tanrım, umarım o iyi olur. Ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum, özellikle de beni kurtarmaya çalıştığı için bu duruma düştüğü için.

Beni kurtarmaya çalışıp duruyor.

En azından hayatta kalıp bu iyiliğin karşılığını vermeye çalışabilirim.

Bir an düşündükten sonra, Eshu sinirlenerek homurdanır ve Felg'e döner. Domuz uzaylıya, sonra da bana bakar. Aşağıya baktığımda, kolumun ve göğsümün üst kısmının morardığını, kahverengi tenimde kalın parmak izlerinin görüldüğünü fark ederim.

Eshu küfürler savurur. "Malları zarar görmeden korumalıyız, seni eğitimsiz *yemlek*," diye Felg'e bağırır. "Ona ne yapmaya kalkışıyordun sen? Onu parçalara ayırırdın ve o da etten başka bir değeri kalmazdı."

Eshu, Felg'in gömleğinin önünden yakalayıp yüzüne yaklaşır. Domuz uzaylı elleri yumruk yapar ve bir an için kavga edeceklerini düşünürüm. Ama sonra Felg, teslim olduğunu gösteren bir hareketle kollarını kaldırır.

"O iyi," diye somurtarak belirtir.

"Artık eskort görevin yok, duydun mu?" Eshu Felg'e bir kez daha sert bir bakış attı, sonra diğer akıncılara başını salladı. "Kampa geri dönelim. Tutukluları da getirin."

İki akıncı Kzuri'yi ayağa kaldırır, onu çalılıklardan yarı sürükleyerek uçan motosikletlerin bağlı olduğu yere geri götürür. Kalbim göğsümde ağır ağır atıyor ve Mezir beni yakalayıp kampın geri kalanına götürdüğünde direnmiyorum.

Kafamda "mal" kelimesi tekrar tekrar yankılanırken, içimde korku ve endişe kaynıyor. Eshu'nun ya da bu akıncıların Felg'in saldırı girişimini gerçekten umursadıklarını düşünecek kadar naif değilim, ama onun değerli mallarına zarar vermesini umursuyorlar. Bu kelimeyi duymak bile tüm bunları daha gerçek ve korkunç hale getiriyor.

Kzuri ve ben bu yağmacılar için sadece takas edilecek veya satılacak nesneleriz.

Kime, acaba? Bu G'Oran kim ve bizi satın almaya karar verirse bize ne yapacak?

Kamp yerine yaklaşırken, Mezir ve ben Kzuri'nin yanındaki uzaylıların yanına geçiyoruz. Voxeran savaşçısına bakıyorum ve onun da beni izlediğini görüyorum, göz kapakları düşmüş ve adımları durmuş. Yavaş yürüyor, biraz kambur duruyor. Ağırlığının büyük bir kısmını onu eskort eden uzaylılara dayıyor gibi görünüyor ve park edilmiş uçan motosikletlerin yanından geçerken, sonunda bayılıp bilinçsizce yere yığılınca küçük, dehşet dolu bir çığlık atıyorum.

Onun iki yanındaki uzaylılar sinirlenerek homurdanıyor. Onu kaldırıyorlar, biri koltuk altlarından, diğeri bacaklarından tutuyor, sonra

beni geçip büyük bir kayanın yanına onu hiç nazik davranmadan bırakıyorlar. Yakınlarda bir kamp ateşi yanmaya başlamış, ancak yağmacılar tamamen yanmadan terk etmişler gibi görünüyor — ormandaki kavganın sesine çekilmişler.

Mezir daha hızlı gitmem için beni d rter ve ben neredeyse yürümeyi bırakmış olduğumu fark ederim. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak Kzuri'nin buruşuk bedenine doğru ilerlerim.

Kayaya ulaştığımızda Mezir, "Otur" diye emrediyor.

Topuklarımın  zerine çöküyorum, vücudumdaki kalıcı ağrı ve sızılara yüzümü buruşturuyorum. Akıncı, kaamayalım diye benim ve Kzuri'nin ayak bileklerini yeniden bağlıyor. Yaptığı işi memnuniyetle inceledikten sonra, ateşin yanındaki diğerlerine katılmak için arkasını dönüyor.

Güneş tamamen batmış, hava soğumaya başlamıştı, ama büyüyen ateşe yaklaşamayacağımızı biliyordum. Görünüşe göre bu gece bize başka yiyecek veya su da verilmeyecekti. Ağzım kurumuştu ve kalbim hala göğsümde çarpıyordu, midemde bir yumru gibi duran korkuyu bastırmaya çalışıyordum.

Buna teslim olamam. Odaklanmalı ve sakın kalmalıyım.

Belki Kzuri tekrar uyandığında, nereye gidiyorsak oraya varmadan önce kaçmak için bir plan yapabiliriz.

Tanrım, bu çok karışık bir durum.

Dikkatimi tekrar Kzuri'ye çeviriyorum, umarım gece boyunca ikimiz de kaçıranlar tarafından görmezden geliniriz.

Bağlı ellerimi kaldırıp, titreyen parmaklarımla onun yüzündeki dağınık saçlarını geriye doğru itiyorum. Koyu renkli saçları karışmış ve koyu kanla yapışmış durumda, bunu görünce midem bulanıyor. Kanla ya da herhangi bir tür şiddetle hiç iyi geinememişimdir. Bu, bu sabah yüzündeki kurumuş kan izlerini temizlediğim zamankinden çok daha kötü. şimdi çok daha fazla kan var, hem de taze, ve bu sefer uyanık değil. Bilinci kapalıyken tepkilerini ölçüp iyi olup olmadığını anlayamıyorum.

Dudaklarımı ısırarak, keskin hatlı yüzüne bakıyorum. Başını kuağıma çekip şakağındaki yarayı ve vücudunun geri kalanındaki morlukları ve kesikleri kontrol ediyorum. Çok fazla var ve morluklar, mavi tenini karartan, öfkeli bir siyah ve mor kolaj haline dönüşüyor. Yağmacılar ilk yardım malzemesi taşımıyor gibi görünüyor, ya da taşıyorlarsa Kzuri'ye kullanmamaya karar vermişler. Onun için endişelenm e k

göğsümde ani bir duygu dalgası yükseliyor ve yüzünü nazikçe ellerimle kavıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen, ölme. Benimle kalmana ihtiyacım var. Sana *ihtiyacım var*."

Tabii ki cevap vermiyor. Beni duyamıyor bile.

İç çekerek, onun koyu renk saçlarını okşuyorum. Bilinci kapalı olsa da, bunu bir şekilde hissedebilmesini umuyorum. Uyurken birinin onu izlediğini, ona baktığını anlayabilmesini umuyorum. Parmaklarım saçlarını okşarken ona sessizce şarkı mırıldanıyorum. Sözlerini zar zor hatırladığım bir şarkı, küçük bir kızken güzellik yarışmalarına katılmaya başladığımda söylediğim ilk şarkılardan biri. Ama melodisi tatlı ve yatıştırıcı, umarım ona biraz rahatlık verir.

Şarkı bir süre sonra biter ve yeni bir şarkı mırıldanmaya başlarken, kamp ateşinin yakınından sert, boğuk bir kahkaha sesi yükselir.

Melodi boğazımda kalır ve başımı kaldırıyorum.

Felg'i gördüğümde alt dudağımı ısırıyorum. Bana saldırma girişiminden vazgeçmiş ve diğer domuz uzaylıların yanına dönmüş, alay ediyor, içiyor ve uzaylı akıncıların anlaşma yapmaya giderken konuştukları her neyse onu konuşuyorlar. Sesleri çok alçak olduğu için konuşmalarının tam olarak ne olduğunu duyamıyorum, ama o sürekli beni işaret edip çok müstehcen hareketler yapıyor, bu yüzden ne dediğini tahmin edebiliyorum.

Felg'in bana saldırmak üzere olduğuna emin olduğum ormandaki o korkunç birkaç anı tekrar hatırlayınca çenem geriliyor.

Kzuri'nin ağaçların arasından koşarak çıktığı zamanki yüzündeki ifadeyi çok net hatırlıyorum. Yüzünde saf, filtrelenmemiş bir öfke vardı. Mutlak *bir nefret*. Ve tüm bunlar, domuz benzeri uzaylıya saldıran Felg'e yönelmişti.

Kzuri çok... korkusuz. Çok koruyucu. Benim güvenliğim söz konusu olduğunda, kendi güvenliğini hiç umursamıyor gibi görünüyor. Şansının çok az olduğu halde, hayatımı kurtarmak için kaç kez savaşa atıldı? Kaç kez daha bunu yapacak, biz kaçana ya da ölene kadar?

Hiçbir fikrim yok, ama bir şeyi biliyorum: Kzuri hayatımı kurtardı.

Bunu sayamayacağım kadar çok kez yaptı ve kesinlikle benim ona ödeyebileceğimden çok daha fazla kez. Bu tür bir bağlılık, sadakat ve dostluk, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

tanıdıklarım yarışmalarda tanıştığım kızlardı ve onlar da dostluk sayılmazdı. Güzellik yarışmalarında dostluklar daha çok *ittifak* gibidir, en iyi ihtimalle zayıf ve yüzeyseldir.

Ama Kzuri hiç de öyle değil. Beni ölümden, saldırıdan veya başka bir şeyden kurtarmak için sürekli tehlikeye atılmak için hiçbir nedeni yok. Yine de bunu yapıyor. Çünkü o *iyi* bir adam. Çünkü sadık ve nazik.

Çünkü o benim arkadaşım ve beni korumaya değer buluyor.

Bu farkındalık içimi kapladığında gözlerim doldu. Kzuri bilinçsizken yağmacılar duymadan ve alay etmeden önce, kendimi yumuşak hıçkırıklarımı yutmaya zorladım. Parmaklarım saçındaki kanlı bir düğüme takıldı ve bilinçsizce gevşemiş yüzüne bakarken dalgın dalgın onu çıkardım.

Bu adam, benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını feda etmeye hazır, benden aynısını yapmamı beklemeden. Ben bir Voxeran'dan daha küçüğüm ve çok daha az kaslıyım, dövüşme becerim yok ve eğer kaçırırlarsa savaştıkları zorunda kalırsak, yapabileceğim çok az şey var.

Ama denemeliyim.

Onu elimden geldiğince koruyacağım. Beni önce o kurtardığı için değil. Ne olursa olsun beni kurtarmaya devam edeceğini bildiğim için de değil. Sadece... yapmak zorundayım.

Bu, kalbimin atışı gibi hissettiğim bir şey. Yerçekimi kadar değişmez.

Alt dudağımı ısıırıyorum, sonunda saçındaki düğümü çözüp koyu renkli saçlarını yüzünden geri çekiyorum. Elimi yanağına koyuyorum, bileklerim hala bağlı olduğu için parmaklarım garip bir şekilde kıvrılıyor.

"Ne olursa olsun, seni koruyacağım," diye fısıldıyorum. "Sadece hayatta kalmalısın, tamam mı? Sadece... hayatta kal, Kzuri. Sen hayatta kalırsan ben de kalırım. Bu işte birlikteyiz."

Beni duyup duymadığını bilmiyorum, ama bu sözleri söylemek göğsümdeki bir yükü hafifletiyor.

ilk fark ettiğim şey, göz kapaklarımın arkasında tam bir karanlık olmadığıydı. Bir yerlerde, gökyüzünde ışık vardı.

Zihnim bulanık, ama yavaş yavaş uyanırken düşüncelerim daha netleşmeye başlıyor. Hatırladığım son şey, Gemma ile birlikte kampa geri yürüdüğüm, vücudumun her yerinde ağrı hissettiğim ve o zaman gece olduğu. Bütün gece uyumuş olmalıyım.

Bu düşünce rahatsız edici.

Gemma tehlikedeydi. O tehlikedeyken ve onu koruyamıyorken uykuya dalmamam gerekirdi.

Gözlerim hala kapalı, açmak için çok ağır, ama vücudumun fiziksel hislerini fark etmeye başlıyorum. Başım yukarıda, boynum ve omuzlarım ağrıyor, aldığım birçok darbe nedeniyle yanlarım acıyor. Sıcak ve yumuşak bir şey yanağımı destekliyor ve biri saçımı okşuyor, narin parmakları saç tellerimi okşuyor. Kendimi biraz rahatlamaya izin verirken, istemeden boğazımda hoş bir uğultu titriyor.

El saçlarımdan ayrılıyor ve sonra başka bir dokunuş hissediyorum, bu sefer omzumda, nazik ve yumuşak.

Gemma.

O olmalı.

Beni tutuyor, nöbet tutuyor.

Parmak uçlarının cildimde bıraktığı dokunuş, acı hissetmediğim tek şey. Sanki kemiklerimden kaslarıma yayılan yatıştırıcı bir merhem gibi, beni hareket etmeye, gözlerimi açmaya, onun gerçekten o olup olmadığını görmeye zorluyor.

Yavaşça gözlerimi kırpiyorum. Göz kapaklarım hala ağır ve şakaklarımda zonklayan ağrıya dişlerimi sıkıyorum. Gözlerimi odaklamaya zorladığımda, ilk gördüğüm şey Gemma'nın botları ve yere uzanmış bacaklarının alt kısmı.

O. Tanrılara şükür.

Bağlı ellerimi kaldırıp parmak eklemlerimi onun bacağına dayadığında, göğsümden yine yumuşak bir homurtu yükselir. Yanağımı onun uyluğunun sıcaklığına ve saçlarımı okşayan ellerinin hissine bırakırım.

Sırt üstü dönüp ona baktığında, elleri yatıştırıcı hareketlerini durdurur. Yaralanmış görünmüyor, en azından onu kurtarmak için ağaçların arasına daldığında olduğu kadar değil. Yeni gözyaşı izleri yok, üst kollarında ve köprücük kemiklerinin altında, gömleğinin zar zor ortaya çıkardığı koyu morluklar dışında, istismar izi yok. Ben uyurken kimse ona dokunmamış.

İyi. Eğer yapabilseydim, ona bakan herkesi öldürürdüm.

Gözlerimiz buluştuğunda, gözlerinde rahatlama görüyorum. Dudaklarım seğiriyor, içgüdüsel olarak onun küçük gülümsemesine uyum sağlamak için biraz yukarı kıvrılıyor.

Ruhumda bir çekiş hissediyorum, sanki mideme bir kanca saplanmış gibi, beni ona uzanıp dokunmaya zorluyor. Churbac ve adamları kaza yerine saldırdıkları gün onu esir aldıklarında ve ben ona mızrak sapladığında hissettiğim şeyin aynısı. Axen dikkatimi ona çektiğinde ve köyde yağmacılardan biri tarafından kaçıırıldığını gördüğümde hissettiğim aynı ham, filtrelenmemiş duygu.

Zihnim bu duyguyu anlamaya çalışıyor. Sanki... sanki donmak üzereyken birdenbire sıcak bir ateşin önünde bulmuşum gibi. Sanki susuzluktan ölmek üzereyken bir yudum taze su içmişim gibi. O, güneşin sıcaklığı ve serin bir günün hafif esintisi.

Gözlerine baktığında ve onun da bana baktığını gördüğümde, narin yüz hatları şefkatle dolu olduğunda hiçbir şey acıtmıyor.

Birbirimize ne kadar uzun bakarsak, aramızdaki bağ o kadar güçleniyor, sanki görünmez bir ağ bizi birbirimize bağlıyor.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

O da gözlerini kırpmıyor. Gözlerindeki rahatlama başka bir şeye dönüşmüş, benim yorumlayamadığım bir duyguya. Yüzü loş sabah ışığında çok gölgeli ve onu, ifadesinden düşüncelerini okuyacak kadar iyi tanımıyorum. Ama ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Her düşüncesini, her hayalini, her isteğini ve arzusunu bilmek istiyorum. Ona verebilmek için bilmem gerekiyor. O su, güneş ışığı ve temiz hava ve ben...

ona ihtiyacım var.

İçimdeki kanca daha da sert çekiyor, midemde bir şey yerleşiyor, *daha yakın, daha yakın, daha yakın* olmak isteyen zonklayan bir acı. Onu kollarıma almak ve yüzümü saçlarına gömmek istiyorum. Onun tatlı kokusunu içime çekmek, nabzının ritmini hissetmek ve onu kendiminkine uydurmak istiyorum.

Rhael.

Bu kelime, bir şimşek çakması gibi zihnimde parlıyor. O benim.

Tanrılar adına, o benim *eşim*.

Gemma'nın gözleri biraz büyüdü. Başını eğdi, parmaklarıyla saçlarını taradı ve yüzünden uzaklaştırdı, sonra elleri göğsüme kayd.

Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedebiliyor mu?

Dudaklarım açılır. Bakışlarımız hala kilitlidir, aramızdaki sessizlik titreyen, elektriksel bir enerjiyle doludur. Bir şey söylemeye çalışırım, *herhangi bir şey*, ama dilim hareket etmez. Duygularım yoğun olduğunda konuşmak her zaman en zordur ve sanırım *hiç* bu kadar yoğun bir duygu hissetmemiştim.

Kelimeler boğazımda düğümlenir. Yutkunurum, onlara yol açmaya çalışırım, ama nafile. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek bir kelime bile söyleyemem. Ve *gerçekten* uğraşırım. Onu koruyacağımı, onun benim olduğunu, hayatımın her gününü ona taparak geçireceğimi bilmesini istiyorum. Bu durumdan kurtulacağımıza dair ona söz vermem gerekiyor.

Ama yapamıyorum.

Ağzım açılıyor.

Kapanıyor.

Tekrar açılıyor.

Ve tek bir kelime bile söyleyemiyorum.

Ahki.

Hayatta, kalabalık bir odada birinin bakışları sizin bakışlarınızla buluştuğunda ve her şeyin kaybolduğu anlar olduğunu duydu m.

Ben hiç böyle bir şey hissetmedim ve bunun gerçek olduğunu hiç düşünmedim. Sadece filmlerde veya kitaplarda olan bir şey.

Ama bu... bu...

Kzuri bana bakıyor, irislerinin derin mavisi o kadar büyüleyici ki gözlerimi ondan ayıramıyorum, ama zaten ayırmak da *istemiyorum*. Sanki onun gözlerinde kaybolabilirmişim gibi hissediyorum, sanki onlar dipsiz bir okyanus ya da sonsuz bir gökyüzü gibi.

Hiçbir şey söylemiyor, ama bu onun için normal. Onun sessizliğine alışkınım.

Bu anın farklı olan yanı, sanki... bir şey söylemek *istiyor* gibi görünmesi. Ağzı açılıp kapanıyor ve ellerimin altında kalbinin hızlı attığını hissedebiliyorum.

Acı mı çekiyor?

Onu incittiğimi sanmıyorum, ama belki saçını çok sert çekmişimdir. Belki başı ağrıyordur. Belki oturmak istiyor ve benim yardımına ihtiyacı vardır. Ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakıyor, gözlerini kırpmadan, göz bebekleri o kadar geniş ki sanki uyuşturulmuş gibi görünüyor.

Bakışlarının yoğunluğu beni titretir. Birbirimize bakmaya devam ederken kalbim hızlanır. O uyurken hissettiğim aynı çekimi göğsümün içinde hissediyorum, aynı duygular içimi kaplıyor.

Ama şimdi daha güçlüler. Daha yoğunlar. Neredeyse bir *ihtiyaç* gibi, sanki sadece Kzuri'nin bana verebileceği bir şeye açmışım gibi.

O gözlerini kırpmıyor, ben de öyle, sanki kırparsak bir şeyi kaçıracağımızdan korkuyormuşuz gibi. Başı kucağımda sıcak ve sağlam, yüzündeki koyu morluklar ağzını tekrar açtığında biraz kayıyor. Yüzündeki ifade hem şiddetli hem de şefkatli, bu da zihnimde bir anıyı canlandırıyor.

Droth, Charlotte'a baktığında böyle görünüyor. Jaro, Sadie'nin yanındayken böyle görünüyor, Axen de Elizabeth yakınındayken böyle görünüyor. Sanki diğer yarılarına daha yakın olmak için ölmeye hazırlanmış gibi. Onların...

...eşleri.

Kalbim bir an durur, sonra aniden hızla çarpmaya başlar. Şok dalgası içimi sararken, gözlerimi Kzuri'den ayırıyorum.

Bu... eş bağı mı? Bu çekim bu mu? Bu koruma içgüdüsü ve Kzuri'ye daha yakın olma arzusu?

Öyle olmalı. Bu, onun benim için neden bu kadar çok kez hayatını tehlikeye attığını ve neden benimle birlikte kaçırıldığını açıklıyor. Bu, göğsümdeki bu hissi ve Kzuri'nin kaçırılanlar tarafından yaralandığını her gördüğümde kalbimin parçalanıyor gibi hissetmemi açıklıyor.

Ya da... belki de ben fazla anlam yüklüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Aramızda eş bağı oluştuğunu hissetseydi, mutlaka bir şey söylerdi. Sonuçta bu bir Voxeran özelliği, o yüzden bunun nasıl bir his olduğunu benden daha iyi bilir. Belki de hissettiğim tüm bu duygular, Kzuri'nin güvenebileceğim tek kişi olduğunu, beni koruyup güvende tutacağını bildiğim tek kişi olduğunu bilmemin bir tepkisidir.

Öyle olmalı. Eğer eş bağı olsaydı, öyle derdi. Ne düşündüğünü bilmiyorum ve hala tek kelime etmedi.

İçimde kafa karıştırıcı bir duygu karışımı dolaşırken alt dudakımı ısıyorum. Bakışları hareketimi takip ediyor, göz bebekleri biraz daha büyüyor.

Parmaklarım göğsünde kıvrılır ve o dengesiz bir nefes alır. Kendimi durduramadan, hareketimin farkında bile olmadan, başımı ona doğru eğiyorum. Ama dudaklarımız birleşmeden önce, büyük eller uzanıp Kzuri'nin omuzlarını kavrar ve onu ayağa kaldırır.

Kzuri hırıldarken, ben sertçe yutkunup zayıf bir protesto çığlığını bastırıyorum. Ama o direnmiyor. Muhtemelen, savaşlarını seçip tekrar bayılma riskine girilmemesinin daha iyi olduğuna karar vermiştir. En azından, öyle karar verdiğini *umuyorum*. Onun tekrar incinmesini görmeye dayanamıyorum. Onun uyumasını izlemek ve uyanıp uyanmayacağını bilmemek çok korkutucu.

Bakışları kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ve yağmacılar bizi motosikletlere doğru sürüklerken ona güven verici bir bakış atmaya çalışıyorum. Benim ormana sürüklenip tekrar saldırıya uğramayacağımı görünce omuzlarındaki gerginlik biraz gevşiyor.

Aramızda hissedilen garip gerginlik artık yok. O an paramparça oldu.

"Ye," diye emreder Eshu ve elime bir rulo daha sıkıştırır. Başka bir akıncı da Kzuri'ye aynısını yapar. Ruloyu ağzıma tıktırırken midem guruluyor, bize verdikleri suyu içmeden önce hızlıca yiyorum. Bu tatsız ekmek her yediğimde daha az doyurucu geliyor, ama bir şekilde besleyici olmalı, çünkü açlığımı önemli ölçüde gideriyor.

Yemeğimizi yedikten sonra, daha fazla eskort bize katılır, dördü Kzuri'yi saldırmaması için gözetler. Felg, Kzuri'ye bir bakış atarken, dün geceki kavgaları yüzünden hala kızgın olduğu belli olan bir şeyler mırıldanır.

Bizi ormana götürüp işimizi görmemizi söylüyorlar ve bu sefer saldırı olmuyor, şükürler olsun.

Mallara zarar vermek istemedikleri için, diye acı bir şekilde düşünüyorum, motosikletlere geri götürülürken ağzım bükülüyor.

Ayak bileklerimiz bir kez daha bağlandıktan sonra, geçici kamp alanını geride bırakıyoruz. Yemyeşil ormanın içinden hızla geçerken bir gün daha geçiyor ve güneş yavaşça gökyüzünde ilerlerken saatler birbirine karışıyor. Nuthora'yı çevreleyen halka başımızın üzerinde bir yay çiziyor — sanki unutabilmişim gibi, yabancı bir gezegende olduğumu bir kez daha hatırlatıyor.

Bisikletin titreşimlerinden ve son birkaç gün içinde aldığım birçok çürükten dolayı ağrılarım ve uyuşukluğum var, ayrıca gece boyunca uyanık kaldığım için yorgunum. Kzuri için çok endişelendiğim ve akıncıların kafalarına başka fikirler sokmasından korktuğum için, uyuyacak kadar rahatlayamadım ve sadece biraz kestirdim.

Bisiklet üzerinde ara sıra uykuya daldığımı fark ediyorum, ama her seferinde ne kadar süre uyuduğumu söylemek zor ve uykum hiç dinlendirici değil. Bu beni daha da yoruyor ve yeterince uyuyamadığımda olduğu gibi vücudum soğuktan titriyor.

Bugün çok daha kalın bir ağaç örtüsünün altındayız, bu yüzden hava biraz daha serin. Seyahat ettiğimiz tüm orman ve arazi aynı görünüyor, bu yüzden nereye gittiğimizi veya Voxeran yerleşiminden ne kadar uzaklaştığımızı tahmin bile edemiyorum.

Uyanıkken, zihnim sürekli bu sabah Kzuri ile paylaştığım ana geri dönüyor. Boynumu uzatıp ona bakmaya devam ediyorum, acaba o da bunu düşünüyor mu, yoksa hepsi benim kafamda mıydı diye merak ediyorum. Birkaç kez gözlerini yakalıyorum, ama motosikletler o kadar hızlı gidiyor ki göz teması kurmak zor ve o benden daha fazla uyuyor gibi görünüyor. Bu muhtemelen akıllıca, çünkü kaçmak için tüm gücümüzü kullanmamız gerekecek

Kaçma şansımız varsa, tüm gücümüze ihtiyacımız olacak. Yakalandığımızdan beri aldığı yaraları düşünürsek, umarım dinlenmek iyileşmesine biraz yardımcı olur.

Yine de, her baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüğümde endişelenmeden edemiyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, gözlerini bir daha açmayabileceği düşüncesiyle içimde yeni bir korku dalgası yükseliyor.

Kendimi çaresizce geceyi beklerken buluyorum, sadece bu motosikletlerin üzerinde asılı kalmaktan kurtulacağımız için değil, aynı zamanda Kzuri'ye yakın olabileceğim tek zaman olduğu için.

Ona tekrar dokunmak, hala benimle birlikte olduğunu, hala hayatta ve iyi olduğunu kendime kanıtlamak istiyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, güneş batmaya başladığında nihayet tekrar duruyoruz. Artık motosikletten indirilip, hiç nazik olmayan bir şekilde yere atılmaya alışmaya başladım. Her birimize birer ekmek daha ve biraz daha su veriliyor, sonra yağmacılar kamp kurarken ben Kzuri'nin yanına yerleştiriliyorum. Bu ekmeklerin, boyutlarının gösterdiği kaloriden daha fazla kalori sağlamak için özel olarak yapıldığına giderek daha fazla ikna oluyorum, çünkü hissettiğim tek fiziksel zayıflık uykusuzluk ve motosikletlerde olmaktan kaynaklanıyor. Yemekler arasında midem guruluyor, ama açlıktan ölüyormuşum gibi hissetmiyorum.

Pürüzlü ipler bileklerimi ve ayak bileklerimi sıyrıyor ve daha uzun süre bağlı kalırsam iz bırakacaklarından eminim. Bağlarımın biraz gevşemesini sağlamak için uzuvlarımı biraz çeviriyorum, ama işe yaramıyor. O kadar sıkı bağlanmışlar ki, cildime zip bağları gibi yapışmışlar ve hassas etime batıyorlar.

Tuvaletimizi yapmak için ormana götürüldük ve kampa geri getirildikten sonra, diğerleri ateş yakarken biz tekrar bağlandık.

Felg grubun kenarından bana bakıyor, gözlerimiz buluştuğunda gözleri biraz kısılıyor. Geniş, şehvetli bir gülümsemeyle, kalın, mor dilini dudaklarını yalıyor ve bu hareketi yüksek bir şapırtı sesiyle tamamlıyor. Titriyorum, geri çekiliyorum ve onun yine bir şey denemeye kalkışmaması için dua ediyorum. Hâlâ ağrım ve morluklarım var ve o adamın ellerinin üzerimde olduğunu düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Biliyor musun," Felg birkaç saniye sonra, sesini beni net duyabileceğim kadar yükseltir, "bu ikisi için yeterince iyi bir fiyat alamazsak, kadını tutmalıyız."

Birkaç arkadaşı kıkırdar ve Felg bana tekrar sırtarak bakar. Arkadaşlarıyla konuşuyor ama bu sözlerin bana yönelik olduğunu biliyorum.

Benim duymamı istiyor.

"Kısa sürede yerini öğrenecek," diye ekledi. "Hepimiz sırayla onu terbiye edebiliriz. Böyle küçük şeyler muhtemelen *çok* kolay kırılır."

Korku, midemde böcek sürüsü gibi vızıldarken yanaklarım yanıyor. Diğer domuzlar gürültülü kahkahalar atıyor ve böcek benzeri uzaylı bile, tüylerimi diken diken eden hafif tiz bir sesle kıkırdıyor. Felg bana bir kez daha bakıyor, ancak Kzuri ve benim oturduğumuz yere yaklaşıyor. Belli ki, bana tekrar dokunamayacağı için sözleriyle beni korkutmaya çalışıyor.

Eshu, umarım hoşnutsuzluktan dolayı homurdanıyor, ama Felg'e durmasını söylemiyor. Sanırım, yağmacı bana gerçekten dokunmadığı sürece, beni taciz etmesinin sorun olmadığını düşünüyor.

Felg iğrenç konuşmasına devam ediyor, konuşma uzadıkça alayları da giderek daha müstehcen hale geliyor. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama sözlerinin beni incitemeyeceğini kendime ne kadar söylemeye çalışırsam çalışayım, incitiyorlar. Kafamda bir dizi anı canlanıyor, nabzım hızlanıyor ve boğazım düğümleniyor. Onun büyük ellerini üzerimde, sıcak nefesini yüzümde ve beni ağaca iten vücudunun ağırlığını hatırlıyorum. Küçük bir hıçkırıkla boğulurken gözyaşları gözlerimi yakıyor, yumruklarımı sıkıp sakın olmaya çalışıyorum.

Bu, güzellik yarışmalarında kötü kızlarla uğraşmaktan daha kötü değil, diyorum kendime. Bu da kafama girip duygularımı altüst etmeye çalışan başka bir pislik. Evde yaptığım gibi onu görmezden gelmeliyim. Beni etkilemesine izin veremem.

Onun kazanmasına izin veremem.

Yanımda Kzuri gerginleşir. Tüm vücudu gerilir ve Felg'e uyarı olarak hırlar.

Domuz yine güldü. "Hadi ama Klot, o küçük şeyin içi nasıl bir yer olduğunu öğrenmek istemiyor musun? Eminim yumuşacık ve ıslaktır, bir waltok'un yumurta kesesi kadar dardır. O da çığlık atar. Bacaklarının arasında ne olduğunu gördüm. Minicik bir delik dışında hiçbir şey yok."

Parmaklarıyla bir halka yapar, sadece iğne ucu kadar bir boşluk bırakır. Korku ve tiksinti boğazımda safra gibi yükselir. Gözlerimi kapatıp yüzümü başka yöne çevirip çenemi sıkarak bunu duymazdan gelmeye çalışırım.

"Onunla biraz eğlenmeliyiz." Felg şehvetle güler, omurgamdan bir kez daha tiksinti dolu bir titreme geçer. "Daha önce kaçımız

tüm deliklerine sığdırabileceğimizi öğrenelim..."

"Yemin ederim, ona dokunursan seni öldürürüm," diye bağırır Kzuri, dikkatimi çeker. Felg'e dişlerini göstererek bakıyor.

Uzaylı haydut bir anlığına ona şaşkınlıkla bakıyor. Sonra başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor.

Diğer akıncılar da ona katılır ve Kzuri, bu sese irkilir ve yutkunur. Utanç, yüzünü bir maske gibi kaplar, akıncılar onu yüksek sesle alay etmeye başlayınca omuzları çöküverir, çocuklar gibi tiz bir çığlıkla kekemeliğini taklit ederler.

Kzuri'ye bakmaktan başka bir şey yapamıyorum, tarif edemeyeceğim kadar çok duyguya boğulmuş durumdayım. Beni yine korudu. Kaç kez benim güvenliğim ve onurum için kendini tehlikeye attığını sayamıyorum artık. Şu anda fiziksel olarak savaşamaz, bağlanmış ve dövülmüş durumda, bu yüzden beni savunmak için sözlerini kullanmaya çalıştı kelimeleri kullanarak beni savunmaya çalıştı, ama kelimeler... kekelemeyle çıktı.

Oh. Oh.

Neden fazla konuşmadığını şimdi anlıyorum. Neden konuşmadığını, bu sabah neden hiçbir şey söylemediğini şimdi anlıyorum.

Belki de gerçekten konuşamıyordu.

Kekemelik hakkında, güçlü duyguların kekemeliği daha da kötüleştirebileceğini bilecek kadar bilgim var. Ortaokulda aynı sorunla mücadele eden bir kız tanıyordum ve bazen gergin ya da kızgın olduğunda durumu gerçekten kötüleşiyordu. Kzuri de aynı sorunu yaşıyor olmalı. Belki de hayatı boyunca bu sorunu yaşamıştır. Açıkçası, onun bir seferde iki veya üç kelimedenden fazla konuştuğunu hiç hatırlamıyorum ve eğer o, Dünya'da tanıdığım kıza benziyorsa, aşırı stresli durumlarda bu sorunu daha da kötüleşiyor olmalı. Ve bu kesinlikle stresli bir durum.

Kzuri bundan açıkça utanıyor. Utancın onu zehir gibi sardığını görebiliyorum ve bu benim kalbimi acıtıyor.

Alaycı kahkahaların ^{korosu} kafamda yankılanıyor, zaten aldığım birçok darbe, uykusuzluk, yetersiz beslenme ve stres nedeniyle zaten zonklayan ve ağrıyan kafamda. Bütün kafam, yağmurda çok uzun süre bırakılmış, su emip lapa haline gelmiş bir tahta parçası gibi hissediyorum.

Yağmacıların bana gülmesini duymak da yardımcı olmuyor. Tepkileri beklenmedik değil, ama tırnakların derimi çizmesi gibi canımı sıkıyor.

Omuzlarım yükseliyor, dişlerimi sıkarken çenem geriliyor ve onları duymazdan gelmek için elimden geleni yapıyorum. Buna alışkınım, ya da en azından alışkın olmam gerekir. Bu tür alaylara karşı kendimi sertleştirmek zorunda kaldığım için fazla konuşmuyorum. Kendi babam bile konuşamadığım için beni zayıf buluyordu ve kekelemektense hiçbir şey söylemememin daha iyi olduğunu öğretti.

Keşke önemli anlarda konuşabilsem.

Kelimeler boğazımın arkasında böcek sürüsü gibi toplanıyor, geçmelerine izin vermeyen bir ağa takılıyorlar. Boğazım içten ısırılıyormuş gibi hissediyorum, dilimin arkası şişiyor ve kalınlaşıyor.

Saldırganlar hala gülüyorlar ve ellerim yumruk oluyor.

Gemma'ya bir göz atıp, Felg'in iğrenç alaylarından hala üzgün olup olmadığını kontrol ediyorum. O da bana bakıyor ve bu sabah eş bağı hissettiğimde gözlerinde gördüğümü sandığım arzu, onun da hissedip hissetmediğini merak ettiğim arzu, artık yok. Onun yerine, yüzünde açık bir şaşkınlık ve şok ifadesi var, dudakları hafifçe aralanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış.

O bilmiyordu.

Tabii ki bilmiyordu.

Nasıl bilebilirdi ki? Tam da bu nedenle neredeyse hiç konuşmuyorum. Sakin olduğumda bir iki kelime söyleyebiliyorum ve kamptaki diğer Voxeranlar, Droth'un örneğini takip ederek, beni daha fazla konuşmaya zorlamadan, sessizliğimi ve kısa cevaplarımı her zaman kabul ettiler. Kimse bundan bahsetmediği için asla bilemezdi. Bu benim kendi gizli utancım ve bu kasıtlı olarak böyle.

Artık biliyor.

Bana acıyacağını ya da akıncıların söylediği gibi aptal ya da yavaş olduğumu düşüneceğini düşünmek bile dayanılmaz, bu yüzden yüzündeki ifade tiksintiye ya da küçümsemeye dönüşmeden gözlerimi kaçırıyorum. Onun gözlerinde bunları görmek istemiyorum. Ölmeyi tercih ederim.

Parmaklarım o kadar sıkı kapanıyor ki, keskin olmayan tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve yağmacılar benimle alay etmeyi bırakıp —çoğunlukla— kamp kurmaya devam ederken, ben ateşe doğru bakıyorum.

Elbette, bu kısa süreli huzur uzun sürmez.

Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyorum, yağmacılardan biri bana veya Gemma'ya çok yaklaştığında tüylerim diken diken oluyor. Onların Gemma ile iyi bir geçmişi yok ve konuşamadığım için bana acıyor ya da beni küçümsüyor olsa bile, onların Gemma'ya yaklaşmasını istemiyorum.

Onu koruyacağım. Gerekirse bunu yaparken öleceğim.

Gemma'ya zarar vermeye çalışsan, onu takas etmekten ve *onu kırmaktan* bahseden yağmacı - tanrılar, onun sözlerinin hatırası bile beni küskün etmiyor - benim hoşuma gitmeyecek kadar bize yaklaşıyor. Gemma'ya elini sürmeyi mi yoksa sadece sözleriyle onu alay etmeyi mi amaçladığını bilmiyorum, ama ona ikisini de yapma şansı vermiyorum.

Düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum.

Hızla pozisyonumu değiştirip sırt üstü yuvarlanıyorum ve iki bacağımla tekme atıyorum. Darbe Felg'in dizine isabet ediyor ve bacağı bükülüp bir yanına yuvarlanarak haykırınca, ağzım memnuniyetle kıvrılıyor. Kendini toparlamak için çabalarırken, boncuk gibi gözleri kısılıyor ve öfkeyle parlıyor.

"Bunu pişman olacaksın," diye söz veriyor.

Cevap olarak ona hırlıyorum, çok kızgın ve gerginim, konuşmaya bile cesaret edemiyorum.

Bana doğru yürür ve enseme kavrır, beni ayağa kaldırır. Ona tekrar saldırmak için harekete geçmeden, diğer yumruğunu sallayarak yanağıma sert bir yumruk atar ve başımı bir tarafa savurur.

İnlerim ve o beni Gemma'nın yanına bırakırken yere yığılırım.

O, dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrarak gülümser. "Şimdi sesin kadar aptal görünüyorsun."

Eshu uyarıcı bir ses çıkarır ve Felg yanımıza tükürdükten sonra diğer yağmacıların yanına döner.

Kafama aldığım darbe, önceki yaralanmalarımın birleşince, çok ağır geldi. Gözlerimi açık tutamıyorum, ama bilincim kaybolurken bile, öfkem

hem onun davranışına, hem duruma, hem de son sözlerine duyduğum öfke, içimde kalıyor.
Ona saldırdığım için pişman değilim.
En azından, Gemma'yı bir şekilde koruyabileceğimi kanıtlayacağım.

Sabahın erken saatlerinde uyandığımda, başım yine Gemma'nın yumuşak, sıcak uyluğuna yaslanmış. Gözlerimi kapatıp onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Bağlı elleri saçlarımin üzerinde duruyor, ama hiç hareket etmiyorlar. Nefesi derin ve düzenli, bu yüzden uyuduğunu varsayıyorum.

Yanağım kalbimin her atışında acı verici bir şekilde zonkluyor ve içini dilimle okşadığımda, vurulduğumda dişlerimin kestiği yeri hissedebiliyorum. Şişmiş ve ağrıyor, ama ölmedim, yani iyi olmalıyım. Bu, şu anda birçok yaradan sadece biri ve hepsi birleşerek genel bir ağrı hissine dönüşüyor.

Dikkatlice sırt üstü yuvarlanıyorum ve baktığımda Gemma'nın düşündüğüm gibi uyuduğunu görüyorum.

Bir an için, büyülenmiş gibi ona bakıyorum.

Yüz hatları çok güzel. Dolgun dudakları, pürüzsüz kahverengi teni ve koyu saçlarıyla, bu gezegende ya da başka bir gezegende gördüğüm en güzel kadın. Kalın, uzun kirpikleri rüzgârla yanmış yanaklarını okşuyor ve çenesi narin bir şekilde sivri. Eş bağı beni ona doğru çekmese bile, onun güzelliğini fark ederdim.

Onu korumak, mutlu, güvende ve emniyette hissettirmek istiyorum ve kendimi bu kadar zayıf hissetmekten nefret ediyorum.

Felg'e saldırdığım için pişman değilim. Yüzümdeki yeni yaraya rağmen, buna değdi. Eşime saygısızlık etti, ona saldırmaya çalıştı ve bunun için onu öldürebilmeyi dilerdim. Koşullar uygun olursa, onu öldüreceğim. Yapabilseydim, tereddüt etmeden bizi esir alanların hepsini öldürürdüm.

Akıncıların grubu kıpırdanmaya başlar ve Gemma birden uyanır. Hızla otururum ve aramıza biraz mesafe koyarım.

Onun benim eşim olduğunu biliyorum ve onu hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum. Ama artık kekemeliğimi, zayıflığımı biliyor. Mahvoldum. Onunla *konusamıyorum*, ama bunu yapabilmem gerekirdi. Onu güldürebilmeli, eğlendirebilmeli, geceleri kulağına tatlı sözler ve övgüler fısıldayabilmeliydim, vücudunu benim vücudumun altında güvende tutarken.

Ama yapamıyorum. Ne kadar istesem de ona her şeyi veremiyorum.

Eshu ve diğerleri bizi ayağa kaldırıyor, bize yemek yedirip tekrar motosikletlere bağlayıp hızla uzaklaşıyorlar.

Bir süre sonra *ormandan çıktığımızı* fark ettim. Ağaçlar seyrekleşiyor, yerde yapraklar azalıyor, yerini yavaş yavaş kuru çamur ve keskin kayalar alıyor.

Bildiğim hiçbir şehre değil, dağlara doğru gittiğimizi fark edince midem bulanıyor.

Akhi. Bu iyiye işaret değil. Kaçmayı başarırsak dağlık arazide ilerlemek daha zor olacak ve yiyecek avlayabileceğimiz ya da barınak bulabileceğimiz yerler daha az.

Gün ilerledikçe arazi daha da dikleşiyor ve şüphelerimi doğruluyor. Dağların *içinden*, diğer tarafa giden geniş oyulmuş yollardan geçmediğimizi, dağ yamacından yukarı çıktığımızı fark edince kaşlarımı çatıyorum. Bu yönde ne olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olmadığına eminim. Gemma bana bakıp güvence ararsa diye endişemi yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum. Beni koruyabileceğime inanmasa bile, korkumu ona gösteremem, bu onun korkusunu daha da artıracaktır.

Nuthora'nın bu bölgesine hiç gelmemiştim ve çevremdeki yabancı ortam, gittikçe yükselirken, bir yılan gibi kıvrılarak ilerlerken beni tedirgin ediyordu. Sonunda, güneş batarken ve hava soğurken, önümüzde dev bir duvar belirdi.

Boynumu uzatıp daha fazlasını görmeye çalışıyorum. Dağlarda gizli bir kaleye benziyor, kayaya oyulmuş devasa bir kompleks.

Akıncılar, yürüyebilmemiz için ayak bileklerimizi bağlayan ipleri kesiyorlar ve Gemma ile ben motosikletlerden indirildikten sonra duvara doğru götürülüyoruz. Eshu ve Mezir önde gidiyorlar, aralarında sessizce konuşuyorlar, diğerleri ise Gemma ile benim etrafımda sıkı bir halka oluşturuyorlar. Felg hariç hepsi, o birkaç adım geride yürüyor.

Bu korkak herifin mesafesini koruduğuna sevindim, ancak bunun benden korktuğu için mi, yoksa Eshu'nun Gemma'ya veya bana daha fazla zarar vermemesi için onu uyardığı için mi olduğunu bilmiyorum. Ne kadar iyi durumda olursak, satılacağımız kişiden o kadar yüksek bir fiyat alacağımızı biliyorum.

Yüksek taş duvara yaklaşırken gerginleşiyorum. Duvarın tepesinde bir hareket dikkatimi çekiyor ve ardından tek bir ok aşağı doğru uçarak önümüzdeki kayadan sekip geçiyor. Küçük grubumuz duruyor

ve Eshu hoşnutsuzlukla homurdanarak, gözlerini korumak için elini kaldırıp yukarıya bakar.

"Kayr'p! Birinin gözünü çıkarmadan önce nereye ateş ettiğini bak!"

Bir duraklama olur ve ardından başka bir hareket görülür. Bir dizi dokunaç, kalenin tepesinden kıvrılarak ilerler. Gemma sesli bir şekilde yutar ve yanımda titrediğini hissedirim, bana yaklaşmaya çalışır. Onu sakinleştirmek, Coldrenitlerin gördükleri kadar korkutucu olmadıklarını, genellikle savaşçı değil casus olduklarını açıklamak isterim. Ama daha önce olduğu gibi, hiçbir kelime çıkmaz ağızımdan.

"Sen misin, Eshu?" Bir kadın sesi duvardan aşağıya seslenir. Coldrenite kadını daha iyi görebilmek için başımı yukarı kaldırırım, ama alçalan güneş onun arkasında, onu silüet haline getiriyor. "Genelde grubu sen yönetmezsın. Churbac nerede?"

"Öldü, ya da öyle sanılıyor," diye cevaplar, omuz silkerek. "Önemli değil. Kapıları aç. Efendinle bir işimiz var."

Kayr'p geri çekilir ve birkaç saniye sonra duvar çatlamış gibi görünür. Toz bulutları yükselir ve iki dev taş kapı dışa doğru açılırken ayaklarımızın altındaki zemin titrer. Elimi uzatıp Gemma'ya tutunurum, bağlı ellerimle kolunu sıkıca tutup onu sabit tutarım. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü korkuyla gerilmiştir.

Gürültü durur durmaz, Eshu bize ilerlememiz için işaret eder.

Hepimiz kapıdan geçerken Gemma'ya olabildiğince yakın duruyorum. Küçük bir avluyu geçerek büyük bir taş binaya doğru ilerliyoruz. Bina, dağın kendisiyle aynı koyu renkli taştan yapılmış, alçak ve ağır silahlarla donatılmış. Girişte, kavisli kılıçlarla donanmış daha fazla muhafız bekliyor ve içeri girerken bizi dikkatle izliyorlar.

Binanın içi lüks ve ihtişamlı. Vox'ta yaşadığım günlerden beri bu kadar lüks bir yer görmemiştım, o zamanlar bile evim her şeyden çok işlevsel konforlara odaklanmıştı. Burası daha çok, Droth'un amcası Drokar tahtı ele geçirmeden önce yaşadığı sarayın nasıl olduğunu hayal ettiğim yere benziyor.

Dudaklarımı sıkıştırarak, Drokar'a karşı başarısız olan isyanımızdan düşüncelerimi uzaklaştırıyorum ve büyük binada ilerlerken tekrar şimdiki ana odaklanıyorum.

Birkaç dakika sonra büyük bir salona ulaşıyoruz. Büyük odada, arkada bulunan büyük bir sandalye dışında başka sandalye yok. Neredeyse bir

taht gibi inşa edilmiş, kıvrımlı siyah arwaur derisiyle çerçevelenmiş. Koltuğun bir tarafında yastık dağları ve kürk ve ipek yuvaları var ve birkaç uzaylı kadın bunların üzerinde uzanmış, koltukta oturan adama bakıyor.

Odanın her köşesinde muhafızlar duruyor, ikisi sandalyenin hemen arkasında, ikisi de odaya girdiğimizde geçtiğimiz kapının iki yanında duruyor. Çoğu Hegalton, zeka veya kurnazlıktan çok kalın derileri ve savaştaki güçleriyle tanınan bir tür.

Gemma ile birlikte öne getiriliyorum ve dizimin arkasına tekme atılıyor, tıslayarak diz çökmeye zorlanıyorum. Gemma, zarar görmek istemediği için hemen yanıma çöküyor.

Büyük sandalyede oturan adamın bakışlarıyla karşılaşınca midem sıkışıyor.

O, parlak siyah pulları, boyları ve güçlü çenelerinin ezici gücüyle tanınan Yerren erkeklerinden biridir.

Yerrenler, zararlı böcekler gibi istila eden türlerden biridir. Elleri veya penislerine ulaşabildikleri her şeyle üreyip, çeneleriyle yakalayabildikleri her şeyi yutarlar. Bazen, türe bağlı olarak, birbiri ardına yutarlar. Yeterince açlarsa, çiftleştikten hemen sonra eşlerini yutarlar. Kısıtlama olmadan tüketme ve yutma içgüdüsünden başka bir şey bilmeyen, kötü şöhretli bencil bir türdür.

Şu anda bize bakan Yerren'in vücudunu kaplayan siyah ve altın rengi pulların oluşturduğu girdap desenleri vardır. Kırmızı gözleri kısılmıştır ve başını eğdiğinde yarık burun delikleri biraz genişler. Uzun, ince parmakları koltuğun kolçaklarının uçlarını kavrar ve öne eğilirken çıplak ayaklarını yere koyar.

Bir hareket dikkatimi çekiyor ve duvarın üstünden bizi selamlayan Coldrenite dışısının içeriye koştuğunu görüyorum. Yerren ona dönüp gülümsüyor ve keskin dişlerini gösteriyor. Kayr'p'in bileğini parmaklarıyla kavrayıp onu kucağına çekiyor ve Kayr'p tentakülleriyle kulağına fısıldıyor.

Gözlerini kırıştırır ve dinlerken mırıldanır. Kayr'p konuşmasını bitirince ayağa kalkar ve Kayr'p'i hiç nazik davranmadan yere bırakır. Kayr'p, Yerren'in önünden çekilip onun üzerine basmaması için aceleyle uzaklaşır.

"Öyleyse..." Uzaylı kelimeyi uzatır, dilini dişlerinin arasından çıkarır ve sonra geri çeker, dudakları yüzünün yarısına kadar yayılacak kadar geniş bir gülümsemeyle

yüzünün yarısını kaplayacak kadar geniş bir gülümsemeyle. "Ticaret için buradasın, ha? Churbac nerede?"

"Öldü." Eshu sabırsızca homurdanır ve ağırlığını değiştirir. "Senin favoriler oynadığını sanmıyordum, G'Oran."

"Churbac'ın stoğu her zaman iyiydi," diye soğukkanlılıkla cevaplar G'Oran. Gülümsemesini hiç bozmadan konuşabilmesi rahatsız edici. Gözlerini de kırpmıyor, değerlendirici bakışları benden Gemma'ya, Gemma'dan bana kayıyor. Tırnakları bacağına tek tek vuruyor, sanki bir şeye geri sayım yapıyormuş gibi.

"Churbac'ı özleyeceğim," diyor sonunda, ama ses tonu onu hiç özlemeyeceğini gösteriyor. "Son teslimatı... *olağanüstüydü*. Onları çalıştırıp duruyorum, ama bir türlü ölmüyorlar."

Kıkırdar, yüzünde memnun bir ifade belirir.

"Bu bir Voxeran." Eshu beni işaret etti. "Onlar güçlüdür. Onu diğer hayvanların kadar çok çalıştırabilirsin."

"Güzel, güzel." G'Oran'ın bakışları Gemma'ya kayar ve gözleri kısılır. "Peki ya bu?"

Yabancı savaş lordunun kırmızı gözleri ruhumu delip geçecekmiş gibi hissedince titriyorum.

Bu G'Oran denen kişi, şimdiye kadar gördüğüm en korkunç yaratık olabilir.

Şekli belirsiz bir şekilde insansı olsa da, vücut oranları tamamen *bozuk*. Kırmızı gözleri, diş sıraları ve kedigiller gibi avını kovalayan hareketleriyle çok rahatsız edici. Uzuvarları garip bir şekilde uzun ve çenesi timsah gibi yüzünden dışarı çıkıntı yapıyor. Kabus gibi bir kabare iblisi gibi görünüyor ve sesini duymak bile beni kıvrılıp saklanmak ya da çılgılık atarak kaçmak istememe neden oluyor.

O bir *avcı*. Onu görmek, beynimde uzun zamandır gömülü olan bir dürtüyü uyandırıyor, midemi korkuyla kasılmaya zorlayan bir av hayvanı içgüdüsü. G'Oran beni incelerken, başını bir yana eğip, pullu dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkararak eğilip gözlerime bakarken, kalbim göğsümde hızlı ve sert bir şekilde atıyor. Gözlerimi kaçırmak istiyorum, ama en ufak bir hareket bile yapmaya gerçekten çok korkuyorum. Sanki kuduz bir köpeğe bakıyormuşum gibi hissediyorum bir saniye bile başka yere bakarsam, boğazıma atlayacakmış gibi.

"Voxeran'ın fiyatını henüz belirlemedik," diye hatırlatır Eshu, pullu uzaylının dikkatini benden uzaklaştırarak.

G'Oran yüksek sesle iç çeker ve Kzuri'nin omzuna dokunarak onun etrafında daireler çizerek yürür.

"Bu yaralı," diye işaret eder, kaşlarını kaldırarak Eshu'dan açıklama bekler. "Ben zarar vermediğim halde eşyalarımın zarar görmesinden hoşlanmam. Onun için ne istiyorsun?"

"İki yüz."

G'Oran kıkırdar, sonra başını sallar. "Yarıya indir. Hatta dörtte birine. Beni anlayabiliyor mu ki? Çok dilli implantı var mı?" Kzuri'nin yanağını tutar ve morarmış şakağına hafifçe vurur. "Orada bir şey var mı? Hmm?"

Kzuri çenesini sıkıp hiçbir şey söylemeyince yüzümü buruşturdum. Hiçbir şey söyleyemez. Kekemeliği yüzünden *söylemeyecek*. Alay edilmesini istemiyor ve bunu anlıyorum.

"Onun zeki olmasına ihtiyacım yok sanırım, ama..." G'Oran sözünü keser ve kafasında sessizce bir hesaplama yapar gibi görünür. Eshu'ya bakışlarını sabitler ve gülümser. "Yüz. Madenlerde çalıştırmadan önce, hayatta kalırsa, onu iyileştirmek için bazı malzemelerimi kullanmam gerekecek." Pullu uzaylının gözleri daha da kısılır, ifadesi suçlayıcı bir hal alır. "Tam fiyatını almayı bekliyorsan, ona daha dikkatli davranmalıydın."

Eshu'nun dudakları hoşnutsuzlukla kıvrılır, ama sonra başını keskin bir hareketle sallar. "Tamam. Yüz."

"Harika," diye mırıldanır G'Oran. Kzuri'den uzaklaşır ve tekrar bana döner, dilini dişlerinin üzerinde gezdirir. Gülümser ve belinden eğilir, çenemi avuçlayarak yüzlerimizi birbirine bir santimden daha az bir mesafeye getirir. "Hangi gezegenden geliyorsun, küçük böcek?"

G'Oran'ın uzun tırnakları çeneme batınca sertçe yutkunurum ve yüzümü buruştururum. "Dünya," diye cevaplarım.

"Dünya mı? Hiç duymadım."

"Terra'yı kastediyor. İlkel bir gezegen," diyor Klot, sesi her zamankinden biraz daha sert. Bu adamların hiçbirinin müzakereye alışkın olmadığı açık ve herkes G'Oran'ın gözlerini kırpmadan bakan gözleri ve iri yarı, sessiz muhafızlarının huzurunda tedirgin görünüyor. "Gördüğümüz kadarıyla, pigmentasyon, göz rengi ve saç rengi farklılıkları var, ama hepsinde bu... genel şekil var." Beni işaret ediyor.

"Mm."

G'Oran bakışlarını indirir ve başını eğirir. Yanağımın içini ısıırıyorum, göğüslerime baktığını fark ediyorum. Bakışları vücudumun daha aşağısına kayarken yüzüm yanıyor. Gülümsemesi o kadar geniş ki sivri dişlerinin her birini görebiliyorum ve bakışlarında hem yırtıcı hem de şehvetli bir şey var. Elini boynuma kaydırıyor, nabzımı hissediyor ve gözümün ucuyla Kzuri'nin gerildiğini görüyorum.

Tanrım. Hayır.

Eğer şu anda G'Oran'a saldırırsa, ölecek. Bundan eminim. Ve sonra ben de öleceğim... ya da ölmezsem, muhtemelen ölmüş olmayı dileyeceğim. G'Oran'ın bir kadın köle satın almak isteyebileceği pek çok neden var ve bunların her biri

midemi bulandırıyor, ama Kzuri'nin benim onurum için hayatını tehlikeye atmasına izin veremem.

Bu sessiz, koruyucu Voxeran adamın ölmesini istemiyorum.

Aklım, kalbim, kemiklerim bile bu düşünceye isyan ediyor.

Başımı biraz çevirince, G'Oran beni okşamaya devam ederken Kzuri'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Göğüslerimin yumuşaklığını, belimin içe doğru daralmasını ve kalçalarımın dolgunluğunu değerlendiriyor. Pullu uzaylının pençeleri cildimdeki morluklara değdiğinde irkiliyorum, ama bana açıkça zarar vermek niyetinde değil gibi görünüyor. En azından şimdilik.

Cildim ürperiyor, öfke ve utanç beni sıcak ve kızarmış hissettiriyor, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, yüzüm ifadesiz. Duygularımı kontrol altında tutabilirsem, belki Kzuri de aynısını yapabilir.

Belki ikimiz de bu durumdan kurtulabiliriz.

Kzuri'nin eli seğiriyor, sanki ayağa kalkmaya hazırlanıyormuş gibi vücudu biraz öne doğru kayıyor.

Ona başımı sallayıp, dudaklarımla "*bekle*" diyorum, umarım dudaklarımı okuyabilir. Umarım dediğimi yapar. Kızgın olduğunu biliyorum, öfkesi yüzünden okunuyor ve sanki derisinin altında alevler yanıyormuş gibi tüm vücudundan yayılıyor.

Ama umarım şu anda sayı olarak çok kötü bir durumda olduğumuzu ve saldırıya geçerse zafer kazanamayacağını anlar. Ya yağmacılar onu öldürmezse, G'Oran'ın muhafızları kesinlikle öldürecektir.

Kzuri'nin çenesinin yanlarındaki kaslar kıpırdanıyor, ama saldırmıyor ya da hırlamıyor. Sanırım bu kadarını bekleyebilirim. Ona gülümsemek ve teşekkür etmek için başımı sallamak istiyorum, ama G'Oran çenemi tekrar kavrayarak hareket etmemi engelliyor.

Siyah ve altın rengi uzaylı, rahatsız edici, kırmızı gözlerini kırpmadan beni uzun bir süre daha inceler. Sonra G'Oran aniden doğrulur ve Eshu'ya döner. "Kız için sana yüz tane daha veririm."

Eshu öfkeyle başını sallar. "Hayır. Erkek için daha azını kabul ederdim. Ama bu kız kolaylıkla beşine değer."

"Beş mi?" G'Oran tekrarlar, sonra sertçe güler. "O bir cariye olmak için yeterince iyi değil. Adamlarından biri ona açıkça elini sürmüştü."

Gömleğimin çizgisinin üzerinde görünen morlukları işaret eder. Yanaklarım kızarır, ama kendimi hiçbir şey söylememeye zorlarım. Eshu'nun yanında, beni ilk yakalayan böcek benzeri uzaylı Felg'e öfkeyle bakar.

"Onu madenlere gönderebilirim," diye ekler G'Oran elini sallayarak. "Küçük elleri daha hassas kaya toplama işleri için uygun olacaktır. Ama bu beş yüz

yüz değerinde değil, dostum."

Pullu uzaylının geniş, sarsılmaz gülümsemesi, gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en rahatsız edici şeylerden biri. *Arkadaş* kelimesini mırıldanır gibi söylemesi de kesinlikle rahatlatıcı değil. Kendimi korkak olarak görmek istemem, ama bu adam açıkça güçlü ve tehlikeli biri — suçlular ve haydutlarla dolu bir gezegende, o en korkutucu olanı.

"Kız için iki yüz," diye ısrar ediyor Eshu, çenesini inatla öne doğru uzatarak.

"Sana ve küçük çetenize karşı muhafızlarımı kolayca harekete geçirip, bu tutsakları alıkoyup, hepinizi kölem yapabileceğimi hatırlatmam mı gerekiyor?" G'Oran parmaklarıyla bacağına vuruyor, dili dişlerinin arasından dışarı çıkıyor. "Ama bunu yapmak istemiyorum. Bana daha fazla malzeme getirebildiğinde benim için daha yararlı olursun. Voxeran için yüz, Terran kadın için yüz. Anlaştık mı?"

Elini uzatır, uzun parmaklarını genişçe açar. Eshu sinirli ve gergin bir şekilde sessizce bir ses çıkarır. Daha yüksek bir fiyat isteyip istemeyeceğinden emin değilim, ama eğer isterse, bunun sonu iyi olmayacağından eminim.

Sonunda, yağmacı başını eğerek, tek bir etli yumruğuyla G'Oran'ın parmak eklemlerinin arkasına dokunur. Tam olarak bir el sıkışma gibi değildir, ama bu hareket her ne ise, anlaşmayı kesinleştirmek için yapıldığı açıktır.

"Mükemmel." G'Oran gülümser. Bir işaret yapar ve daha önce gördüğümüz kalamar benzeri yaratık Kayr'p, yerde çömeldiğı yerden hızla ayağa kalkar. Odadan çıkar ve birkaç saniye sonra küçük bir deri çanta ile geri döner ve çantayı G'Oran'a verir.

G'Oran, çantayı Eshu'nun ellerine bırakır. "Al. şimdi, fikrimi değiştirip hepinizi yemeden önce kalemden çıkın."

Akıncılar onun emrini hemen yerine getirir, aralarında fısıldaşarak odadan hızla çıkarlar. G'Oran, Kayr'p'e kolunu dolayarak arkalarından geniş bir gülümsemeyle bakar.

Ben de alt dudağıımı ısırarak onların gidişini izlerim. Felg kapıdan çıkan son kişidir ve ben gözlerimi kısıarak, karmanın yakında ona da ulaşmasını umarım. Dağdan inerken bir kaya heyelanı olması için dua ediyorum, ya da Nuthora'daki yaratıklardan birinin onları atıştırmalık olarak seçmesi için. Her ne olursa olsun, umarım yavaşça ve acı içinde ölürler ve gelmeyecek merhamet için çığlık atarlar.

Hala yağmacılara her türlü korkunç ölümü diliyorum ki G'Oran parmaklarını tekrar şıklatarak dikkatimi tekrar kendisine çeker.

Tek kelime etmeden, sandalyesinin yanındaki muhafızlar öne çıkıp Kzuri ve beni ayağa kaldırırılar.

G'Oran'ın iki muhafızı, türünü bilmediğim dev zırhlı canavarlar, bizi ayağa kaldırırken kaslarını gerildi.

Benden daha uzun ve geniş omuzlular, zırhları çoğunlukla hayvan derisi şeritleriyle birleştirilmiş kaba kesilmiş metal levhalardan oluşuyor ve koltuk altlarını, boğazlarını ve cinsel organlarını koruyor.

Her biri yüz.

Yağmacılar ve bu yeni efendimiz için değerimiz bu kadar. Büyük resme bakıldığında, bazıları için bu çok para olabilir, ama yağmacılar eşit pay alırlarsa, buraya motosikletleri getirmek için harcadıkları emek ve yakıt hücrelerine değmez.

Dalgın dalgın, umarım bu, yerleşime tekrar saldırmayı iki kez düşünecekleri anlamına gelir. Köle olarak satılmaya değer değilseniz, Eshu ve adamları, Voxeranslı arkadaşlarımı ve diğer Terran kadınlarını saldırmaya teşvik edecek hiçbir nedenleri kalmaz.

Şu anda bu küçük bir teselli, ama sahip olduğum tek şey bu.

Tabii, bir de Gemma'nın benden alınmayacağı gerçeği var. O bir cariye olmayacak ya da onu koruyamayacağım bir yere sürüklenmeyecek. Umarım onu madenlerde nispeten güvende tutabilirim. En azından benim yanımda olursa, diğer madenciler, gardiyanlar ya da başka hiç kimsenin ona el sürmemesini sağlayabilirim.

Yine de madencilik, hayatta kalma oranı ile tanınan bir iş değildir. Terran kadınları güçlü ve uyumludur, savaşma, çöp toplama ve hızlı düşünme konusunda yeteneklerini gördüm. Ama Voxeranlar kadar iri değiller, kaslı değiller ve Gemma, gördüğüm diğer kadınlara kıyasla bile küçük. O kadar nazik ve tatlı ki. Maden, onun kadar güzel ve değerli bir kadın için uygun bir yer değil.

Onu güvende tutmam gerekiyor. Şu an için yapabileceğim tek şey bu.

Kalın bir kemerli geçitten geçiyoruz ve dışarı çıktığımızda arkamızda ağır bir kapı kapanıyor. Gözlerimi kısarak, solan güneş ışığına ve uzun sopaların ucundaki yanan meşalelere alışmaya çalışıyorum.

ve uzun sopaların ucundaki yanan meşalelere alışmaya çalışıyorum. Önümüzde, dağ zirveleri arasındaki bir vadi gibi geniş, düz bir alan uzanıyor. G'Oran'ın kölelerine burada ne madenciliği yaptırdığını bilmiyorum, ama hava sıcak ve metalik kokuyor, sanki taşların üzerinde demir eriyormuş gibi.

Muhafızlarımız bizi zayıf, eski püskü çadırlara götürüyor. Buradaki iklim ılımlı olsa da, bu çadırlar bizi şiddetli hava koşullarından koruyamaz. Çadırlar, iki maden girişinin arasındaki taş ocağının kenarlarında düzensiz sıralar halinde dizilmiş ve yaklaşırken ayaklarımın altında zemin hafifçe gürültü yapıyor. Burada dinlenmek kolay olmayacak, bunu şimdiden anlayabiliyorum.

Etrafımızı sarp kayalıklar çevreliyor ve az önce geldiğimiz kapıdan geri dönmek dışında kaçabileceğimiz bir yol göremiyorum. Bu, dağdan tekrar aşağı inebilmek için kaleden zorla geçmemiz gerektiği anlamına geliyor.

İçimden küfrediyorum, dişlerimi sıkıyorum, kolumdan yakalanıp boş bir çadırın önüne diz çöktürüyorum. Muhafızlardan biri bileklerimdeki bağları kesiyor, diğeri ise tek bir hareketle Gemma'nın bağlarını keskin görünümlü kavisli bir bıçakla kesiyor. Gemma kızarmış bileklerini ovuşturuyor, gözle görülür şekilde korkmuş, bakışları her yere kayıyor.

Her yerde, çeşitli türlerden muhafızlar var. Birkaç Hegalton ve Vox ile aynı yıldız sisteminde bulunan Tellu'nun yerlileri olduğunu tanıdığım bazıları görüyorum.

"Burada uyuyacaksın," dedi bağlarımı kesen gardiyan. "Her gün güneş doğduğunda başlayıp battığında bitecek. Vardiyandan önce ve sonra orada yemek yiyeceksin."

Uzakta, diğerlerinden oldukça büyük ve biraz daha iyi inşa edilmiş gibi görünen bir çadırı işaret ediyor. Koyu kırmızı kumaştan yapılmış ve taş ocağının düz kısmının ortasında çömelmiş bir hayvan gibi duruyor.

Muhafız belindeki kemere uzanıp bir şey çıkarır ve bana fırlatır. Refleksle yakalarım, ama ne olduğuna odaklanamam. Yaralarımızı kapatmak için kullandığımız kalın epoksi olduğunu fark edince gözlerimi kırpttırırım. Bu daha bulanık ve şırınga köy için temin ettiğimiz kadar şık ve temiz değil, ama sanırım aynı şey.

"Kendini iyileştir," diyor bana. "Yarın işe başlayacaksın, iyileşmiş olsan da başla."

Bana başka bir şey daha atıyor — metal kapaklı küçük bir kavanoz, sanırım başka bir ilaç.

"Biraz dinlen," diyor ikinci gardiyan, acı bir gülümsemeyle ve alçak, kötü niyetli bir kahkaha atarak. "Buna ihtiyacın olacak."

Bunun üzerine, bizi küçük çadırın önünde yalnız bırakıyorlar. Hava kuru ve güneş tamamen battığı için soğumaya başlıyor. Etrafımızdaki kokular ve vücudumda hala bulunan yaralar yüzünden başım dönüyor ve küçük barınağa girerken biraz sendeliyorum.

Gemma bana zayıf bir gülümsemeyle dirseğimi tutar ve beni karanlık çadırın bir duvarına yerleştirilmiş küçük palete doğru yönlendirirken içimi bir ürperti kaplar. İtiraz etmek, ona uzanıp dinlenmesini söylemek istiyorum, ama kelimeler her zamanki gibi boğazımda takılır.

Ahki. Neden tüm insanlar arasında en çok *eşime* konuşamıyorum?

"Hadi, otur," diye mırıldanarak beni ikna ediyor. "Yaraların için sana bir şeyler verdiklerine sevindim. Son birkaç gündür çok kötü dayak yedin."

Bunu söylerken gözleri acıdan parıldıyor, sanki benim yaralarım onu da incitiyormuş gibi. Ona sadece göz kırpıp, hareketin neden olduğu acıya rağmen kafamı sallayarak zihnimi boşaltabiliyorum. Dikkatli ve uyanık kalmam gerekiyor. G'Oran'ın onu kalesinde tutmaya çalışmaması beni rahatlatırsa da, etrafımızda hala tehlike kol geziyor. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Şu şeyi sana ben süreyim," diyor. "Ne yaptığımı senden daha iyi görebilirim."

Ona ilacı verirken ellerinin titrediğini fark ediyorum. Benim için güçlü olmaya çalışıyor, ama buna gerek yok. İkimiz için de yeterince güçlü olmalıyım, dik durup onu savunabilmeli, o benim için defalarca yaptığı gibi uyurken onu koruyabilmeliyim. Ama yapamıyorum. Onu koruyabileceğime dair söz bile veremiyorum.

Sözler boğazımda dikenli sarmaşıklar gibi takılıyor ve zorlukla yutkunuyorum.

Şırıngaya gözlerini kısarak bakar ve dudaklarını sıkıştırır. "Sanırım bu, sizin kullandığınız epoksi gibi bir şey, değil mi? Yaraları kapatmak için kullandığınız şey? Elizabeth bana bundan bahsetmişti."

Başımı sallıyorum.

"Güzel. Kıpırdama, tamam mı?"

Biraz öne eğilip, keskin olmayan şırınganın ucunu açarak, açık kesik olan şakağıma yerleştiriyor. Başka birkaç kesik ve

sıyrıklarım var, ama bu en büyüğü ve yara sürekli yeniden açıldığı için iyileşmesi zor oluyor. Birkaç kötü morluk da var, belki diğer ilaçlar onlara iyi gelir.

Gemma çalışmaya başlarken onu izliyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Dokunuşu çok nazik, çok hassas. Epoksiyi sürmeye başladığında elleri titriyor ve kendini sabitlemek için dirseğini omzuma dayıyor, konsantre olmak için kaşlarını çatıyor.

Şakağıma fazla epoksi sürdüğünde yüzünü buruşturuyor.

"Kahretsin, özür dilerim." Dilini dişlerine vurarak ses çıkarır ve fazla epoksiyi siler.

Derin bir nefes alırken göz kapaklarım titriyor. Acı vermiyor, vücudumun geri kalanından daha fazla değil, ama onun için acı çekiyorum. Bana dokunmaya devam etmesini, asla dokunmayı bırakmamasını istiyorum.

Kira'm.

Eşim.

Ona olan ihtiyacım her geçen an daha da güçleniyor, ama ona uzanmak bir yana, konuşamıyorum bile.

Sadece göğsümdeki ve sırtımdaki diğer kesiklere işaret edebiliyorum, bunlar bizi kaçırdıkları ilk kavgada ve yolculuğumuz sırasında yağmacılarla çatışmalarda aldığım yaralar. Cildimin bir arada tutulduğunu hissedebiliyorum ve epoksi kurudukça, kaşıntı ve rahatlama hissi bir arada geliyor. Onunla konuşamadığım, reçine bitene ve o onu bırakana kadar yaralarım sadece belirsiz işaretler yapabildiğim için içimde bir hayal kırıklığı dalgalanıyor.

Sonra içinde merhem olan kavanozu açıyor ve koyu yeşil macunu kaşıkla alıp en koyu morluklarımın üzerine sürüyor. Temas ettiğinde yanıyor ve ben tıslıyorum.

Tereddüt ediyor. "Canını acıtıyor muyum?"

Hayır, canımı yakmıyor. Bana asla zarar veremez. Bunu söylemeye çalışıyorum, ama kelimeler yine boğazımda takılıyor.

"S-sarıyor," diyorum. "Sen değil."

"Tamam," diye fısıldadı ve merhemi sürmeye devam etti.

Gözlerindeki bakışa karşı ağzımı sıkıca kapatıyorum. Acıma değil, ama yumuşak ve biraz da hüznü bir bakış. Muhtemelen kendisiyle konuşamayan biriyle eşleştiği için pişmanlık duyuyor.

"Biliyor musun, şu G'Oran denen adam bana Dünya'da tanıdığım birini hatırlatıyor," diye mırıldanıyor bir süre sonra.

Onu konuşmaya teşvik etmek için homurdanıyorum, bakışlarım onun yüzüne kilitlenmiş durumda. Sessiz ve neredeyse müzikal olan sesini seviyorum.

"Mary Beth adında bir kadındı ve herkesin ona tam adıyla hitap etmesini isterdi." Gözlerini yukarı doğru çevirerek kıkırdar. "Ona sadece Mary ya da sadece Beth dersiniz çılgına dönerdi. Her neyse, o... gerçekten çekiciydi. Karizmatikti. Ama iyi biri değildi. Nazik değildi. Onu çok korkutuyordum çünkü ilerlemek için her şeyi yapardı. Ayrıca çok da güzeldi, benden çok daha güzeldi."

Kaşlarımı çatarak itiraz etmek istiyorum. Bu gezegende ya da başka bir gezegende benim eşimin daha güzel birisi yok. Bunu hayal bile edemiyorum. Bu imkansız.

"O da güzellik yarışmalarına katılırdı, bu yüzden sık sık karşılaşırdık. Jüri üyeleri onu çok severdi çünkü çok güzeldi ve sorularını her zaman mükemmel cevaplardı," diye devam eder Gemma. "Her zaman ne söyleyeceğini bilirdi. Ama hiç yeteneği yoktu. Yetenek yarışmalarını her zaman ben kazanırdım ve o da bu yüzden benden nefret ederdi."

Rekabet kavramına aşına olmama rağmen, onun neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Vox'ta askerler, becerilerini keskin tutmak için sık sık fiziksel mücadelelere katılırlar, bazen seyircilerin önünde.

"Ama Mary Beth sahneden indiğinde, jüriyi etkilemeye çalışmadığında, çok kötü bir karakteri vardı. Sadece kendini öne çıkaracak şeyleri önemserdi ve bunu başarmak için ne gerekiyorsa yapardı. G'Oran bana bunu hatırlatıyor, hapisane gezegeninde bile kendine ait bu madencilik işletmesini kurmasıyla. Muhtemelen buraya ceza olarak gönderilmişti, ama işleri kendi lehine çevirmeyi başardı ve yine de zirvede yer aldı." Tereddüt eder, sonra ekler: "Tabii ki Mary Beth'in onun gibi pençeleri ve dişleri yoktu. Sanırım onun gülümsemesi uzun süre kabuslar görmeme neden olacak."

Eşimin kabuslar görmesi hoşuma gitmiyor ve düşünmeden, onu sakinleştirmek için elimi uzatıp dizine koyuyorum.

Donup kalır, nefesi kesilir. Sonra başını kaldırıp gözlerime bakar.

"G'Oran bizi ayırmadığına sevindim," der sessizce. "Sadece onunla kalede mahsur kalmak istemediğim için değil, çünkü... seninle kalmak istiyorum."

Onun sözlerine karşılık olarak başımı salladığımı zar zor fark ediyorum. Gözlerinde kayboluyorum. Yağmur sonrası taze toprağın derin, zengin kahverengisi gibi gözleri var ve uzun süredir banyo yapmadığı için kokusu biraz bayat olsa da, kir ve pisliğin altında *onun kokusunu* hala alabiliyorum. Hafif tatlı bir kokusu var ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüp, kokusunu ezberleyene kadar içime çekmek istiyorum.

İyileşen yaralarımın acısı ve merhemın yakıcı yanığıyla birlikte, başka bir yanık daha hissediyorum - bu sefer karnımın alt kısmında. Umarım fark etmez, ama peştamalımın altında penisimin içgüdüsel olarak sertleşmesine karşı koymak imkansız. Avucumun bacağına değdiği yer yanıyor gibi ve vücudumun tepkisini kontrol etmek daha da zorlaşmadan elimi çekiyorum.

"En azından hala hayattayız," diye ekliyor Gemma. "Ve hala hayattaysak, bu hala umut olduğu anlamına gelir. Belki bir şekilde kaçabiliriz."

Onun iyimserliğine hayranım. Belki de kaç tane gardiyan olduğunu ya da buranın ne kadar büyük bir kale olduğunu fark etmedi. Ya da belki fark etti, ama yine de umutlu olmayı seçti.

Onun içindeki o küçük iyimserlik kıvılcımını korumak istiyorum.

Gemma bu sefer *bana* uzanıp elini yüzümün yanına koyarak gözlerimin içine dikkatle bakınca beni şaşırttı. "Bu, hayatta kalman gerektiği anlamına gelir, tamam mı? Artık kavga etme, beni korumak için kendini tehlikeye atma, ne olursa olsun."

Kafamı sallarken dudaklarım kıvrılıyor. Bu, gerçekten verebileceğim bir söz değil. Biri ona dokunursa, kendimi tutmayacağım.

Düşüncelerim yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Gemma iç çekiyor. Elini yüzümden çekiyor, başını eğip alt dudağını ısıyor. Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, sonra kavanozun kapağını kapatıp bir kenara koyuyor ve başını kaldırdığında gözleri parlıyor.

"Kzuri, G'Oran bana dokunduğunda saldırmak istediğini biliyorum. Yüzündeki ifadeden bunu anlayabiliyordum. Ama bunun kötü bir fikir olduğunu bilmeliydin. Öylece... öylece *tepki* veremezsin, tamam mı?"

İç çekip başımı salladım. Keşke ona istediğinin imkansız olduğunu söyleyecek kelimeleri bulabilseydim. Biri ona zarar vermeye çalışırsa, onu korumak için atlamamı engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Belki buradan çıkabiliriz, ama sensiz bunu yapamam," diyor sessizce. "Sensiz gitmeyeceğim ve senin de bensiz gitmeyeceğini biliyorum. Şu anda birbirimizden başka kimsemiz yok, bu da senin hayatta kalman ve zarar görmemen gerektiği anlamına geliyor. Ben yapamam..." Berrak bir damla gözünün alt kapağından süzülür ve titrek bir nefes alır. "Senin daha fazla zarar görmeni düşünmeye dayanamıyorum. Senin ölümünü izlemek beni öldürür, anlıyor musun?"

Elbette anlıyorum, ama o da benim öylece oturup insanların ona saldırmasına veya zarar vermesine izin veremeyeceğimi biliyor olmalı. Bunu yapmayacağım. Dişlerimi sıkıyorum, çene kaslarım geriliyor ve kafatasımda yeni bir ağırlı dalgası yayılıyor.

Onun iyimserliği ve tatlılığı, onu kucağıma alıp buradan çıkmak için savaşmak istememe neden oluyor. Yaralı, sayıca az, silahsız ve erzaksız olsam bile, denemek istiyorum. Bu çılgınca bir arzu. Her şeyden çok, onu *güvende* tutmak istiyorum. Bunu nasıl anlayamaz?

"Ben..." Sözlerim yine takılır ve durur. Hayal kırıklığıyla homurdanarak aşağıya bakarım ve Gemma elimi tutar, gözlerime tekrar bakana kadar nazıkçe sıkır. Gözleri çok samimi, güzel, karanlık ve derindir.

"Risk almayacağız," diye ısrar ediyor, sözlerini vurgulamak için kaşlarını kaldırıyor. "Bařka sečenek kalmadıka. Oyuna devam edeceğiz ve doğru zamanı bekleyeceğiz, anladın mı?"

Haklı. Her içgüdümlü savaşmamı söylese de, bunun farkındayım. Tesisi izleyen çok sayıda silahlı gardiyan var ve buradan çıkmanın tek yolu ağır kapıdan gechip G'Oran'ın kalesini aşmak. Onu kurtarmak için hayatımı riske atarım, ama aptalca bir özgürlük hamlesiyle onun hayatını riske atamam.

Bu yüzden bir kez başımı sallayarak, çenemi eğip ona katıldığımı belli ediyorum. Gülümsüyor ve bu, loş çadırı aydınlatıyor gibi görünüyor.

Biraz geriye yaslanıp kavanozu ve boş şırıngayı bir kenara koyar. "Sanırım biraz uyumalıyız."

Kabul ettiğimi belirtmek için homurdanıyorum ve ayağa kalkıyorum, böylece paleti kendisi kullanabilir.

Gemma bana göz kırpar, sonra yine hafif, sevgi dolu bir gülümsemeyle başını sallar. "Paylaşabiliriz. Yerde yatmamalısn."

Tereddüt ediyorum. Bunu yapmaya fazlasıyla hazırım, çok daha kötüsünü atlattım. Buraya ilk sürgün edildiğimizde, yerleşimimizi kurmadan önce bu gezegende günlerce yerde yatmak zorunda kalmıştık.

Ama ben sözlü bir itirazda bulunamadan, Gemma uzanıp elini koluma koyar.

"Kzuri," diye fısıldadı. "Yatağı benimle paylaş. Lütfen? Sen yanımda olduğunda daha iyi uyuyacağım."

Ona karşı koyamıyorum ve eşimin doğrudan isteğini reddedemem. Başımı sallayarak razı oluyorum ve bu onu daha da gülümsetince mutlu oluyorum.

O, çadırın girişine dönük olarak yan yatıyor ve ben de dikkatlice onun arkasına uzanıyorum, vücutlarımız arasında mesafe bırakmaya özen gösteriyorum. Onu ne kadar derinden farkında olduğumu düşünürsek, onun yakınlığına, kokusuna ve vücudunun sıcaklığına tepki vermemek için kendimi durduramayacağımı biliyorum.

Onu korkutmak ya da rahatsız etmek istemediğim için birkaç saniye boyunca kendimi tahta gibi sert tutuyorum. Ama sonra o yumuşak bir nefes verip geriye doğru kayarak bana yaklaşıyor.

Dayanamıyorum. O kadar güçlü değilim.

Kolumu ona doladım, yüzümü saçlarına bastırdım, o bana yaslandığında göğsümden düşük bir ses çıktı. Eşimin bu kadar yakınımda olması neredeyse dayanılmazdı, ama aynı zamanda şimdiye kadar hissettiğim en tatmin edici şeydi. Onu kollarımda tutmak yatıştırıcıydı, daha fazlasını istemekten baştan aşağı yanıyor olsam da. Vücudumun tepkilerini sakinleştirmeye çalışıyorum, uyurken penisimin bana itaat etmesini umuyorum.

Gözlerim kapanıyor, nefesinin derinleşip düzelmesini dinliyorum.

Sadece uyuduğundan emin olduğumda, kendimi de uykuya dalmaya izin veriyorum.

Alarmın ANI ÇALMASI beni huzurlu, derin uykumdan uyandırır.

Şaşkın bir çılgılık atarak yarı otururum, bir an için nerede olduğumu hatırlayamayacak kadar kafam karışır. Tek bildiğim, arkamda büyük, sağlam bir ağırlık olduğu, belime bir kolun dolandığı ve dışarıdaki gökyüzünün hala karanlık olduğu.

Uykulu bir horlama sesi duyuyorum ve bir an sonra Kzuri yanımda oturuyor.
Doğru. Çadırımızdayız.

Durumun gerçekliği bir anda aklımıza geliyor. Artık korkunç bir uzaylı savaş lordunun köleleriyiz ve Kzuri dün gece benim ısrarımla aynı yatağı paylaştığımız için arkamda uyuyakalmış.

Bu berbat yerde iyi uyuyabileceğimi, hatta uykuya dalabileceğimi hiç beklemiyordum, ama Kzuri beni kollarına sardığı anda, günlerdir vücudumda taşıdığım stres bir anda eridi. Uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissettim ve yorgunluk beni bir dalga gibi sürükleyerek derin ve mutlu bir uykunun içine çekti.

Tabii ki, o kısa huzur anının uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Kalbim, nefes almaya çalışırken çalmaya devam eden ani alarmdan dolayı hâlâ hızla atıyor.

Kzuri'nin eli uyluğuma konuyor ve sanki beni sakinleştirmeye çalışır gibi boğazından düşük bir ses çıkarıyor. "S-s-sadece..." Boğazını temizliyor, hayal kırıklığıyla homurdanıyor. "İ-iş. Alarm."

Onun bakışlarına karşılık vererek başımı sallıyorum. Konuşma bozukluğunun onu ne kadar sinirlendirdiğini ve üzdüğünü görmek beni deli ediyor. Bundan nefret ettiğini ve bu bozukluğu olduğu için kendinden nefret ettiğini anlayabiliyorum. Gözlerindeki kendinden nefret etme duygusu beni derinden etkiliyor.

"Evet, iş alarmı," diye tekrarlıyorum, kelimelerle zorlansa da ne dediğini anladığımı anlamasını istiyorum. Gerçekten hiç umursamıyorum. Sadece onu buna ikna etmem gerekiyor. Gözlerindeki şüphe ve utancı, omuzlarını gerginleştiren hayal kırıklığına uğramış gerginliği silmek istiyorum.

Terden yapış yapış ve her yerim ağrıyor, ama buraya gelirken hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyorum.

Bu iyi. Eminim ki, toplayabildiğim tüm güce ihtiyacım olacak.

Kzuri ve ben birlikte kalkıyoruz ve cildine sürdüğüm ilaçların bir gecede mucizevi bir etki yarattığını görmekten memnunum. Artık o kadar kötü morlukları yok ve vücudunda açık yaralar da yok, bunu görmekten mutluyum, madenlerdeyken enfeksiyon kapmasını kesinlikle istemem.

Birlikte çadırdan çıkıyoruz. Kampın etrafına yerleştirilmiş meşalelerin yaydığı loş ışıktaki gözlerimi kırıştırıyorum, titreyerek kollarımı kendime sarıyorum. Kzuri yanımda duruyor, diğer kölelerin çadırlarından uykulu ve inleyerek çıkmalarını izliyoruz. Görünüşlerinden, işin acımasız ve yorucu olduğunu anlayabiliyorum.

Çadır sıralarının arasında birkaç gardiyan görevlendirilmiş, hepimizi yakından izliyorlar. Bugün sürükleyip götürülmek ya da itilip kakılmak istemiyorum

—çünkü Kzuri'nin buna iyi tepki vermeyeceğinden ve biri bana elini sürerse muhtemelen yine yaralanacağından eminim.

O beni koruyor, ama ben de onu koruyorum. Hem de şiddetle. Onun incinmesini istemiyorum, ve kesinlikle itaatsizlikten dolayı öldürülmesini de istemiyorum.

Diğerleriyle sıraya giriyoruz, çoğu daha önce hiç görmediğim çeşitli türlerden, büyük, canavar benzeri uzaylılar. Hepimiz uçurum duvarlarından birinin yanındaki bir alana götürülüyoruz, burada üzerimize soğuk su püskürtülüyor ve ardından büyük bir makineden çıkan birkaç sıcak hava akımıyla vuruluyoruz. Gardiyanlar beni kenara ittiğinde giysilerim hala biraz nemliydi, ama çabuk kuruyacaklarını düşünüyorum — en azından temizim.

Kzuri yanımda kalıyor ve birlikte, dün gece gardiyanın bize gösterdiği büyük çadıra doğru ilerliyoruz. Diğerlerinden çok daha büyük, uzun ve dikdörtgen şeklinde, bir tarafı açık, sadece üç duvarı var.

Çadırdan gelen koku... Şey, onu sadece yanmış yulaf ezmesi ile karşılaştırabilirim, ki bu pek de iyiye işaret değil. Burnumu kırıştırıyorum ve midem, bir başka berbat yemeğin beklentisiyle guruluyor. Buraya gelirken haydutların bize verdiği o tuhaf ekmekleri özlemeye başlayabileceğimi düşünmek garip.

Çadıra giriyoruz ve Kzuri hemen öne çıkıyor, sanki beni ve diğer herkesi arasına girmeye çalışıyormuş gibi. Koruyucu tavrı beni ısıtıyor. O her zaman beni korumaya çalışıyor. Her zaman.

İki parmağımı onun küçük parmağına doladım ve sıkıca tuttum, böylece ayrılırsak bunu anlayacaktı ve bu, omuzlarındaki gerginliği biraz hafifletti. Hatta dudaklarının köşelerinin hafifçe yukarı kıvrıldığını ve yumuşak bir gülümseme oluşturduğunu gördüm ve bu beni de gülümsetti.

Sadece birbirimize bağlı kalmalıyız, o zaman bu durumdan sağ salım çıkabiliriz.
Umarım.

Masaya doğru ilerlerken, yanımdaki adamın varlığını çok net bir şekilde hissediyorum. Aramızdaki küçük bağlantı noktası, tartışmasız korkunç bir durumda bile beni sakin ve dengede tutan bir çapa gibi geliyor.

Aramızdaki bu şey *nedir*? Ne anlama geliyor?

Onu korumak ve yanında olmak istemem, kollarında anında uykuya dalmam... Bunların bir anlamı olmalı. Kzuri'ye karşı hissettiklerimi başka hiç kimseye karşı hissetmedim.

Bu bir eş bağı mı?

Bir parçam öyle olduğunu düşünüyor. Ama öyleyse, neden hiçbir şey söylemedi? Gerçekten istediğinde, tereddütlü de olsa konuşabildiğini biliyorum. Ama normal davranışlarının ötesinde hiçbir şey söylemedi veya yapmadı. Bana olan duygularını veya başka bir şeyi açıklamadı.

Belki de fazla anlam yüklüyorum. Belki de Florence Nightingale ve Stockholm Sendromu'nun tuhaf bir karışımını yaşıyorum, onu iyileştirirken ve bu cehennemi birlikte yaşarken güvenilebileceğim tek kişiye bağlanıyorum.

Eğer onun arkadaşı olsaydım, eminim *bir şeyler* söylerdi. Diğerleri, Droth ve Charlotte, Sadie ve Jaro, Elizabeth ve Axen, bağlarını çok çabuk kabul etmiş görünüyorlardı. Bunu saklamak için bir neden yoktu, değil mi? Demek ki o benim hissettiğim şeyi hissetmiyor.

Yemek kuyruğuna girdiğimizde düşüncelerimden sıyrılıyorum ve büyük kırmızı çadırın içinde etrafıma bakıyorum. Şimdi daha küçük uzaylılar da görüyorum, bu da G'Oran'ın dün söylediği şeyle uyuyor: ağır işler için iri yarı adamlara, daha hassas işler için benim gibi daha küçük insanlara ihtiyacı var. Umarım bu, Kzuri ve benim gün boyunca ayrı kalacağımız anlamına gelmez. Onu görememek beni delirtir.

Köleler arasında zaten yerleşik bir hiyerarşi olduğu açık. Koyu kırmızı tenli ve alnından çıkıntılı küt boynuzları olan bir uzaylı, çadırın önündeki büyük masanın başında oturuyor. Çadırın etrafında birkaç küçük masa ve sıra dizili ve çok fazla boş alan var

alan var. Görünüşe göre, daha güçlü mahkumlar masalarda veya banklarda yer alırken, diğerleri yerde oturuyorlar ve tahminimce, küt boynuzlu uzaylı hiyerarşinin en tepesinde.

Yiyecek servisi yapılan yere yaklaşırken bize bakıyor, ama ben başımı kaldırıp onun bakışlarına karşılık vermiyorum. Kzuri ve bana gri çorba dolu tahta kaseler veriliyor ve ben bunu görünce yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Hiç yoktan iyidir ve ben çok açım.

Kzuri bizi zemindeki açık bir alana götürürken onun yanında kalıyorum ve o, tüm odayı görebilmek için sırtını çadırın kalın kumaş kaplamasına dayayarak oturuyor. Ben de onun yanına oturuyorum ve bu berbat yemeği sorunsuz atlatabilmek için dua ediyorum.

Kahvaltımızın yarısını bitirmişken Kzuri gerginleşir. Aslan gibi tüylü saçlı bir uzaylı yaklaşıp ayaklarımızın yanında durduğunda hızla başımı kaldırıyorum.

"Skree seninle tanışmak istiyor," diyor kısaca, sonra omzunun üzerinden masanın başına oturan kırmızı tenli uzaylıyı işaret ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. O adamla kesinlikle tanışmak istemiyorum, ama olay çıkarmak da istemiyorum. Kzuri ile hızlıca baktık, onun ifadesi de benimkini yansıtıyordu. Bir an tereddüt ettikten sonra, çenesini sıkıp başını salladı ve ayağa kalktı. Bu sefer, parmağımı parmağına takmamı beklemedi. Elimi aldı, büyük eliyle avuçladı ve oraya doğru yöneldik.

Skree adındaki uzaylı, masasına yaklaşırken bize gülümser ve sivri dişlerini gösterir.

"Ah. Cennetimizin bu köşesine hoş geldiniz," diye selamlar, tembel bir gülümsemeyle. "Ben Skree. Bazıları beni buradaki lider olarak görür. Yeni gelenleri her zaman değerlendiririm. Sen yenisin, değil mi?"

Değerlendirici bakışları ikimizi de tararken, zekâsı gözlerinden parıldıyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyor gibi görünüyor.

Kzuri omuzları gergin ve duruşu temkinli bir şekilde başını sallar. "Kzuri," der, önce kendini, sonra beni işaret ederek. "Gemma."

Sesi kesik kesikti, ama ikimizin adını da kekelemeden söyledi. Konuşma bozukluğunu gizlemek için kasıtlı olarak tek kelimelik cevaplar verdiğini biliyorum.

"Şey... tanıştığımıza memnun oldum, Skree," diyorum, Kzuri'nin yerine konuşarak. "Evet, buraya yeni geldik. Dün gece haydutlar tarafından kaçırıldık ve G'Oran'a satıldık."

"Birlikte mi?" diye sorar Skree, gözleri ikimiz arasında gidip gelir. Kzuri başını sallar ve boynuzlu uzaylı homurdanır. "Ne tür bir adam kadınının yağmacılar tarafından kaçırılmasına izin verir?"

Sesi sert ve yargılayıcıdır, gözleri Kzuri'ye dikilir. Voxeran savaşçısı yanımda sertleşir, dişlerini sıkar ve *onun* kadını olduğum iması yüzünden yanaklarımın kızarmasına engel olamam.

Onun kadını olmak istiyorum. Keşke beni bu ızdıraptan kurtarıp, öyle olduğumu ya da hepsinin benim kafamda olduğunu onaylasa.

Kzuri, Skree'nin alayına cevap vermez, ben de adama cevap vermem. Bir süre sonra uzaylı homurdanır ve elini sallayarak bizi gönderir, biz de yerimize dönüp yemeğimize devam ederiz.

Unlu yulaf lapası çiğnerken Kzuri'ye gizlice bakmaktan kendimi alamıyorum. Hâlâ gergin ve Skree'nin sorusuna açıkça kızgın, ama onun bu öfkesini, bu algılanan başarısızlığı içinde tutmasını istemiyorum.

Elimi uzatıp koluna koyuyorum.

Kzuri başını kaldırıp gözlerime baktığında, "O, benim hayatımı kaç kez kurtardığını bilmiyor," diye fısıldıyorum. Ona olabildiğince güven verici bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum. "Beni korumak için çok şey yaptın ve bunun için sana her zaman minnettar olacağım. Felg'in bana saldırmaması ve bizim birlikte olmamız, senin sayende.

Bana göz kırptı ve sonra dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, o kadar samimi ve sevgi doluydu ki kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Tanrım, nasıl eşleşmemiş olabiliriz? Nasıl benim göğsümde hissettiğim aynı keskin çaresizliği, ona yakın olma ihtiyacını hissetmiyor olabilir?

Sadece ben olamam. *Olamaz.*

O yemeğine geri dönünce o an sona erdi ve ben boğazımı temizledikten sonra kendi yemeğimin son birkaç lokmasını yedim. Tam bitirirken, birkaç muhafız yemek çadırına geldi, mızraklarının saplarını yere vurarak herkese ayağa kalkmalarını emretti.

"Yemek zamanı bitti!" Muhafızlardan biri, başını sallayarak hepimizi süzerken bağırır. "Ayağa kalkın!"

Kzuri ve ben, diğer herkesin kaseleriyle birlikte kaselerimizi yemek masasının ucuna koyarız ve çadırdan çıkarılırken parmaklarımızı birbirine bağlarız.

"Sen, bu tarafa." Başka bir muhafız sesini yükselterek Kzuri'yi işaret eder. Sonra parmağını bana doğru uzatır ve çenesini bir tarafa doğru sallar. "Sen, o tarafa."

Gün boyunca ayrı kalacağımızı fark edince içimi bir panik dalgası kaplar. Kzuri'ye bakarım ve onun gözlerinde de aynı korkuyu görürüm.

"Her şey yoluna girecek," diyorum çabucak, ama bunun hiç de doğru olmadığını biliyorum. "Kendine dikkat et."

"Sen de."

Farklı yönlere gitmek zorunda kalmadan önce elimi bir kez daha sıkıyor.

Bir grup küçük uzaylı köle ile birlikte, kayaların zaten kırılmış ve ayrılmış olduğu madenin sığ bir kısmına götürülürüm. Bir tarafta bir dizi küçük alet durmaktadır ve sanırım bunlar kayalardan değerli taşları çıkarmak için kullanılır. İş oldukça basit görüldüğü için, bizi Skree'ye getiren dokunaçlı uzaylının yanına diz çöküyorum. Bir an onu izlerim, aynı işleri doğru yapabildiğimden emin olmak için hareketlerini gözlemlerim, işverenimizin bize çalışmamız için emirler yağdırırken attığı sert bakışların farkındayım.

Madenin bu bölümünde en az iki düzine uzaylı çalışıyor, çoğu benim boyumda ya da daha küçük. Cinsiyetlerini her zaman tahmin edemiyorum, ama bazıları açıkça erkek ya da kadın gibi görünüyor.

Başımı eğik tutuyorum, hepsini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Burada hepimiz köleyiz, ama Nuthora hakkında artık yeterince bilğim var ve hepsinin önceki hayatlarında suçlu olduklarını biliyorum. Burası bir hapishane gezegeni ve Voxeranlar gibi birkaç grup daha olsa da - siyasi nedenlerle veya intikam olarak kendi dünyalarından sürgün edilmiş onurlu insanlar - bunlar istisna, kural değil. Buradaki herkes potansiyel olarak tehlikelidir ve hiçbirine güvenemem. Sorunlardan uzak durmalı ve Kzuri'nin de aynısını yapmasını ummalıyım, ta ki gece tekrar çöktüğünde bir araya gelene kadar.

Erkek uzaylılardan birinin, Felg'in eskiden yaptığı gibi, bana açıkça yırtıcı bir bakışla baktığını fark ediyorum, ama onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Eminim ki, hepimizin çalışması gereken bir zamanda, maden müdürü böyle bir şeyi görmezden gelmez, çünkü bu G'Oran'ın kârını düşürür. Hiçbir şey olmasa bile, bu küçük güvenlik hissine tutunuyorum.

İş uzun, yorucu ve sıkıcı. Parmaklarım çok geçmeden ağrımaya başlıyor ve madenin bu bölümü temiz hava soluyabileceğim kadar sığ olsa da, neredeyse dayanılmaz derecede sıcak. Küçük taşları kayalardan ayırmak fiziksel olarak çok zor bir iş değil, ama ter yine de sırtımdan aşağı akıyor.

parmaklarım kırmızılaşıyor ve kabuk bağlıyor, eklemlerim kayaların pürüzlü kenarları tarafından yırtılıyor.

Yine de, devam etmeye kararlıyım. Korkumun ve umutsuzluğumun galip gelmesine izin veremem.

Dünya'da cesaretimi bulmam, kontrolcü anneme karşı çıkıp artık onun kontrolü altında yaşamayacağımı söylemem yıllarımı aldı, ama başardım. Bu tam olarak aynı şey değil ve burada hayatta kalmanın, hayatımdan zehirli birini çıkarmak kadar kolay olmayacağını biliyorum. Ama yine de aynı gücü kullanabilirim ve belki bu beni kurtarır.

Günün sonunda, taş ocağı müdürümüz bize işin bittiğini haykırır ve biz de meşalelerin ve batan güneşin ışığı altında ana alana geri sürükleniriz. Kzuri'nin bana doğru büyük adımlarla geldiğini görünce rahat bir nefes alıp gülümserim. İşini bitirir bitirmez beni bulmak için aceleyle koştuğunu hissediyorum.

Ben de ona doğru koşuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Parmaklarının seğirdiğini ve sonra yumruk haline geldiğini fark ediyorum, sanki uzanıp yüzümü avuçlamak ya da beni kendine çekmek istiyormuş gibi. Ben de aynısını yapmak istiyorum, ama o benden yarım adım uzaklıkta duruyor, derin bir nefes alıyor ve bana hiç dokunmuyor.

"Sen... iyi misin?" diye soruyor boğuk bir sesle. Derisi toz ve kirle kaplı. Açıkça çok çalışmış ve sesi düşük ve boğuk. Soğuk hava ile ilgisi olmayan bir ürperti omurgamdan geçiyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Sen nasılsın?"

O da başını sallar. Yaraları iyi iyileşiyor ve üzerinde yeni bir yara görmüyorum, bu da beni rahatlatıyor. Belli ki o da benimle aynı düşüncede: başını eğip günü atlatmak daha iyi. Kimsenin bizi duyamayacağı geceleri planlarımızı yapabiliriz.

Ama aynı zamanda yorgun da görünüyor ve kötü bir kafa yarası ve diğer yaraları henüz iyileşirken kendini bu kadar zorlamaması gerektiğini biliyorum.

İkimizin de başka seçeneği yok, diye kendime hatırlatıyorum. Sadece çalışmalı, söyleneni yapmalı ve kaçmak için doğru fırsatı beklemeliyiz. Ya da belki, şans eseri, Droth ve diğerleri nerede olduğumuzu anlayıp bir saldırı başlatır. Burada sayıca üstünlük sağlayamayacak kadar çok muhafız var, ama yeterince kargaşa yaratabilirlerse...

Bunun olacağını sanmıyorum, ama bu düşünce içimi rahatlatıyor ve Kzuri'ye cesur bir yüz takınmamı kolaylaştırıyor. Gülümsüyorum ve elimi

onunkine koyup hafifçe
sıkıyorum. "Hadi yemeğe
gidelim," diyorum.

O da başını sallamadan önce parmaklarını benimkilerin etrafında
sıkılaştırıyor, dönüp yemek çadırına doğru yol gösteriyor.

SONRAKI birkaç gün ilk günler gibi geçer. Sabahları diğer mahkumlarla birlikte temizlenir, berbat yulaf lapamızı yer ve madenlerde sonsuz uzunlukta çalışma saatleri geçiririz. Tüm bu süreç boyunca başımızı eğik tutar, işimiz biter bitmez tekrar bir araya gelir ve günün sonunda çadırımızda birlikte yığılırız.

Bu çok yorucu ve bize verilen yemekler, bizi ayakta tutmaya ve hareket etmemizi sağlamaya zar zor yetiyor, ki bunun kasıtlı olduğuna eminim. G'Oran, kölelerinin ayaklanacak kadar güçlü olmasını istemiyor. Bizim sayımız gardiyanlardan fazla, ama onlar silahlı ve iyi besleniyorlar, biz ise değil.

Çevremize, diğer kölelere ve mahkumlara karşı sürekli tetikteyim. Bu aşırı dikkatlilik, iş kadar yorucu. Sadece Kzuri ile küçük çadırımızda yalnız kaldığımda kendimi biraz güvende hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu cehennem gibi deneyimin tek parlak noktası o.

Her zamanki gibi koruyucu ve onun kollarında çok iyi uyuyabiliyorum. Yorgunluğuma rağmen korkum, kemiren açlığım ve stresim beni uyanık tutacaktır, ama o beni kucakladığında hepsi kayboluyor ve kolayca uykuya dalabiliyorum. Madenlerde olmadığımız her dakika benimle birlikte ve ayrıldığımızda onu çok özliyorum.

Her iş gününün sonunda yeniden bir araya geldiğimizde, zaman yavaşlıyor gibi geliyor. Dünyanın geri kalanı kayboluyor ve tek görebildiğim o oluyor. Ve o, uzun süre ayrı kaldıktan sonra beni tekrar görmek fiziksel bir acıyı dindiriyormuş gibi her zaman bana doğru koşuyor.

Yine de çok sessiz, çok konuşkan değil. Keşke ondan bir seferde birkaç kelimeden fazlasını alabilsem. Keşke kekemeliğinden o kadar nefret etmeseydi ki, kekelemektense sessiz kalmasını tercih ettiğimi düşünmesin. Sıcak bir yaz gününde esen taze bir rüzgar gibi, yumuşak ve nazik sesini duymayı seviyorum. Kekelemesi ve konuşması zor olsa da, sesi beni rahatlatıyor. Keşke

Onun konuşma bozukluğunun beni hiç rahatsız etmediğini ona nasıl ikna edeceğimi biliyordum.

Bu yüzden sessizliği doldurmak ve onunla ne kadar rahat olduğumu ona göstermek için daha fazla konuşuyorum.

Ona, madenlerin benim çalıştığım bölümünü koruyan gardiyanlardan bahsediyorum. Ona, benimle birlikte orada çalışan diğer mahkumlardan bahsediyorum. Bulduğum her tuhaf veya güzel mücevherden ve bazen parmaklarımın nasıl ağrıdığından bahsediyorum. Bunu söylediğimde, gözlerinde garip bir ışık belirliyor ve bana uzanıp ellerimi tutuyor, vücut ısısı ağrıyan eklemlerimi anında yatıştırıyor. Sanki dokunuşu beni iyileştiriyor gibi, ama bunun imkansız olduğunu biliyorum.

Kendisi de iyi iyileşiyor ve buraya geldiğimizden beri, zorlu fiziksel işlerden kaynaklanan birkaç sıyrık ve küçük çürükler dışında yeni bir yara almadı. Ama her sabah ayrılmak zorunda kaldığımızda, gözümün önünden kaybolduğunda başına bir şey geleceği hissini yenemiyorum.

Onu korumam gerekiyor. Bu dürtü, kendimi koruma dürtüsünden bile daha güçlü.

Geldiğimizden yaklaşık bir hafta sonra, akşamüstü yine tatmin edici olmayan, berbat bir yemekten sonra çadırımıza dönüyoruz. Sırtım ağrıyor ve omuzlarımın arasında şiddetli bir düğüm oluşmuş, bu ağrı o kadar şiddetli ki, gerginliği gidermek için omurgamı kırmam gerektiğini hissediyorum. Kzuri yanımda olduğu için ne kadar iyi olsa da, ince, yumrulu palet üzerinde uyumanın da pek yardımcı olmadığını biliyorum.

Sığınağımız haline gelen küçük çadırın içine girerken, kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve omurgamdan omuzlarıma, kollarımdan koltuk altlarıma kadar yayılan ağrıdan inliyorum. Oturup ağrıyan yerleri kendim ovmaya çalışıyorum, parmak uçlarım omuzlarımın etrafındaki düğümlenmiş kaslara dokunduğunda yüzümü buruşturuyorum. Yeterince uzanamıyorum ya da yeterince baskı uygulayamıyorum, hatta doğru açıyı bulmak için vücudumu çevirdiğimde bile ağrı yeniden alevleniyor.

Kzuri bunu fark ediyor. Tabii ki hiçbir şey söylemeden elini omzuma koyuyor ve beni paletin üzerinde döndürüyor, böylece ince, küçük çadırımızın girişine bakıyorum. Arkama oturuyor ve bir an sonra elleri omuzlarımı düzleştirip genişçe açıyor. Başparmakları hemen ulaşmaya çalıştığım düğümleri buluyor ve sürekli, aralıksız bir basınçla onları itiyor.

Aman Tanrım.

İnlememi bastırmak için alt dudağımı sertçe ısırıyorum. Harika bir his. Dokunuşu nazik ama kararlı ve ellerinin üzerimde olması inanılmaz bir his. Savaşırken olduğu gibi kararlı ve odaklanmış yüzünü hayal edebiliyorum, omuzlarımdaki ve sırtımdaki düğümleri saldırıyor.

Vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Uzun zamandır kimse bana dokunmadı, hele ki güvendiğim ve çok arzuladığım bir erkek hiç dokunmadı. Arzu karnımın derinliklerine yerleşiyor ve uyluklarımın kasılmasını sağlıyor. Ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden onları birbirine bağlayıp, ses çıkarmamaya çalışıyorum. Kzuri çalışmaya devam ediyor, düğümlenmiş kaslarımı acımasızca çalıştırıyor, ta ki gevşeyip rahatlayana kadar, koluma rahatlatma dalgaları yayılıyor.

Yine de, kaslarım gevşemeye başlasa da, rahatlayamıyorum. Dokunuşu beni çok etkiliyor, kalbimin daha hızlı atmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oluyor.

Bakire değilim, ama deneyimsizim. Dünya'dan ayrılmadan önce sadece birkaç erkek arkadaşım oldu ve sadece biriyle yattım. Hiçbir şekilde unutulmaz bir deneyim değildi ve tekrarlamak için acele ettiğim bir şey de değildi.

Ama bu arzu, bu çekim, acımasız ve her şeyi tüketen bir şey. Kirpiklerim düşüyor, nefesimi düzenlemeye ve başka bir şeye odaklanmaya çalışırken göğsüm inip kalkıyor. Ne kadar istesem de, öylece dönüp kendimi Kzuri'ye atamam. Ona karşı hislerimin karşılıklı olup olmadığını bilmiyorum ve bir hamle yapacak kadar cesur değilim.

O benim her şeyim ve eğer ilişkimizi mahvedersem ya da aramızı bozarsam, bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Ona ihtiyacım var. Onu kaybedemem.

"Tanrım, güzellik yarışması günlerimden beri bu kadar çok çalışmamıştım," diye patladım, sessizliği doldurmak için aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

Kzuri, sözlerimi dinlerken parmakları bir an durur. Sonra sessizce mırıldanır ve çalışmaya devam eder.

Tekrar konuşurken sesim daha sessiz çıkıyor. "O yarışmalardan nefret ederdim."

Konuşmak yerine sık sık yaptığı gibi yine bir ses çıkarır. Konuşmaya güvenmez, ama ilgilendiğini ve dinlediğini bana göstermek ister, bu yüzden konuşmaya devam etmem için cesaret vermek, beni görmezden gelmediğini göstermek için bu küçük homurtular ve mırıldanmalar çıkarır. Bu onun iletişim kurma şekli, bunu biliyorum.

Ama şu anda, bana bu kadar yakınken, geniş elleri omuzlarımda dururken? Mırıldanırken çıkan derin sesi, arzumu

daha da alevlendiriyor. Bu noktada vücudumun her yerinde hissedebiliyorum, karnımın derinliklerinde kıpırdanıyor ve boğazımı sıkıyor. Derimde hissettiğim nasırlı parmakları çok iyi geliyor ve ensemin arkasında hissettiğim nefesinin sıcaklığını fark ediyorum. Klitorisim zonkluyor ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, artan ihtiyacı uzaklaştırmaya ve acıyı bir anda dindirmeye çalışıyorum.

"Annem beni güzellik yarışmalarına katılmaya zorladı," diye devam ediyorum, sanki bu, ellerinin vücudumda yarattığı yıkımı önleyebilecekmış gibi daha hızlı konuşuyorum. "Hoşuma gitmiyordu, ama sanırım bu konuda iyiydim. Annem ısrar etti, çünkü iyi para kazandırıyor. *Kolay* para diyordu. Her kazandığımda tüm ödülümü harcıyordu, ama neye harcadığını hiç bilmiyorum. Kesinlikle bana harcamıyordu."

Son cümleyi acı bir şekilde ekledim, nefesimi verip başımı salladım, saçlarım omuzlarımdan aşağı süzüldü.

Kzuri'nin elleri tekrar yavaşlar, omurgamın daha aşağısını ovuşturur ve ben, içimi küçük zevk kıvılcımları sararken, sırtımı kamburlaştırıp düzeltirim. Dudaklarımı ısırırım, ona bu gezegendeki hiç kimseye, hatta yerleşim yerindeki diğer insan kadınlara bile anlatmadığım kadar çok şey anlattığımı fark ederim. Güzellik yarışması günlerimden pek bahsetmem. Annemin hayatımı uzun süre kontrol ettiği için bana acımalarını ya da zayıf olduğumu düşünmelerini istemiyorum. Ayrıca, her şeyin yaşam ya da ölüm olduğu bu gezegende kostümler ve yetenek yarışmaları hakkında konuşmak biraz saçma geliyor.

Ama nedense Kzuri'nin bilmesini istiyorum. Ona hayatımla ilgili şeyler anlatırken, kendimin bu kısmını onunla paylaşırken kendimi güvende hissediyorum.

Elleri hareket etmeyi bıraktı, ona dönüp baktığımda beni izlediğini gördüm, mavi gözleri karanlık, yoğun ve tamamen okunaksızdı. Çadır gölgeli ve dışarıdan sızan az miktarda ortam ışığıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı, ama derisindeki işaretler hafifçe parlıyordu, bu da onu ruhani ve başka dünyadanmış gibi gösteriyordu.

Kalbim atlıyor ve göğsümde sertçe çarpıyor, sanki tökezleyip bir uçurumdan aşağı düşüyormuş gibi. Her vuruşunu kaburgalarımın çarparak hissediyorum. Nefesim kesiliyor, ağzım kuruyor.

Aramızdaki bu şey nedir? Neden ona bu kadar çekiliyorum?

Eğer bu bir eş bağıysa, kekemeliğine rağmen bunu söylemek için çaba gösterecektir. Tanrım, keşke konuşsa. Keşke adımı söylese, deli olmadığımı bana gösteren *bir şey* söylese. Şu anda hayatımdaki tek iyi şeye tutunup onu olduğundan daha büyük bir şey haline getirmedigimi.

Boğazımı temizlerim, alt dudağımı ısırıp dişlerimle çekerim, hafif bir acı hissi beni sakinleştirir. Kzuri'nin bakışları bu harekete düşer ve kedi gibi gözleri daha da kararır.

"Sen... sana da masaj yapmamı ister misin?" diye soruyorum, sesim biraz boğuk çıkıyor.

O da benim kadar ağırlı olmalı, sadece iyileşmekte olan yaralarının izlerinden dolayı değil, madenlerdeki işi benim yaptığım işlerden çok daha ağır olduğu için. O bana verdiği gibi ona da biraz rahatlama sağlayabilirsem, bunu yapmak isterim.

Ama aynı zamanda ona dokunmak da istiyorum. Parmak uçlarımla onun güçlü kaslarını ve pürüzsüz tenini hissetmek için bir bahane arıyorum.

Kzuri'nin burun delikleri genişledi, bakışları ağzımdan gözlerime kaydı. Uzun bir süre düşünmüş gibi görünüyordu. Sonra başını salladı, ellerini geri çekti ve iç geçirdi.

"Uyumalısınız," diyor. "Geç oldu."

Kafamı sallıyorum ve onun hareket etmesine izin veriyorum, böylece her zamanki gibi kollarında uzanacak yerim oluyor. Çadırın diğer tarafındaki karanlığa bakarken ve onun ağır kolunun belime dolandığını hissederken biraz hayal kırıklığına uğramaktan kendimi alamıyorum. Parmaklarım, altındaki cildinin sıcaklığını özlüyor. Ne kadar güçlü ve kuvvetli olduğunu hissetmek, kaslarındaki düğümleri çözdüğümde ne tür sesler çıkaracağını öğrenmek istiyorum.

Siktir. Ona deli gibi çekici buluyorum.

Beni saran kolunun ağırlığı bile işkence gibi geliyor. Elini aşağı kaydırıp bacaklarımın arasına dokunması, ihtiyaç duyan vücudum daha fazla baskı ararken bana kıvranıp sürtünecek bir şey vermesi çok kolay olurdu. Ya da elini yukarı kaydırıp göğüslerime dokunabilir, yumuşaklıklarını hissedebilir, nefes alışını ensemden ağırışırken meme uçlarımla okşayabilirdi.

Titriyorum ve kolu beni biraz daha sıkı sarıyor.

Göz kapaklarımı kapatarak, hareketsiz kalmak ve ona karşı kıvranmamak için elimden geleni yapıyorum. Ona karşı hissettiğim çekim her geçen gün artıyor gibi görünüyor ve bunun eş bağı olup olmadığını hala bilmiyorum. Voxeran'la bağ kurmuş kadınlara bunu sormaya hiç fırsatım olmadığından, bunun nasıl bir his olması gerektiğini bilmiyorum. Sanırım bu sadece bir aşık olma hali olabilir.

Sonuçta o benim kahramanım, koruyucu meleğim, kurtarıcım. Benim cesur savaşçım.

Tabii ki ona aşığım.

Gemma'nın yanında uykuya ^{dalmak} hem işkence hem de rahatlama. Onun yanında uyanmak ise daha da kötü.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, penisim o kadar sertleşmiş ki ağrıyor. Vox'ta savaşçı olarak geçirdiğim zamanlar sayesinde erken kalkmaya alışkın olduğum için genellikle ondan önce uyanırım.

Bugün, önce uyandığım için minnettarım, çünkü bu bana kendimi toparlamak için birkaç dakika zaman veriyor. Dün gece yaptığım gibi, ihtiyacımı bir kenara itmeye çalışıyorum. Onun tatlı sesini dinlerken omuzlarına dokunduğumda, onun da bana dokunmak istemesi benim için neredeyse dayanılmazdı. Bana dokunmuş olsaydı, her şey biterdi. O benim penisime dokunmadan bile, ben boşalır ve tozlu kumaşımın içine menimi dökerdim.

Onu sahiplenme, ona tapınma, dizlerimin üzerine çöküp kendimi onun zevkine ve rahatlmasına adama ihtiyacı neredeyse dayanılmaz.

Ama yapamam.

Bu güzel kadına, bu gezegendeki ya da başka herhangi bir gezegendeki en çarpıcı yaratığa layık değilim. Kekemeliğim beni hiç olmadığı kadar yıpratıyor. Onunla konuşabilmeli, ona sarılabilmeli, kulağına övgü ve hayranlık dolu sözler fısıldayabilmeli, onunla basit bir sohbet bile yapabilmeliyim. Ama bu mümkün değil. Dilim tutuluyor, boğazım düğümleniyor ve *yapamıyorum*.

Eğer yapabilseydim, ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Ona ne kadar güzel olduğunu söyledim. Ne kadar güçlü olduğunu. Onunla ne kadar gurur duyduğumu ve onu ne kadar takdir ettiğimi.

Sessizce düşüncelerimle boğuşurken, Gemma sessiz bir ses çıkarır. Bana doğru kıpırdanır, yuvarlak kalçaları benim penise baskı yapar ve ben dişlerimi sıkarım, çünkü neredeyse acı verecek kadar zonkluyor ve testislerim geriliyor. Kendimi toparlamaya çalışmam boşa gitti.

Alarmin çalmaya başlaması beni utançtan kurtarır, bu ses onun gözlerini açmasına ve vücudunun gerilmesine neden olur. Ona sertleştiğimi hissetmemesi için ondan uzaklaşıyorum, belimi düzeltirken ona sırtımı dönerim.

"Dünya'da, alarmım çalarken hep uyuyakalırdım," diyor Gemma, uykudan dolayı sesi biraz boğuk. "Bazen bir saat boyunca erteleme düğmesine basardım." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Keşke burada da mümkün olsaydı."

Ben de homurdanarak cevap veriyorum ve "erteleme düğmesi"nin ne olduğunu tam olarak bilmesem de ona gülümsüyorum.

Günlük temizliğimizi yaptıktan sonra, el ele tutuşarak yemek çadırına doğru yöneliyoruz. Her zamanki gibi, Gemma ve ben çadırın bir duvarına sırtımızı dayayarak oturuyoruz. Bize yaklaşan hiç kimseye güvenmiyorum.

G'Oran madenleri denetlemek için çadırın önünden geçer ve onu gördüğümde kaslarım gerilir. Gülümsüyor, ilk tanıştığımızda hatırladığım aynı geniş gülümsemeyle, ve kendi dudaklarımın sessiz bir hırıltıyla kıvrıldığını hissediyorum. Keşke o sırttan suratındaki tüm dişlerini dökebilseydim.

Kahvaltı çok çabuk geçiyor ve bittiğinde Gemma ve ben ayrılıp madenin kendi bölümlerimize gidiyoruz. İşimin çoğu taşıma işi, bu da kendi çapında basit ve meditatif bir iş. Saldırıya uğramaktan korkmam gerekmiyor. Bizi gözetleyen tüm muhafızlarla başa çıkacak kadar güçlü olmasam da, bariz bedenim ve gücüm diğer kölelerin bana sorun çıkarmalarını engellemeye yetiyor.

Yine de, günün her anı bir ömür gibi geliyor.

Gemma'yı düşünmeden edemiyorum, iyi olup olmadığını merak ediyorum ve onun için endişeleniyorum. Akhi, ondan uzak kalmaktan nefret ediyorum. Eş bağı kafamın içinde uluyor, onun adını tekrar tekrar söylüyor.

Sonunda gün sona eriyor ve diğer mahkumlarla birlikte yemek çadırına gitmeme izin veriliyor. Ama her zamanki gibi, büyük kırmızı çadıra doğru akan insan selini takip etmek yerine, Gemma'nın bulunduğu maden bölümüne doğru koşuyorum. Ondandır bir saniye bile fazla uzak kalmak istemiyorum.

Yaklaştıkça adımlarım yavaşlar, gözlerim kısılır. Derin yeşil tenli, birçok kolu ve bacağı olan uzun boylu bir uzaylı, Gemma'ya sarkıntılık ediyor. Onu, kompleksi çevreleyen devasa taş duvara sıkıştırmış ve Gemma, ona bakarken korku ve endişeyle gözlerini kocaman açmış. Uzaylı ona dokunmaya çalışıyor ama Gemma, ellerini iterek, sesini yükselterek onu rahat bırakmasını söylüyor.

Bu anda mantıklı düşünebilseydim, onunla gurur duyardım. Onun gücü ve cesaretiyle, zorlu koşulların ruhunu kırmasına izin vermemesiyle gurur duyardım.

Ama bu düşünceler zihnimde tam olarak şekillenemeden, nefesimi kesen kadar güçlü bir duygu seli tarafından bir kenara itiliyorlar.

Öfke beni doldurur, ayak parmaklarımdan başlayarak tüm vücudumu bir sel gibi kaplar. Başka bir yaratığın ellerinin ona dokunduğunu görünce dudaklarım öfkeyle geri çekilir.

Ona dokunuyor. Onu korkutuyor.

Benim olanı almaya çalışıyor.

Hızlı ve sessiz adımlarla aramızdaki son mesafeyi kapatarak ileri atıyorum. Sonra uzaylıyı en üst kolunun ekleminden yakalayıp Gemma'dan uzaklaştırıyor ve tüm gücümle duvara fırlatıyorum. Dış iskeleti çatlayarak duvara çarpıyor ve acı içinde çığlık atıyor. Ona hırlayarak, yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyorum.

"Ona. *Asla*. Dokunma."

Her kelime sert ve keskin çıkıyor, o kadar kesik kesik ki, hiçbirini kekelememe imkan yok. Kanım kaynıyor, öfkeyle görüşüm bulanıklaşıyor ve bana tıslayan diğer adamı zar zor görebiliyorum. Gemma hakkında tek bir kelime bile söylerse onu paramparça etmeye hazırım.

Arkadan yumuşak sesi adımı haykırıyor ve aniden başka hiçbir şey düşünemiyorum. Duvara yapışmış, birçok uzuvlu uzaylıyı bırakıp, dönüp elini tutuyorum ve onu çadırımıza geri götürüyorum.

Orada onu koruyabilirim. Onu koruyacağım. Onu sahipleneceğim.

O benim, o uzaylının değil. Felg'in ona dokunduğunu gözümün önünde net bir şekilde görebiliyorum. G'Oran'ın onu bir et parçası gibi süzdüğünü. Buradaki diğer tüm suçluların, eşime, tanrıçama, *Gemma'ma* zarar vermeye çalışacağını.

Sahiplenici bir öfke beni kaplıyor. Bir daha asla. Kimsenin ona dokunmasına ya da zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Serbest eliyle kolumu tutarak hızla arkamdan gelen sesini duyabiliyorum. Diğer eli hala benim elimde sıkıca tutunmuş durumda ve ben onu tesisin içinden geçirirken direnmiyor. İsteyerek beni takip ediyor, benim her adıma iki adım atıyor. İyi olup olmadığını soruyor ama cevap vermiyorum. Şu anda aklıma hiçbir kelime gelmiyor, konuşmaya çalışmak bir yana.

Onu çadırın içine sokup sonunda bırakınca, adrenalin hala damarlarımdan ateş gibi akıyor. Bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi kesilmiş ve yüzümdeki sert ifadeye açıkça şaşırmış.

"Kzuri," diye fısıldıyor, kaşlarını çatarak bana yaklaşıyor. Tanrıya şükür, benden korkmuyor. Güzel kahverengi gözlerinde sadece endişe var, göğsüme dokunuyor. "İyi misin? Ne oldu?"

Artık daha fazla dayanamıyorum. Ruhum bütün gün onun için ağlıyordu. Elbette duyabiliyordur. Duymak zorundadır.

Ama söylemeliyim.

"S-s-sen..." Dişlerimi sıkıp, içimden homurdanıyorum. *Ahki*, neden bu kadar zor geliyor? "S-sen... b-b-benim..."

Yine hırıldıyorum, başımı sallayıp, hala morluklu ve yaralanmamdan kalan hafif bir yara izi olan şakağıma elimi koyuyorum.

Gemma bir anlığına bana bakar, kaşlarını çatarak. Sonra gözlerinde bir farkındalık parlar. Ağız hafifçe açılır ve sonra neredeyse rahatlamış gibi bir gülümseme atar. Bana çok yakın durana kadar bir adım daha atar ve parmağını dudaklarıma koyarak beni sessizce susturur. Kanım hala kaynıyor ve kafam hala öfkeyle dolu olsa da, onun dokunuşunu hissetmek beni biraz sakinleştirir.

"Kzuri," diye fısıldadı. "Söylemene gerek yok. Ben... biliyorum." Elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Biz eşiz."

O sözleri söylediğinde göğsümde bir şey açılır, sanki aramızdaki bağın tüm gücü sonunda serbest kalmış gibidir. Onun başının arkasına avucumu koyup dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda, yüzlerce farklı duygu içimde bir sel gibi kabarmaya başlar.

Gemma hemen karşılık verdi.

Ayak parmaklarının ucuna yükselir ve yüzümü avuçlar, ağız benimkine doğru hareket ederken, vücudumda, penise kadar yankılanan yumuşak bir inilti çıkarır. Dilim dudaklarının kenarından kayar ve o benim için ağızını açar, öpücüğü daha da derinleştirmeme izin verir.

Bu, ihtiyacım olan her şey.

Sıcaklık, çaresizlik ve rahatlama.

Gerçek ruh ikizimi buldum ve ona hak ettiği şekilde tapacağım.

Madenlerdeki ağır iş ve ondan önce Nuthoran topraklarında geçirdiğim zorlu yolculuktan dolayı VÜCUDUM YORGUN. O uzaylı mahkumun bana dokunmaya çalışmasından dolayı kalbim hâlâ hızla atıyor. Karnım, akşam yemeğini atladığımızı hatırlatmak için hafifçe guruluyor. Ama şu anda bunların hiçbiri önemli değil.

Hiçbiri aklımda bile yok.

Çünkü Kzuri sonunda beni öpüyor. Dudaklarının benim dudaklarıma bastırması aç ve yoğun, sanki günlerce biriken hayal kırıklığı ve ihtiyaç nihayet arkasında tutsak kaldıkları barajdan kurtulmuş gibi.

Yanılmamışım.

Hepsi hakkında haklıydım.

Biz eşiz.

Bunu yüksek sesle söylemek, onun kollarında olmak, sonunda inisiyatif alıp ikimizin de bildiği gerçeği ona söylediğimde yüzündeki mutluluğu ve arzuyu görmek çok rahatlatıcı.

Birkaç basit kelimeyle onun ve benim ıstırabımı sona erdirdiğimi bilmek çok güçlü bir duygu.

Ona sarılıp kollarımı omuzlarına doladığımda tüylerim diken diken oldu, o da beni sıkıca sarıp hayatı buna bağlıymış gibi öptü. Dudaklarımız ve vücutlarımız arasındaki bağlantıya o kadar odaklanmıştık ki, nereye gittiğimizi pek umursamadan paletе doğru geriye doğru sendeledik. Kendi ayaklarıma takılıp neredeyse pütürlü, rahatsız küçük yatağa geriye doğru düşecektim, ama Kzuri düşmemem için kollarını bana daha sıkı doladı.

Beni kaldırıp yatağa yatırırken öpüşmemizi bir an için kesiyoruz, yüzünde hayranlık ve yakıcı bir arzu parıldıyor. Derisindeki beyaz izler soluk bir ışıkla parlıyor, geniş vücudunun kaslarını ve hatlarını vurguluyor.

Sırtım paletе değdiği anda, o da benimle birlikte uzanır, elleri vücudumda yukarı aşağı dolaşırken dudakları tekrar benimkini bulur ve her yerime dokunur.

Her yerime dokunuyor. Kalın avuç içleri omuzlarımdan kayarak kollarımdan dirseklerime doğru inerken, geniş vücudunu bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Ellerini yanlarımdan aşağıya doğru kaydırıyor, bacaklarım onun için daha da açılırken belimi kavıyor. Yıpranmış ve parçalanmış giysilerimin içinden parmaklarının cildime bastırması, beni arzuyla inlemeye zorluyor.

O da cevap olarak düşük bir homurtu çıkarır, bana doğru bastırır, kalçalarını yavaşça döndürerek sert penisini bacaklarımın arasındaki mükemmel noktaya bastırır. Onun altında titriyorum, ama bu soğuktan değil. Adrenalin patlaması gibi, içimden dışıma doğru beni ateşe veriyor.

Ona o kadar çok ihtiyacım var ki, ondan başka hiçbir şey göremiyorum. Ondan başka hiçbir şey hissedemiyorum.

Üzerimde. *Sonunda.*

Biraz geri çekilen Kzuri, nefes nefese, giysilerimi çekip vücudumdan çıkarıyor. Elleri yavaş ama hareketleri hızlı, sanki acele etmemek için kendini zor tutuyormuş gibi. Beni soyarken dudaklarını vücuduma sürüyor, sanki açıkta kalan her santimetreyi öpmek istiyormuş gibi, ve gözlerindeki açık çaresizlik içimi burkuyor.

O çok güzel.

Çok vahşi ve evcilleştirilmemiş.

"Kzuri," diye nefes nefese söylüyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var..."

Her zamanki gibi sözlerime yanıt olarak mırıldanıyor, boynumun ortasına öpücükler konduruyor, sonra yüzünü boynumun çukuruna gömüyor. Derin bir nefes alıyor, diliyle köprücük kemiğimi yalıyor.

"Oh, lanet olsun..."

Zayıf bir inilti çıkararak, onun koyu saçlarını tutar ve altında kıvrılıyorum.

Elleri belim ve kalçalarımda dolaşüyor, vücudumun her yerine elektriksel kıvılcımlar gönderiyor. Hayatımda daha önce bu kadar tahrik olmuş ve ihtiyaç duymuş olduğumu hatırlamıyorum. Sanki şimdiye kadar sahip olduğum tüm özbilinç kaybolmuş ve geriye sadece açık arzusu ve tapınması olan bir yaratık kalmış gibi. Kzuri'nin bana dokunmaya, beni öpmeye, içime girmeye devam etmesine ihtiyacım var. Her santimini tenime bastırmasını istiyorum.

Çıplak göğsümden aşağı doğru öperek ilerliyor, kabarık göğüslerimde duruyor. Heyecan dalgası göğsüme yayılmış, meme uçlarımda sertleştiğini ve dikleştiğini hissedebiliyorum. Memnun bir homurtuyla bana sürtünüyor, sonra göğüslerimden birini avuçlayıp meme ucumu öpüyor, onun için daha da sertleşen küçük yumruğun etrafını yalıyor. Zayıf bir inilti çıkarıyorum, gözlerimi kapatıp

başımı geriye yaslayıp, o hassas cildi emip öperken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Diğer meme ucumu ağzından çıkardığında, içim heyecandan kayganlaşmış, klitorisim çaresizce zonkluyordu. Dilini göğüslerimin arasındaki deride gezdirdiğinde, tüylerim diken diken oldu.

Aşağı doğru ilerlerken, göğsünden neredeyse mırıldanma gibi bir ses geliyor. Gözlerimi açıp onu izlemek zorundayım, ne yapacağını görmek için hissetmek kadar hevesliyim. Omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirirken bana bakıyor. Göz bebekleri avcı bir kedinki kadar geniş, uyluklarımı ayırıyor, uyluklarım biraz ağrıyana kadar açıyor. Sonra bakışlarını benden ayırıyor ve açgözlülükle merkeze bakıyor.

Denesem bile gözlerimi ayıramazdım. Dağdan bir çığ gelip ikimizi de gömmekle tehdit etse bile. Kzuri'nin en mahrem yerime bu kadar açgözlü bir şekilde bakması, beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde şehvetli ve seksi hissettiriyor. Nefes alırken burun delikleri titriyor ve benim kıvrımlarımı kaplayan tahrik duygusunu içine çektiğini biliyorum.

Neredeyse işkence çekiyormuş gibi bir ses çıkararak başını eğiyor, burnunu klitorisimin tam üstüne dayayıp altını yalayarak tadımı alıyor. İnliyorum, ellerimi saçlarına geçirip kalçalarımı sallıyorum.

"Biraz daha yukarı," diye nefes nefese söylüyorum. "Tanrım, Kzuri. Sen çok..."

Cümlemi bitiremeden o benim talimatımı yerine getirir. Hemen yukarıya doğru odaklanır ve ben alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp, dilinin düz kısmı klitorisimi yalarken yüksek sesle inlerim. Hassas sinir demetine uygulanan baskı, omurgamdan yukarı doğru yayılan başka bir sıcaklık dalgası gönderir.

"Evet, tam orası. Lanet olsun, lütfen!"

Sanki benim zevk sesimi duymak bile ona fiziksel bir etki yapıyormuş gibi, bacaklarımın arasında omuzlarının gerildiğini hissediyorum.

Savaşta savaşır gibi, güçlü ve amansız bir odaklanma ile klitorisimin küçük yumruğuna dikkatini yoğunlaştırır. Dili ölçülü ve ritmik bir şekilde klitorisimin üzerinde tekrar tekrar kayar. Ellerim titremeye başlayınca uyluklarımı sıkıca kavrar ve bu sıkı baskıya minnettar olurum. Beni yere bağlayan bir şey olmasa uçup gidecekmişim gibi hissediyorum.

Başımı geriye eğiyorum, nefes nefese kalıyorum ve o beni giderek daha da uçurumun kenarına yaklaştırıyor. Çok iyi geliyor. İnanılmaz bir his. Seksin bu kadar iyi hissettirebileceğine hiç inanmazdım, hele ki bir uzaylıyla, ama *tanrım*, gerçekten öyle. Kzuri yorgun olmalı

yorgun olmalı, ama bir an bile durmuyor, benim zevkime o kadar odaklanmış ki, sanki her şeyi unutmuş gibi.

Boşluğa sıkıştığımı hissediyorum ve bu boşluk hissinden nefret ediyorum. Neredeyse gözlerim yaşaracak. İçimde değil, ama içinde olmalı. İçime girmezse aklımı kaçıracam.

Parmaklarım kafasını sıkıca kavıyor, saçlarını düğümler gibi.

"Lütfen. Lütfen durma, Kzuri. Çok yaklaştım, çok iyi geliyor, lütfen..."

O homurdanıyor ve devam ediyor, bir eli uyluğumu bırakıp yukarı kayarak girişimi okşuyor. Parmağının içime kaymasıyla ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ben uçuşumun kenarına yaklaşırken duvarlarım onun etrafını sıkıca sarıyor.

"Kzuri!"

Adı dudaklarımdan sanki içimden koparılmış gibi dökülüyor ve bu anda duvarların ne kadar ince olduğu ya da diğer mahkumların bizi duyabileceği umurunda değil. Beni vuran orgazm bir tsunami gibi, daha önce hiç olmadığı kadar sert boşalırken nefesimi kesiyor.

O iniyor, burnuyla klitorisimi okşarken ağzı tekrar aşağıya doğru hareket ediyor. Dili kıvrımlarımın üzerinde dönüyor, parmağı içime girip çıkarken benden sızan uyarılmayı yalıyor. Omuzları gergin, vücudundaki işaretler parlak bir şekilde parlıyor, beni orgazmın doruğuna taşıırken, altında titreyip sarsılırken son damla zevki de çıkarıyor.

Sonunda, nefes nefese kalıyorum ve o kadar sersemlemişim ki, düzgün göremiyorum.

"Kzuri," diye zayıf bir şekilde inleyerek saçlarını çekştiriyorum. Onu görmek, gözlerine bakmak istiyorum, ama bunu yapmak için başımı yeterince kaldıramıyorum.

Kendini yukarı iterek bacaklarımın arasına diz çöküyor. Yüzünün alt kısmı benim uyarılmamdan dolayı parlıyor ve ıslak, dudakları ise memnun ve mutlu bir gülümsemeye bükülüyor. Hâlâ peştamalı giyiyor, ama onu hızla çıkarıyor ve ilk kez açgözlü gözlerime kendini sergiliyor. Bakışlarım kaslı göğsünde ve karın kaslarında dolaşarak, sonra da penisine odaklanıyor.

Sert ve kalın, vücudundan dışarı çıkıntı yapıyor ve karnına doğru kıvrılıyor. O... *çok büyük*, bir an için o şeyin içime nasıl sığacağını bilemiyorum. Şekli tam olarak insan penisi gibi değil - en azından, sınırlı tecrübemden yola çıkarak öyle düşünüyorum. Tepesinden tabanına kadar uzanan küçük bir çıkıntı ve tabanında da bir tür küçük düğüm gibi hafif bir şişkinlik var.

Birkaç saniye boyunca onun penisine açıkça baktığımı aniden fark ettim. Yanaklarım kızardı ve bakışlarımı yukarı çekip Kzuri'nin gözlerine baktım.

"Üzgünüm, sadece... büyük."

Kzuri yumuşak bir şekilde kıkırdar, sonra öne eğilir ve yüzümü avuçlar. Dudakları açılır ve küçük, kekelemiş bir ses çıkar.

Bana bir şey söylemeye çalışıyor.

Konuşamadığında yüzü buruşuyor ve hayal kırıklığıyla homurdanıyor. Bu beni üzüyor, yüzündeki o ifadeyi görmekten nefret ediyorum.

Pelvisine doğru aşağıya baktığında, muhtemelen beni rahatlatmak istediği aklıma geliyor. Sonuçta, ben onun penisine bakakaldım ve o da muhtemelen yüzümdeki şoku fark etti.

Ama gerçek şu ki, ondan ya da bunlardan korkmuyorum. Ne kadar büyük olduğu umurunda değil. Sadece ona yakın hissetmek istiyorum, iki canlı olabildiğince yakın. Onu mutlu etmek istiyorum.

Uzanarak onu kendime çekip öpüyorum, dudaklarında ve dilinde kendimin tadını alıyorum. Arzumuzun ve aramızdaki yoğun bağın girdaplı havuzuna geri çekilirken onun gevşediğini hissedebiliyorum. Bacaklarımı kalçalarına sıkıca doluyorum ve kendi kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, sessizce ihtiyacım olan şeyi isterken topuklarımı onun kalçalarına bastırıyorum.

Kzuri, avuç içlerini paletin üzerine koyarak her iki yanımda kendini destekliyor. Başı ıslak girişimi bulduğunda başını eğip beni öpüyor. O içeri girerken nefesim kesiliyor, sadece bir santim kadar. Bu korkunç bir alay ve beni inlemeye, daha fazlasını istemeye itiyor.

"Bu... gerçekten çok iyi," diyorum, kalçalarımı hareket ettirerek onu daha derine almaya çalışıyorum.

O titrer, hırlar ve aniden bana doğru hamle yapar, kolları omuzlarımı sararken, elleri saçlarımı okşarken tamamen içeri girer.

Tüm vücudum, içimdeki dolgunluğa, üstümdeki ağırlığına, sessiz kükremesinin harika sesine tepki veriyor.

Bu muhteşem. Bu, istediğim her şey, *ihtiyacım olan* her şey. Kollarımı ona doluyorum ve parmaklarımı omurgası boyunca uzanan küçük çıkıntılar üzerinde gezdiriyorum.

O inleyerek titrer ve ben kaşlarımı kaldırırım. Tekrar yaparım ve o yine boğuk bir ses çıkararak kalçalarını benimkilere doğru iter. Onun tepkisi, küçük düğümlerin bir tür erojen bölge olduğuna beni ikna eder, bu yüzden

onlara dokunmaya devam ediyorum, hangi tür baskı ve okşamaları en çok sevdiğini deniyorum.

Ağır ağır nefes alan Kzuri geri çekilir, neredeyse tamamen çıkacak gibi olur, sonra tekrar içime girer. Yavaş ve dalgalı bir harekettir ve ben onu içimde sıkıca kavrarken, başka bir orgazmın gelgit dalgası gibi üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Hareket edemiyorum, sadece ona sarılıp, biraz daha hızlı hareket etmeye başladığında onu teşvik edebiliyorum. Ulaşabildiği her santimetreyi öperken, nefesi dudaklarıma, kulağıma ve boğazıma sıcak sıcak geliyor. Ellerini saçlarımin arasında gezdiriyor, vücutlarımız birlikte bir ritim bulurken saçlarımin arasında dolanıyor.

"Gemma," diye nefes nefese diyor ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Normalde çok yumuşak ve nazık olan sesi, şimdi aç ve kaba, sanki adım onun içinden dışarı fırlamış gibi. Onun zevk sesleri ve harika sürtünme, penisinin sırtının içimde hissettirdiği his ve her itişte tabandaki düğümün klitorisime sürtünmesi... hepsi çok fazla.

Vücudum titriyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Her santimim yanıyor ve tamamen ona uyum sağlıyor.

"G-Gemma," diye tekrar homurdanıyor, zevkten o kadar kaybolmuş ki kekemeliğinden utanmıyor. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirip omurgasındaki düğümleri tekrar ovuyorum, çünkü oraya dokunduğumda çok güçlü tepki veriyor gibi görünüyor. "Güzel. Benim. Benim eşim, çok iyi hissettiriyorsun, ben..."

Dudaklarından dökülen kekeme övgülerin anlamsız sözlerini dinlerken kalbim kabarıyor. Hayatımda hiç bu kadar çok konuşmasını istememiştim.

O benim için her konuştuğumda yaptığı gibi, ben de onu cesaretlendirmek için inliyorum. Eğer isterse, sonsuza kadar böyle devam edebiliriz - kelimeler karşılığında zevk sesleri.

İkinci orgazmım ani ve hızlı bir yumruk gibi gelir. Onu sıkıca sararken nefes nefese kalırım, o da homurdanarak boynuma burnunu sürter ve hareketlerini yavaşlatır. Tek yapabildiğim, tırnaklarımı sırtına geçirmek ve inlemektir, kalçalarımin onun penisi üzerinde kıvrılırken, orgazmımın sonsuza kadar sürmesi için akılsızca sürtünmeyi ve zevki kovalarım.

Hayatımda ikinci kez bu kadar sert boşaldım ve ilk kez içimde biri varken, bu inanılmaz hissin hiç bitmemesini istiyorum.

Kzuri yumuşak bir şekilde homurdanıyor, gözlerim açılırken omzumu ısıyor. "Benim," diyor boğuk bir sesle.

"Senin," diye tekrarlıyorum, nefes nefese ona sarılıp, ellerimi boynunun arkasına doluyorum. Kalçaları küçük, sarsıntılı hareketlerle hareket ediyor, benim için uzatıyor. O kadar derine girmiş ki, artık aramızdaki sınırı ayırt edemiyorum. Benim nerede bittiğim, onun nerede başladığı belli değil.

"Kzuri, lütfen," diye fısıldarım. "Lütfen, içime boşal. Beni sahiplen ki herkes kime ait olduğumu bilsin."

Bu sözler yeterli.

Güzel Voxeran savaşı, ruhunun derinliklerinden gelen sert bir ses çıkarır. Kalçalarımı morartacak kadar sıkı bir şekilde kavrayarak, son bir kez daha içime girer, penisi titreyip nabız gibi atar. Düşük bir kükremeye, beni mutluluğun doruğuna ulaştırır.

O beni doldururken içimde açan sıcaklık, hayatım boyunca hissettiğim en güzel şey.

Gemma böyle şeyler söylediğinde kendimi tutamıyorum.

Hâlâ onun içindeyim, duyularım beni ele geçirirken artçı sarsıntılarla sarsılıyorum ve onu boşalarak dolduruyorum. Zevkin dalgaları güçlü ve neredeyse sonsuz gibi görünüyor - ve bunların hiç bitmemesini istiyorum. Hayatımın geri kalanında Gemma'nın sıcak kanalında kalmaktan başka bir şey istemiyorum.

Bu, bedenimin talep ettiği, kafamın haykırdığı, ruhumun ona baktığım ve onun benim eşim olduğunu anladığım andan beri arzuladığım şey.

Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi. Hayalimdeki hiçbir şey, hayatımdaki hiçbir anı, hiçbir zevk, eşimin içinde olmak, ona ecstasye yaşatmak, beni ona sahip olmam için yalvarmasını duymakla kıyaslanamaz. Onunla bu şekilde bağlı hissetmek saf mutluluk.

Yavaşça inleyerek, boşaldıktan sonra bile ona sürtünmeye devam ediyorum, ikimizi de titretip birbirimize daha sıkı sarılmamızı sağlıyor, bu bağı arzuluyoruz.

Sonunda yorgun düştüğümde, kaslarım eriyormuş gibi hissediyorum. Ağırlığımı Gemma'nın yumuşak, esnek vücuduna veriyorum, iri yapımla onu ezmek için dikkatli davranıyorum. Güçlü boşalmamdan sonra toparlanmak için biraz zamana ihtiyacım var, ama onu şimdiden tekrar istiyorum. Muhafızlar gelip bizi ayırincaya kadar, bütün gece ve bütün gün onu sahiplenmek istiyorum. Onu sahiplenmeyi asla bırakmak istemiyorum.

Tekrar hareket edecek gücüm olduğunda başımı kaldırıyorum ve onun güzel gözlerine ve yumuşak, hayranlık dolu gülümsemesine bakıyorum. Hala nefes nefeseyim, ama onu derin bir şekilde öpüyorum. Vücudumun sınırları sonunda beni yakalıyor ve artık onun içinde kalacak kadar sert değilim. İçinden çıkıyorum ve kalın bir akıntı beni takip ediyor, burnumun deliklerini genişletiyor ve ikimizin birleşen uyarılmasının kokusunu içime çekiyorum. Onun benim olduğunu, benim kokumu taşıyacağını, tüm gezegenin onun benim olduğunu bileceğini bilmek beni sahiplenici bir tatminle dolduruyor.

Onu kollarımın arasına alıp, paletin üzerine uzanıyorum. Yanıma yerleşiyor, yüzü benimkine yakın. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade var ve göz bebekleri hala geniş ve koyu, irislerinin yumuşak kahverengisini gölgede bırakıyor. Yanağıma, sonra ağzımın köşesine dokunuyor ve titrek bir şekilde gülüyor.

"Deli miyim diye merak ettim," diye mırıldanıyor, ben de ona bakıp başımı eğiyorum. "Yani, ne hissettiğimi biliyordum. Bunu inkar edemezdim. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum..." Sesi kesiliyor, gözlerinde uzak bir bakış var. "Hayır, kendimden şüphe etsem de, sanırım biliyordum. Senin benim eşim olduğunu biliyordum. Bir parçam her zaman biliyordu."

Ağzımı açıp konuşmaya, cevap vermeye çalışıyorum. Kekeleyen dilim beni engelliyor. Sessizce hırlıyorum, ama o sadece öne eğilip yüzümü avuçlayarak beni öpüyor. Bu iyi bir dikkat dağıtıcı ve o geri çekildiğinde gülümsüyorum.

"Böyle kapanmayı bırakmalısın," diyor nazikçe. "Kekemeliğin umurumda değil, Kzuri. Bu, söylediğin her kelimeyi benim için daha değerli kılıyor."

Onun sabırlı ve nazik tavrına şaşkın ve hayran kalarak ona bakıyorum. O bana ciddi bir ifadeyle bakarken kalbim kabarıyor ve göğsümde hızla atıyor.

"Acele etmiyorum," diye ekliyor. "Söz veriyorum. Söyleyeceklerini duymak istiyorum ve bunu söylemen ne kadar sürerse sürsün umurumda değil. Hiç umurumda olmadı."

Dudaklarımı yalar, nefes alırım. Omuzlarım biraz gerilir, konuşmanın zorluğunu tahmin ederek şimdiden gerginleşir.

"G-Gemma," diyorum, sonra yüzümü buruşturuyorum.

Ama o sadece başparmağıyla yanağıma okşayarak cesaret verici bir şekilde başını sallar ve gözlerimi kaçırmama izin vermez. Yüzü çok nazik, ifadesi açık ve tatlıdır. Onun için daha çok çabalamak istiyorum. Bu, herkes kadar kolay ve normal bir şekilde konuşamama durumum yerine, onun kızarmasına ve gülümsemesine odaklanarak rahatlamama yardımcı olur.

"Hissettim," diyorum. "O s-s-sabah. K-kampta."

Gülümsüyor, gözleri şaşkınlık ve sevinçle parlıyor. "Ben de hissettim." Biraz gülüyor, başını sallıyor. "Beni çok etkiledi. Sanki bir şey beni sana doğru çekiyordu, *yerçekimi* gibi. Yağmacılar bizi tekrar harekete geçirmeden önce sana öpüşmek üzereydin."

Akıncıları ve özellikle ona dokunan kişiyi hatırlamak, kolumu ona daha sıkı sarar. Titrer, alt dudağını ısırır ve sanki sadece dokunarak benim sahiplenme duygumu ve öfkemi yatıştırabilecekmiş gibi bana yaklaşır. Belki de yapabilir. Kokusu derime iyice işlemiştir ve bu anda hayatımda hiç olmadığım kadar tam hissediyorum.

O benim. Ve ben de onunum.

"Sen olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı. "Bağlandığım kişinin sen olman. Çok güçlüsün Kzuri ve bana karşı çok nazıksın. Bağlanmadan önce, ne olduğunu anlamadan önce bile beni korumuş olman benim için çok önemli. Beni defalarca savundun ve hayatımı kurtardın. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Her zaman yapacağım," diyebiliyorum.

Son kelimeyi söylerken beni öper, ben de iç çekip elimi sırtında yukarı aşağı gezdiririm. Onu çok seviyorum. O kadar sabırlı ve cesaret verici ki, gerçekten ciddi olduğuna inanmaya başlıyorum. Benden bıkmayacağına, Droth, Jaro veya Axen'in eşlerine olduğu kadar kolay konuşamadığımda bana kızmayacağına inanmaya başlıyorum.

Belki denersem, onun için yeterli olabilirim.

Öpüşmemiz derinleştikçe dudakları benim için açılıyor ve dilimin ağzının içine girmesine izin veriyor. Titriyor, ellerini göğsümde gezdiriyor ve ayrıldığımızda gözleri arzuyla parlıyor. Bu benim kendi ihtiyacımı da uyandırıyor, penisim seğiriyor ve tekrar şişmeye başlıyor. Uylukları benim uyluklarımın birine açılır, uyluklarımla onun hala ne kadar kaygan ve açık olduğunu, parmaklarımı veya penisimi tekrar içine sokup ona daha fazla zevk, daha fazla orgazm, daha fazla her şeyi vermek ne kadar kolay olacağını hissetmemi sağlar.

Ahki. Ona *her şeyi* vermek istiyorum.

Geri çekildiğimde zayıf bir inilti çıkar ve ona gülümserim. Ama mutluluk göğsümü doldururken, endişe de midemden yukarı çıkıp ona eşlik eder.

"Çıkmamız gerek," diyorum. Kelimeler her zamanki gibi kesik kesik ve kekelerek çıkıyor, ama elimde değil. Herhangi bir tür yoğun duygu altında net ve açık konuşmak zordur ve Gemma'nın yanında olmak, onu bu kadar çok istemem, kesinlikle işleri kolaylaştırmıyor.

Gemma gözlerini kırıştırır, vücudu biraz gerilir ve ifadesi ciddileşir. "Madenlerden mi çıkalım?"

Başımı sallıyorum. "B-burası gü-güvenli değil. S-sonsuz kadar köle olamayız."

Onun için daha iyisini istiyorum. Eşime ve gelecekteki çocuklarımıza bakmak benim hakkım ve görevim. Onu güvende tutmalı, olası her türlü tehditten korumalıyım. Burada bunu yapamam, her köşede tehlike varken ve uyanık olduğumuz saatlerin çoğunu ayrı geçirdiğimizde. Bugün bunu kanıtladı.

O da başını sallar, endişeyle kaşlarını çatarak alt dudağını ısırır. Kendisi için endişelendiği kadar benim için de endişelendiğini biliyorum. Bu düşünce beni biraz gülümsetir. Birinin beni bu şekilde önemsemesi bana yabancı bir duygu. Ama hoşuma gidiyor.

"Belki diğer mahkumların yardımını alabiliriz," diye öneriyor. "Ben senin kadar iyi bir savaşçı değilim ve sen inanılmaz bir savaşçı olsan da, çok fazla gardiyan var, tek başına başa çıkamayacağın kadar çok. Ama gardiyanlardan daha fazla köle var. En az iki kat fazla sayımız var. Belki diğer tutsakların yeterince çoğunu bizim tarafımıza çekebilirsek, sayımızla gardiyanları alt edebiliriz."

Elimi çeneme götürüyorum, gözlerim büyüyor. Benim gibi, onların sayısından daha fazla olduğumuzu fark ettiği için onunla gurur duyuyorum. Ama eşime zar zor konuşabiliyorsam, tanrıların adına, bir grup köleyi nasıl toplayıp ayaklanmaya ve zalimlerine karşı savaşmaya ikna edebilirim?

Bunun mümkün olup olmayacağını, hatta herhangi birinin beni dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyorum. Ama o haklı. Bu bizim en iyi umudumuz olabilir.

"D-d-d-deneyeceğim." Sertçe başımı sallıyorum. En azından denemeye kararlıyım, eşim için. Onu güvende tutmak ve buradan çıkarmak için her şeyi yaparım.

"Elimizden gelen tek şey bu. Sadece dene." Umut dolu gülümsemesi parıldıyor, sonra öne eğilip beni öpüyor.

Aramızda yine bir sıcaklık dalgası yükselir, tıpkı bir tsunami gibi durdurulamaz. Penisim o kadar hızlı sertleşir ki başım döner ve ona tutunurum, ellerimi vücudunda gezdiririm, o da inleyerek bacağıma sürtünmeye başlar, akılsızca sürtünme arar.

Tanrılar adına, o çok güzel ve benim kadar muhtaç.

Onun tüm ihtiyaçlarının karşılanmasını görmekten başka bir şey istemiyorum.

KZURİ'Yİ ÖPMEK, ateş gölüne atılmak gibi.

Onun dokunuşuyla her santimim yanıyor, daha fazlasını istiyor. Bu, daha önce hiç kimseyle hissetmediğim bir ihtiyaç ve her ne kadar bir hapishane gezegenindeki çalışma kampının ortasında olsak ve her gün hayatımız için savaşıyor olsak da, beni bu ana getiren her felakete neredeyse minnettarım.

Beni sahiplenici, aç ve tutkulu bir şekilde öpüyor ve dudaklarının şiddetli baskısı, sanki saf mutluluk dalgaları üzerinde sürükleniyormuşum gibi hissettiriyor. Bu karanlık, küçük çadırda ben ve o dışında başka hiçbir şey yok. Her öpücük daha fazlasını istememe neden oluyor, her dokunuş beni acıtıyor ve çıkardığı her ses benim yeni favori sesim oluyor.

Ellerini yanlarımdan aşağı kaydırıyor ve kalçalarımı kavlıyor, nefesim hızlanıp zorlaşırken beni uyluğuna doğru çekiyor. Kalbim, göğsümde bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınana kadar hızlanıyor. Dişlerinin alt dudağıma ve boynuma her dokunuşu, homurdanarak ellerini sıkıp vücutlarımızı birbirine yaklaştırması, beni daha da yükseğe çıkarıyor.

Bir erkeğin beni bu kadar iyi hissettirmesi imkansız olmalı. *Kendimi* bile hiç bu kadar iyi hissettirmemiştim.

Kzuri, birkaç uzun, nefes nefese geçen anın ardından geri çekilir ve gözlerime bakar. Alnımızı birbirine değdirir, sonra bir elini üst bacağıma kaydırır ve bizi ayırana kadar beni geri iter. Bundan hoşlanmıyorum. Ona tekrar yakın olmak istiyorum, ama yumuşak, muhtaç inlemem başka bir öpücükle susturulur.

Büyük elleri beni düzleştirip yönlendirir, beni paletin üzerine ellerimin ve dizlerimin üzerine çeker. Arkamdaki yumrulu şilteye yerleşir, dizlerimin arasına diz çöker ve gördüğü manzaraya homurdanır.

Alt dudağıma ısıriyorum, içimde beklenti ve heyecan yükseliyor. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Eski sevgilimle Dünya'da, işleri oldukça basit tutuyorduk, bu yüzden hangi pozisyonları tercih ettiğimi bilmek için çok fazla önceden deneyimim yok. Ama bu? Sanırım bunu seviyorum. Kzuri'nin üstümde olması, yüzünü görebilmek ve gözlerine bakabilmek hissinden farklı

Kzuri'nin üstümde olması, yüzünü görebilmem ve gözlerine bakabilmemden farklı, ama bunda ham ve seksi bir şey var.

Üzerimde eriyor, göğsü ağır, geniş ve sıcak, sırtımı kaplıyor. Nefesi boynumu okşuyor, sıcak elleri göğüslerimi kavrarken, kızarmış, terli tenime bir öpücük daha konduruyor ve bir aşk ısırtığı daha bırakıyor. Onun altında titriyorum, heyecan karnımın derinliklerinde birikiyor, sanki bir nefes taze hava ile yeniden alev almak için bekleyen kömürler gibi.

Omurgamdan bir titreme geçer, başımı çevirip şakağına öperim, o ise ellerini karnımdan aşağıya kaydırır, sonra tekrar yukarıya çıkar, kollarımı okşar, ta ki elleri benimkileri kaplayıp parmaklarımızı birbirine bağlayana kadar. Bu pozisyonun, özellikle yüz yüze ve her yerde birbirimize dokunarak yaptığımız sekse kıyasla, kirli ve kişisel olmayan bir his uyandıracaklarını düşünürdüm, ama bu da en az o kadar iyi. Belki daha da iyi. Onun beni her yönden çevrelediğini, koruduğunu ve güçlü olduğunu bilmek, çok baştan çıkarıcı bir duygu.

Büyük ellerinden birini geri çekip diğer elimi sıkıyor, boynum ve omuzlarımı şefkatli öpücüklerle donatıyor. Dizlerini açarak sessizce bana da aynısını yapmamı işaret ediyor, kalın parmağını içime kaydırırken ağırlığıyla kalçalarımı yukarı, omuzlarımı aşağı doğru itiyor.

İlk seferimizden dolayı biraz ağrım var. Uzun zamandır seks yapmamıştım ve Kzuri'nin penisi oldukça büyük. Vücudum bu kadar uyarılmaya alışkın değil ve hala heyecanlı ve hassas, ama onun bana dokunması inanılmaz bir his.

Onun durmasını kesinlikle istemiyorum.

Yumuşak öpücükleri ve diğer elinin benimkine sıkıca dolanması, kendimi sevilen ve hayranlık duyulan biri gibi hissettiriyor. Saf ve çaresiz bir tapınma eylemi olarak dizlerinin üzerine çökmüş durumda. Bu, hayvanca bir netlikte, samimi ve ham. Hala kirli, ama yanlış gelmiyor. Bana her dokunduğunda çok *doğru* geliyor, sanki bunu başından beri yapmamız gerekiyormuş ve sonsuza kadar yapmaya devam etmemiz gerekiyormuş gibi.

İkinci parmağını da ekliyor, ikisini de kısırarak içimdeki hassas noktaya dokunuyor ve beni patlamaya hazır hissettiriyor. Başparmağı yine klitorisimi buluyor ve yavaşça ileri geri hareketlerle beni inlemeye zorluyor.

"B-beğendin mi?" diye sertçe soruyor.

"Evet. Tanrım, evet."

Zevk, uzuvlarımı titretirken kollarımı düz tutamayıp ağırlığımı destekleyemediğim için dirseklerimin üzerine çöküyorum. Kzuri, beni takip ederken

benimle birlikte yere yığılır. Diğer eli benim elimi bırakır ve beni ezmek için paletin üzerine düz bir şekilde uzanır, ama göğsü hala sırtıma sürtünür ve sıcak, terli cildim sürtünmeden dolayı karıncalanır.

Her yerim onun izleriyle dolu olacak ve nedense bu düşünce, hemen burada ve şimdi tekrar boşalmama neredeyse yetiyor.

O, parmaklarını içeri sokmaya başlarken, boynumu öper ve homurdanır, içimdeki penisinin yavaş ve derin kayışını taklit eder. Bu çok iyi hissettirir, ayak parmaklarım kıvrılır ve uyluklarım titrer. Yumruklarımı sıkıp ince battaniyelere tutunurken, parmak eklemlerim beyazlaşır. Yüzümü ellerimin arkasına gömerim, tüm kompleksin içindeki herkesin duyamayacağı kadar yüksek ses çıkarmamaya çalışırım.

Geçen sefer pek sessiz davranmadığım için, yaptığımız şeyi gizli tutmak için artık çok geç olduğunu biliyorum. Ama bu sefer bizi duymalarını istemiyorum. Seslerim, zevkim, Kzuri'ye ait, tıpkı onun bana ait olduğu gibi. Küçük çadırımızın kozasına sarılmış, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum ve bu yanılsamaya mümkün olduğunca uzun süre tutunmak istiyorum.

Sıvı ısı karnımın altında birikiyor, içimde orgazm oluşurken dışarıya doğru yayılıyor. Kzuri yumuşak bir şekilde homurdanıyor, iç kaslarım onun etrafında kasılmaya ve sıkışmaya başladığında göğsü sırtıma karşı titriyor. O kadar yakınıma ki artık kelimeler bile kuramıyorum, sadece ellerime ve yüzümün altındaki kumaşa karşı yarı sesler çıkarıyorum, o ise bana dokunmaya devam ediyor.

"E-eş mi?" diye fısıldıyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum.

Parmaklarını çekip beni boşlukta bırakırken gülümsediğini neredeyse duyabiliyorum. Dönüp onu yakalamak, aşağı çekmek ve parmaklarını ya da dilini tekrar bana koymasına için yalvarmak istiyorum. Ama ben bunu yapamadan, o ayağa kalkar, bir elini omzuma koyar ve diğer eliyle kalçamı tutarak beni sabit tutar.

Kalın penisinin başı tekrar girişimi bulur ve ben, zevk omurgamda canlı bir yaratık gibi kıvrılırken, her sinir ucuma ve kasıma dişlerini geçirirken çılgınlık atmamak için ağzımı elimle kapatırım.

Kzuri zayıf bir inilti çıkarır, içime tamamen girdiğinde bir an durur ve ben, bu yoğun hislerin arasında nefes alıp verirken, bu kadar samimi bir şekilde birbirimize bağlı olmanın ne kadar güzel olduğunu tadını çıkarırım. Elleri omurgamdan aşağı kayar, avuç içlerindeki ve parmaklarındaki pürüzlü nasırlar, parmakları kığımın etine gömülmeden önce tüylerimi diken diken eder.

Sıkıyor, okşuyor ve masaj yapıyor, parmakları içimdeyken kullandığı aynı yavaş, gevşek hareketlerle hareket etmeye başlıyor.

Bu pozisyonda hissettiğim zevk o kadar yoğun ki, bu delice bir şey. Kafamı çevirip ona bakamıyorum, ama gözlerinin aşağıya doğru baktığını, penisinin içime girip çıktığını, ellerinin beni sahiplenirken beni açtığını hayal edebiliyorum. Bu, içimdeki her şeyi daha da yakıyor.

Bu saf, ilkel bir arzu. Bu ecstasy.

Bu *mükemmellik*.

Kzuri, içime girerken ellerini kığımın etine gömüyor, göğsünden gelen neredeyse sürekli zevk dolu homurtular, benim yumuşak, arzulu çığlıklarımın kesintiye uğruyor. Ayak parmaklarımı kıvrıp ayaklarımın ucunu kaldırıyorum, ulaşabildiğim her yere, baldırlarına ve ayak bileklerine sürüyorum.

Ellerinden biri hareket ediyor ve parmaklarını penisinin etrafında kaydırdığını, onları ikimizin uyarılmasının karışımıyla kapladığını hissediyorum, sonra aniden arka deliğimde bir baskı hissediyorum. Nefesim kesiliyor, gözlerim büyüyor, vücudum şaşkınlıktan daha çok gevşiyor. Bir parmağını kıcıma soktuğunda, sarsılıyorum, onu sıkıca sarıyorum, bu da onun içimde daha büyük ve kalın hissetmesine neden oluyor.

Kimse beni oradan hiç dokunmamıştı. Bu yabancı bir his, yeniliği ve beklenmedikliği ile heyecan verici.

Kzuri kığım ve kalçamı okşadı, sonra serbest elini belimin altına koydu ve beni sabit tutarken, geniş parmağını sikiyle aynı ritimde kıcıma soktu. Bir şekilde eskisinden çok daha dolu hissediyordum ve bu harika bir duyguydu. Beni uçurumun kenarına itti, beni uçurumun ötesine götürecek bir şey, *herhangi bir şey* için çaresizce bekledim.

Zayıf bir şekilde inleyerek başımı eğip alnımı kollarımın üzerine koyuyorum, bu hislere teslim olurken alt dudağımı ısırıyorum. Bu yeni ve garip olsa da, Kzuri'nin beni iyi hissettireceğine güveniyorum, çünkü şimdiye kadar beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Tanıdık olmasa da, gerçekten iyi hissettiriyor. Bunların hepsi benim için neredeyse yepyeni ve hepsi *inanılmaz* hissettiriyor.

"Durma," diye yalvarıyorum, sesim o kadar boğuk ki, duyup duymadığından bile emin değilim. "Lütfen, durma."

O beni orgazma ulaştırırken, içime derinlemesine girip çıkarken, vücudumun her santimi geriliyor. Parmağını çıkardığında penisinin nabzını hissediyorum ve bana sürtünürken kalçalarımı sıkıca kavırıyor, penisini mümkün olduğunca derine bastırıyor.

O boğuk bir iniltiyle boşalıyor, sıcak akıntısı beni doldururken tekrar tekrar nabız gibi atıyor.

Uyluklarım efordan yanıyor ve bacaklarımı açtığı şiddetli açıdan kalçalarım ağrıyor, ama güçlü orgazmımın ardından kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum.

İkimiz de yoğun bir birleşmenin ardından sakinleşmeye başlarken, Kzuri tekrar üzerime uzanır ve terli, dağınık saçlarımı okşar. Gülümserim, başımı çevirip burnumu yanağına sürtünce, o da hafifçe homurdanır.

Bir an sonra içimden çıkar ve paletten sürünerek iner, sonra küçük bir bez parçasıyla geri gelir. Uyluklarımdan aşağı akan pislği temizlerken dokunuşu nazik ve dikkatlidir.

Beni temizlemesine yardım ettikten sonra, yanımdaki paletle sürünerek gelir ve beni kollarına alır, vücuduna sıkıca sarar. Parmak uçları, sanki bana dokunmadan tek bir saniye bile geçirmek istemiyormuş gibi, kollarımı, sırtımı ve yanlarımı okşamaya devam eder.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde rahatlamış ve doygun hissederek, bu anın tadını çıkarıyorum.

Aramızdaki bağ, çadırın duvarlarından sızan gece havasının soğuşunu uzak tutan, göğsümde yanan bir ateş gibi. Burnumu çenesinin altına sokup onun kokusunu, onun teninde kalan *benim* kokumu içime çekiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Çaresizce. İçimdeki ateşin büyümesini, en karanlık gecelerde bile beni sıcak tutmasını, kaybolduğumu hissettiğimde yol gösterici ışığım olmasını istiyorum.

O benim koruyucu meleğim, koruyucum, eşim.

Benim Kzuri'm.

Geri çekilip gözlerine bakıyorum, bana bakarken mavi gözlerinin derinliklerinde sevgi ve hayranlık gördüğümde gülümsüyorum. Alt dudağımı ısırıp kolunu yukarı aşağı okşuyorum, izlerinin desenlerini takip ediyorum.

"Her zaman kekeliyor muydun?" diye soruyorum sessiz bir anın ardından. Biraz tereddüt ediyorum, çünkü bunun onun için çok hassas bir konu olduğunu biliyorum, ama sadece bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum.

Bir an düşündükten sonra başını sallar. "Evet."

İtirafıyla birlikte gözlerinde tanıdık bir hayal kırıklığı ve kendinden nefret etme duygusu belirdiğini görünce iç çekiyorum. Keşke kafatasının içine girip şüphe ve öfkeyi bir çilek gibi koparıp onu sonsuza kadar ondan uzaklaştırabilseydim.

En iyi ikinci şeyi yaparak, ona doğru eğilip onu öptüm, gerginliği yüzünden kaybolana kadar parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Bunun önemi yok, biliyorsun," diyorum kararlı bir sesle. "Bu seni başkalarından daha az değerli yapmaz. Sen tanıdığım en harika erkeklerden birisin. Seni tanıdığım ve böyle birine sahip olduğum için çok şanslıyım. Seni olduğun gibi seviyorum."

Gözleri biraz parlar, dudakları hafif bir gülümsemeye bürünürken sevgiyle dolar. Ben de gülümserim, gülümsemesinin açısını ve yanağının çizgisini izlerim, kirpikleri titrediğinde ve küçük bir mırıldanmayla dokunuşuma doğru eğildiğinde memnun olurum. "Biliyor musun..."

Dudaklarımı büzerek düşünürüm. "Şarkı söylemenin kekemeliği iyileştirebileceğini duydum."

Kzuri'nin kaşları yukarı kalkar. Kafasını eğerek şüpheci bir ifadeyle bakar.

"Doğru," diye ısrar ediyorum, yumuşak bir kahkaha atarak. "Dünyada, müzik dinlerken konuşmaya çalıştıklarında ya da önce şarkı söylemeyi denedilerinde müziğin onlara yardımcı olduğunu söyleyen birçok ünlü insan var. Bence müzik beynin farklı bir bölümünü harekete geçiriyor ya da 'yapamıyorum' düşüncesinden uzaklaşmaya yardımcı oluyor. Yardımcı oluyor."

Hala bana inanmamış gibi görünüyor ve ben iç çekip başımı sallıyorum.

"Denemek ister misin? Sadece küçük bir şarkı söyle, sonra konuşmayı dene. Denemenin bir zararı yok , değil mi?"

Kzuri neredeyse utangaç bir şekilde homurdanır ve utançtan gözlerini kaçırır. Onu aceleye getirmiyorum ya da daha fazla baskı yapmıyorum. Onu hiçbir şeye zorlamak istemiyorum, sadece elimden gelen yardımı ve desteği sunmak istiyorum. Daha önce yalan söylemedim. Onu olduğu gibi seviyorum ve eğer önce şarkı söylemeyi denemek istemiyorsa, denemek zorunda değil. Sadece yardım etmek istiyorum ve Voxerans'ta konuşma terapisi gibi bir şey olup olmadığından emin değilim.

Sonunda boğazını temizler, dudaklarını ıslatır ve yumuşak bir şarkı mırıldanmaya başlar. Ninnisi gibi geliyor. Gözlerim büyür ve kalbim sevgiyle dolar, çünkü benim için yapmayacağı ya da denemeyeceği hiçbir şeyin olmadığını anlarım.

O yüksek sesle şarkı söylemeye başladığında cesaret verici bir şekilde gülümserim. *Bu*, çocuğuna güvenli ve huzurlu bir uyku dileyen bir annenin bakış açısından bir ninni. Bazı kelimeler iyi çevrilemiyor, ama bu önemli değil. Onun yumuşak, nazik ve alçak sesini dinlemeyi seviyorum. Mutlu bir şekilde iç geçirip ona daha yakın kıvrılıyorum ve melodiyi anladığımda ben de mırıldanmaya başlıyorum.

Şarkı söylerken hiç kekelemiyor. En azından, benim fark edebildiğim kadarıyla. Her nakaratla birlikte özgüveninin arttığını hissediyorum, kolları beni daha sıkı sarıyor ve elleri sırtımı okşuyor.

Şarkı bittiğinde, karanlıkta gözlerime bakarak tekrar bana bakar. "Bunu test etmek için ne demem gerektiğini bilmiyorum," der yavaşça.

Gözlerim sevinçle açılır, ağzım açık kalır. Sert ünsüzlerde biraz tereddüt vardır, ama kekemelik yoktur. Yüzümün aydınlandığını, dudaklarımın gururlu bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum.

O da gülümsedi, biraz doğruldu. "İnanamıyorum. Gemma, işe yaradı! Biraz, en azından."

Gülümsemem o kadar geniş ki yanaklarım ağrıyor. Yüzünü avuçlarım ve onu öpüyorum, benim için bunu denemeye istekli olduğu için çok minnettarım. Elini başımın arkasına koyuyor, öpücükler arasında burnunu burnuma sürüyor.

"Ne kadar çok pratik yaparsan, o kadar iyi ve kendinden emin olursun. Bundan eminim," diye fısıldadım. Sonra biraz geri çekildim. "Kzuri, her zaman kekelersen ya da uzun cümleler kuramazsan bile, benim için fark etmez. Sadece bundan utanmanı istemiyorum, tamam mı? Bundan utanacak bir şey yok ve bu seni daha az erkek, daha az eş ya da başka bir şey yapmaz."

Yavaşça başını sallar. "Teşekkür ederim, k-kira."

Bu kelimenin tam çevirisini bilmiyorum, ama diğer Voxerans'ların eşleriyle konuşurken kullandıklarını duydum ve bunun bir sevgi ifadesi olduğunu biliyorum. Gülümsemeyi bırakamadan, Kzuri'ye daha da yaklaşıp onu derin bir öpücükle öperim.

Akıncılar tarafından yakalandığımızdan beri ilk kez, gerçekten umutlu hissediyorum.

Ertesi sabah, Gemma ve ben alarm çalmadan uyanıyoruz.

Bir dirseğimin üzerine kalkarak ona bakıyorum, boynunun ve omuzlarının pürüzsüz kahverengi teninde dudaklarımın bıraktığı hafif koyu izleri görünce tüm ruhum sevinçle doluyor. Hâlâ çıplak ve ikimizin heyecanının kokusu üzerinde. Sevilen bir eşin baş döndürücü kokusunu taşıyor ve bana bakarken gözlerinde gördüğüm onay, beni günlerdir hissetmediğim kadar mutlu ve umutlu hissettiriyor.

Başımı eğip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu derin bir şekilde öpüyorum.

"Bunun bir rüya olduğunu sandım," diyorum, kelimeleri kekeleyerek söylerken boğazımda ve dilimde tanıdık bir gerginlik hissediyorum.

Çenemi sıkıp gözlerimi kapatıyorum, sonra kendime şarkı söylüyorum, dün gece ona söylediğim ninni sözlerini dudaklarımdan döküyorum. Annem ölmeden önce bana söylediği ninniyle aynı, korkduğumda beni her zaman rahatlatırdı.

Bitirdiğimde dilim gevşemiş ve "Uyanınca bunun gerçek olmayacağından korktum" diyebiliyorum.

Beni öper, gözlerinde ve gülümsemesinin köşelerinde gurur parıltıyor. "Eğer bir rüyaysa, o zaman şimdiye kadar gördüğüm en güzel rüyaydı," diye mırıldanır.

Sesi uykudan dolayı hala kısık ve sıcaktır ve bu, penisimin seğirmesine, ellerimin ona uzanma ihtiyacıyla ağrımasına neden olur. Beni kendine çekerken kirpikleri aşağı iner, dudakları açılır ve bacaklarımdan birini kendi bacaklarının arasına alır ve bana sürtünür.

Ağzına inleyerek, onun da hevesle karşılık verdiği başka bir çaresiz öpücük arıyorum. Nefes nefese, baş döndürücü bir kahkaha atarak ekliyor, "Bu bana oldukça gerçekçi geliyor."

Dudaklarımdan yumuşak bir homurtu dökülüyor, hala çok sıcak ve davetkar olan vücudunu bana sürtünmesini hissedince içimde tekrar arzu yükseliyor. Her santimi bana sesleniyor, dokunmamı, tatmamı, almamı istiyor.

Onu tekrar öpüyorum, eşimin bir kez daha benim için çılgılık atmasını sağlamak için fazlasıyla hazırım, ama alarm aniden çalmaya başlıyor, kulaklarımda yüksek sesle çınlıyor ve isteksizce iç çekerek kendimi ondan uzaklaştırmaya zorluyorum.

Kalkarız, giyiniriz ve çadırdan çıkarız, temizlenmek için yıkama istasyonuna yönlendiriliriz. Sonra yemek çadırına doğru yol alırız, yan yana yürürken parmakları benimkilerle sıkıca iç içe geçmiştir.

Onun yanımda olması beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar ısıtıyor ve kırmızı çadıra girerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerinde kararlılık ve odaklanma parıldıyor ve aynı duygular benim kalbimde de yankılanıyor. Planımızı harekete geçirmemiz, köleleri bir araya getirip özgürlüğümüzü kazanmak için birlikte çalışmamız gerekiyor. İlk adım, Skree'yi de plana dahil etmek olacak, çünkü o burada açıkça gayri resmi lider ve diğerleri üzerinde en fazla etkiye sahip olan kişi.

Sessizce yiyeceklerimizi topluyoruz, sonra Gemma bana sorgulayan bir bakış atıyor. Başımı sallıyorum ve birlikte Skree'nin masasına yaklaşıyoruz. Kırmızı tenli uzaylı, her zamanki maiyetiyle çevrili ve biz onun önünde durduğumuzda bize bakıyor. Gözlerinde şüphe ve merak var. Buradaki hiyerarşide en altta olan, en yeni köleler olan bizim gibi insanların kendisine yaklaşmasına açıkça şaşırmış.

"Oturmamızda sakınca var mı?" diye sorar Gemma. "Seninle konuşmak istiyoruz." "Özel olarak," diye eklerim.

Eşim başını sallar, bana hızlıca bir bakış atar ve dikkatini tekrar Skree'ye çevirir. "Eğer böyle şeyler yapıyorsan, bir tür özel görüşme."

Skree bir an bizi düşündükten sonra omuz silkiyor ve oturmamız için işaret ediyor. Tembelce elini sallıyor ve masadaki diğer mahkumlar ayağa kalkıp uzaklaşıyor, uçümüz yalnız kalıyoruz. Gemma yanıma oturuyor, masanın altında uyluklarımız ve dizlerimiz birbirine değiyor. Kısa bir süre tereddüt ediyorum, söyleyecek sözleri düşünmeye çalışıyorum ve kekemeliğimin çok kötü çıkmamasını umuyorum.

"Bizden daha fazlası var..." Konuşmaya başlıyorum, sonra kendimi tereddüt ederken hissedince çenemi sıkıyorum.

"...onlardan daha fazlayız." Gemma düşüncemin ipucunu hemen yakalar. "Daha fazla köle. Hepimizin G'Oran ve onun uşakları için çalışıp madenlerde öldürülme riskini almamız için hiçbir neden yok. Onlardan sayıca fazla olduğumuz sürece."

Ona gülümserim, tereddüt ettiğimi hissedip benim yerime bu kadar kolayca devreye girebildiği için ona minnettar ve gururluyum. Sanki aynı beyni paylaşıyoruz, sanki

onun kafatasında oturuyormuşum ve başladığım şeyi bitirmesini istiyormuşum gibi. Skree'nin kekemeliğini fark etmesini ya da diğer kölelerin de bunu fark etmesini istemiyorum. Muhtemelen çoğu Gemma'nın düşüncesini paylaşmayacak ve benim aptal olduğumu düşünecek ya da konuşma bozukluğumla alay edecek.

"Biz... ayaklanabiliriz," diyorum, dilimin kelimeleri şekillendirmesi için yavaşça konuşuyorum.

"Onları alt edin. Sayıca üstünüz," diye ekliyor Gemma.

Skree derin bir nefes alır, bize ifadesiz bir bakışla bakar, ama gözlerinde şüphecilik görebiliyorum. Onu anlıyorum. Biz buraya yeniyiz ve işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir köle topluluğunun bir parçası değiliz. Belki geçmişte başarısız olan bir isyan girişimi olmuştur.

"Bunun ne kadar zor olacağını bilmiyorsunuz," diyor Skree sonunda, başını sallayarak. Sanki biz onun bunu hiç düşünmediğini varsaymışız gibi, biraz kırılmış görünüyor. "Bu sadece sayı meselesi değil, yeni gelenler. Onların silahları ve eğitimleri var, ayrıca araziye de biliyorlar."

"Bizim de var," diyorum. "M-madenler."

"Mayınlar," diye tekrarlar Gemma. "Hepimiz her gün o lanet mayınlarda çalışıyoruz. Buradaki çoğu insan muhtemelen bu kompleksin düzenini gardiyanlar kadar iyi biliyor. Ve eminim hepimiz gardiyanları izlemiştinizdir. Hareketlerini biliyorsunuz. Kimlerin ne zaman ve nerede çalıştığını biliyorsunuz."

Başımı sallarım. Ben kesinlikle bizi esir alanları yakından takip ettim ve Skree ve diğer kölelerin de aynısını yapmadıklarına inanmam mümkün değil.

Yine de ikna olmuş gibi görünmüyor. Gözlerini kısarak, dudakları aşağı doğru kıvrılmış bir şekilde bizi süzüyor.

"Burada ölmek mi istiyorsunuz?" Gemma biraz öne eğildi. "İstedığınız bu mu? Bu sizin için yeterli mi? Buradaki diğer mahkumlar arasında açıkça yükselmişsiniz, ama bir grup kölenin lideri olmanız sizi özgür yapmaz. Gerçekten özgür yapmaz. Burada yetkili olan *G'Oran'dır*. Başka kimse değil."

Skree sinirlenir, gözlerinde öfke parlar ve cildi koyu kırmızıya döner. İçimde korku ve koruma duygusu yükselir ve gerilirim, diğer uzaylı ona zarar vermek için harekete geçerse eşimi korumaya hazır olurum.

O haklı ve onun sözlerinin onu etkilediğini görebiliyorum. Ama onun öfkesini ona yöneltmesine fırsat vermek istemiyorum, bu yüzden hemen araya giriyorum.

"Alacakaranlık... zayıf noktadır," diyorum, dilimdeki gerginliği zorlayarak. "O zaman yorgun düşerler."

"Biz de öyleyiz," diye itiraz ediyor Skree, başını bir yana eğerek bakışlarını bana çeviriyor.

"Ama bizim sayımız daha fazla," diye tekrar hatırlatıyor Gemma.

"O haklı." Çenemle çadırdaki diğer tüm mahkumları işaret ediyorum. "Muhafızlar... bizim yorgunluğumuza güvenecekler."

Bu doğru. Gözlemlediğim kadarıyla, gardiyanlar da bizim burada olmak istemediğimiz kadar madenlerde bizi izlemek istemiyorlar. Sıcakta bütün gün ayakta durmak onlar için de bizim için olduğu kadar yorucu ve bizim yemek çadırına gidip yemek yedikten sonra gece uykuya dalacağımızdan, savaşamayacak kadar yorgun ve zayıf olacağımıza güveniyorlar.

Gecenin karanlığı da hareketlerimizi ve toplanmamızı gizleyecektir. Gece vardiyasında çok daha az muhafız var. G'Oran muhtemelen kölelerine çok fazla iş yüklediğini ve onların dinlenmek için ayrılan birkaç değerli saatte uyumaktan başka bir şey yapamayacaklarını düşünüyor.

"Gece çöktükten sonra yemek çadırında toplanabiliriz," diyor Gemma. "Her zamanki gibi çadırlarımızda uyuyormuş gibi yapacağız. Sonra, karanlıkta bizi göremeyecekleri bir zamanda hepimiz burada toplanıp saldırı yapabiliriz."

Gemma benim adıma konuşabildiği için mutluyum, böylece Skree'ye planımızı açıklamak için kekelemek ve zorlamak zorunda kalmıyorum. Muhafızların gelip gidişlerini elimden geldiğince dikkatle izliyorum ve iş arkadaşlarımı da gözlemliyorum. Kimlerin özellikle öfkeli veya hoşnutsuz olduğunu, kimlerin muhafızlara en dalkavukça davrandığını ve mahkumlar arasında hangi ittifakların kurulduğunu not ettim.

Bu madenin tamamı büyük bir yerleşim yeri gibi. Droth'un bize liderlik ettiği Voxeran kampında olduğu gibi, grup içinde alt düzey liderler var. Üst düzeydeki kişileri davamıza katılmaya ikna edebilirsek, bu alt kademelere de yansıyacaktır.

Hatta bazı gardiyanları liderlerine karşı dönüp bize yardım etmeleri için ikna edebiliriz, ama bu konuda pek umudum yok. Hangi gardiyanlara güvenebileceğimi bilmiyorum ve yanlış adama tek bir kelime söylemek tüm planımızı suya düşürmeye yeter.

Skree bizi düşünürken, boynunun yanındaki küçük kanatçıklar nefes alıp verirken ve gözlerini kırparken yukarı aşağı dalgalanır, ama başka hiçbir hareket yapmaz. Sonunda başını eğip dudaklarını büzleştirir.

"*Eğer* size yardım etmeye kararlı, sağlam bir grup insan bulabilerseniz...
o zaman beni ve en yakın adamlarımı da aralarına sayabilirsiniz."
Göğsümdeki beklenti düğümü gevşer. Yola
çıkıyoruz.

Skree'nin sözleri tüm vücudumu rahatlatır. Yanımda Kzuri başını sallar ve bunu yapacağımızı mırıldanır.

Ve yapacağız. Henüz nasıl başaracağımızı tam olarak bilmiyorum - silahlı muhafızlara karşı başarılı bir isyan çıkarma ihtimali hala korkutucu ve ürkütücü - ama bir yolunu bulacağız. Ne kadar çok mahkumun bize katılmasını sağlayabilirsek, şansımız o kadar artar. Şimdi yeterince kişiyi ikna etmemiz gerekiyor.

Bu, güzellik yarışması günlerimdeki durumdan çok da farklı değil. Ağ kurmak ve sosyal etkileşimler, gerçek performanslar sırasında şarkı ve dans kadar önemliydi. Sadece ilerlemek isteyen, arkadan bıçaklayan yalancılarla arkadaşlık kurmakta iyiyimdir.

Bu açıdan, bu madenin tamamı, Dünya'daki güzellik yarışmalarından çok da farklı değil — ama bunu bu sert uzaylı suçlulara asla söylemem.

Kzuri elimi tutup ayağa kalkarken, "Diğerlerini de ikna ederiz," diyorum. "Teşekkürler, Skree."

"Aptal olma," diye uyarıyor boynuzlu uzaylı, el sallayarak veda etmeden önce. "Ve yakalanma."

Onun sözlerine onaylayarak başımı sallıyorum, bunun beni ne kadar tedirgin ettiğini belli etmemeye çalışarak, ve Kzuri'yi takip ederek yemek çadırındaki küçük bölümümüze geri dönüyorum, böylece kahvaltımızı bitirebiliriz.

"Kolay olmayacak," diyorum sessizce, arkadaşşıma yaslanarak. "Hayır," diye onaylıyor, yüzünde ciddi bir ifadeyle.

Endişeli olduğunu anlayabiliyorum — sadece gerçek kavga konusunda değil, bize yardım edecek başkalarını bulmamız gereken kısım konusunda da. Dün gece şarkı söylemenin kekemeliğine yardımcı olduğunu keşfetmiş olsak da, burada birçok insanla konuşup onları ikna etmesi gerekecek.

Kzuri sessizce mırıldanıyor ve ben elimi onun elinin üzerine koyarak bana bakmasını sağlıyorum.

"Sana sonsuz güvenim var," diyorum ve yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümde gülümsüyorum, muhteşem kedi gibi gözleri çadırın içine süzülen sabah güneşinde parılıyor. "Bunu birlikte atlatacağız."

"Birlikte," diye fısıldar, eğilip burnunu burnuma sürter.

Kahvaltı bitmeden yemeğimi bitirme fırsatını kaçırmak istemediğim için yemeğe geri döndüğümde karnımda küçük kelekler uçuşuyor. Özellikle dün gece ikimizin de yaptığı ekstra egzersizden sonra açlıktan ölüyorum ve yulaf lapası her zamanki gibi tatsız ve çekici olmasa da en azından sıcak.

Yemeğimizi bitirip kaselerimizi geri verdikten sonra çadırdan çıkıyoruz, kendi çalışma alanlarımıza gidip devrimimizin temellerini atmaya hazırız.

Kzuri elimi tutar ve beni göğsüne çeker, gün boyunca ayrı kalmadan önce son bir samimi anı çalar. Beni öperken dudakları yumuşak ve sıcaktır, beni sıkıca sarar.

Bu küçük mutluluk anına, tıpkı diğerlerine tutunduğum gibi tutunuyorum, G'Oran'ın dağdan toplattığı mineralleri ve mücevherleri biriktirdiği gibi biriktiriyorum. Kzuri'nin kararlılığını kendi göğsümde hissedebiliyorum, içimde yankılanıyor.

Bunu başarmalıyız. *Başaracağız.*

Çok geçmeden, gardiyanlar herkese işe koyulmaları için bağırınca ayrılmak zorunda kalıyoruz. Yutkunup elimi Kzuri'nin göğsüne koyuyorum ve ona umarım güven verici ve cesaretlendirici bir gülümseme atıyorum.

"İyi şanslar," diye fısıldıyorum.

O da başını sallar, elimi nazikçe sıkar ve diğer iri işçilerle birlikte madenin kendi bölümlerine doğru gider. Ben de her zamanki grubumla sıraya girer ve küçük kayalarla dolu büyük mağaraya doğru ilerlerim.

Mağaranın önündeki muhafız, günün işine koyulurken hepimizi sıkılmış bir ifadeyle izliyor, sanki burada değil de başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyor. Muhafızlar arasında herhangi bir sempati olup olmadığını görmek için ona hafifçe dokunmayı düşünüyorum. Bazıları da köle olabilir, zorla hizmet ettiriliyor olabilir, bu tehlikeli hapishane gezegeninde daha önce kendileri için kurdukları hayatlarına geri dönmek istiyor olabilirler. G'Oran'ın, belki en yakın muhafızları hariç, hiçbirine yeterince iyi maaş ödediğini sanmıyorum.

Ama sonuçta, içlerinden herhangi birinin onu ihanet etmeye istekli olup olmayacağını bilmiyorum. Ve eğer tahminim yanlış çıkarsa, planlarımızı ona bildirerek *bizi* ihanet edebilirler

ve kaçmaya çalışmadan önce bizi cezalandırma veya öldürme şansı verebilirler.

Dikkatimi muhafızdan uzaklaştırıp işime geri dönüyorum. İşleri kolaylaştırmak için bize verilen aletlere rağmen, kayaları kazımdan ve kazımdan parmaklarım ağrıyor.

Çalışırken, etrafa bakıp bir yaklaşım geliştirmeye çalışıyorum. Sosyal ipuçlarını okumakta ve beden dili ve diğer ince ipuçlarından bir grubun dinamiklerini anlamakta oldukça iyiyim. En azından, *insanlar* söz konusu olduğunda.

Şu anda en büyük engelim bu. Sinek gibi çeneleri ve büyük gözleri olan birinin yüz ifadesini nasıl okuyacağımı veya solucan benzeri uzaylıların yağ birikintilerindeki dalgalanmaları nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum. Tanrıya şükür, dil engeli benim için bir sorun değil, ama bu, konuştuğum herkesin dürüst veya onurlu olacağı anlamına gelmiyor ve birinin bana yalan söyleyip söylemediğini anlamak her zamankinden daha zor olacak.

En azından sinir bozucu bir durum. Aniden duyma ve görme yeteneğimi kaybetmişim gibi hissediyorum ve başkalarıyla nasıl iletişim kuracağımı yeniden öğrenmem gerekiyor. İnsanları bizim tarafımıza çekme kararlılığım olmasına rağmen, çevremde birçok potansiyel tuzak var.

Tek bir yanlış adım sonum olabilir.

Darbe girişiminde bulunduğum için öldürüleceğim ve Kzuri muhtemelen beni korumaya çalışırken ölecek.

Kzuri'nin öleceği düşüncesi, onun ölümünü düşündüğümde hissettiğim aynı panik ve isyan duygusuyla beni dolduruyor. Artık onun benim eşim olduğunu ve onu öpmek, ona sarılmak, onu içimde hissetmek nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, bu korku daha da yoğunlaşıyor. Onu her gün görmeyecek olma düşüncesine dayanamıyorum. Ondan uzak geçirdiğim bu uzun saatler bile işkence gibi geliyor, ama en azından akşam tekrar bir araya geleceğimizi bilmek acımı hafifletiyor.

Solumdan gelen yumuşak bir sesle düşüncelerimden sıyrıldım. Yukarı

baktığımda, yanımdaki uzaylı kadının elindeki taşı düşürdüğünü ve parmaklarını kucakladığını gördüm. Yüzü, buraya ilk geldiğimizde surları

koruyan okçu Kayr'p ile aynı tentaküllü yüzü vardı. Cildi soluk turuncu renkteydi ve belli belirsiz insansı bir görünümü vardı. Parmaklarında, bazen alet yerine kullanarak kayalardan mücevherleri çıkardığını gördüğüm küçük vantuzlar vardı.

Kalın kırmızı kan parmak ucundan damlıyor ve sarkık dokunaçları, o sessiz, acı dolu bir ses çıkarırken seğirip dalgalanıyor.

Ben irkildim. "Kahretsin. İyi misin?"

Daha önce birkaç kez yanıma oturmuştu ve bana karşı aşırı dostça davranmasa da düşmanca da davranmamıştı. Ancak daha önce hiç konuşmamıştık ve bana şaşkınlıkla göz kırptı, başını omuzlarına biraz eğdi.

Elime bakınca, parmağındaki küçük vantuzlardan birinin neredeyse tamamen kopmuş olduğunu, bir parça deri ile asılı kaldığını ve kanla dolduğunu fark ettim. Hızla yırtık gömleğimden bir parça kopardım ve ona uzattım.

"İzin verir misin?"

Yavaşça başını salladı ve ben de elimi uzatıp parmağını sardım.

"Bu kanamayı durdurmaya yardımcı olur," diyorum. "Burada ağrı kesici olarak kullanabileceğimiz bir şey var mı bilmiyorum ama."

"Hiçbir şey yok. Ama önemli değil," diye cevaplar bir süre sonra, parmaklarını kumaş parçasına dolayarak. Gülümsüyor mu yoksa kaşlarını mı çatıyor bilmiyorum, ama yanakları tentaküllerinin biraz üzerinde şişiyor. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Omuz silkiyorum ve umarım dostça bir bakış atmışımıdır.

Bu, diğer mahkumlara nasıl yaklaşacağım konusundaki stratejimin bir parçası değildi, ama şimdi birbirimizle konuşuyoruz ve buzları kırmaya devam etmem gerektiğini hissediyorum. Belki onunla bir dostluk kurabilirim, ama çok acele etmek istemiyorum. Aletlerimi tekrar alıp, bana verilen kayadan bazı taşları sökmeye devam ediyorum.

Bir süre sessizce çalışıyoruz, sonra uzaylı kadın "Jula" diye mırıldanıyor.

"Ne?"

"Adım Jula."

Taş ocağı müdürünün öfkesini çekmemek için kucağımdaki kaya parçasını dikkatlice işlerken ona bir göz attım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Gemma."

Bana tekrar göz kırptı, siyah gözlerinin üzerinde yarı saydam göz kapakları hafifçe titredi. "Buraya yeni geldin."

Başımı salladım.

"Voxeran ile mi geldin?" "Evet."

Jula bunu düşündü, sonra kendine başını salladı. "Seni yemediğine şaşırdım."

Ona göz kırptım, sonra kahkahayı patlattım. Kendimi tutamadım. Kzuri veya diğer savaşçıların, sığınak verdikleri kadınları yemeleri fikri

saçma geliyor. Eşleri olanlar sevdikleri kadınlara bakmak için dağları yerinden oynatırlardı, eşleri olmayanlar bile onurlu ve koruyucuydu. Bizi hiç incitmediler, bizi yemeye çalışmadılar bile.

"Beni yemek mi?" diye soruyorum, kahkahamı hızla bastırarak. Onun gücenmesini ya da benim onunla alay ettiğimi düşünmesini istemiyorum.

"Voxeranlar yamyamdır," diyor Julia, sanki bunu duymamış olmam aptalca bir şeymiş gibi. "Karşılaştıkları her şeyi yerler."

Dudaklarımı sıkıştırarak gülümsememi saklamaya çalışıyorum. "Hayır, yemezler," diye onu temin ediyorum. "Bunu nereden duydun?"

"Sadece..." Kafasını eğip, biraz şaşkın görünüyor. "Ailem bana hep öyle söyledi."

Kafamı sallayıp, terli alnımı bileğimle siliyorum.

"Bu doğru değil," diyorum, ona gülümseyerek. "Ama anlıyorum. Benim gezegenimde de çocukların yaramazlık yapmasını engellemek için onlara anlattığımız canavarlar ve benzeri hikayeler var." Dokunaçları merakla kıpırdadığında, ekliyorum, "Mesela, uslu durmazsan öcüler seni yakalar gibi."

Julia uzun bir süre bana bakıyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. Sonra omuzları yukarı aşağı hareket ediyor ve onun da güldüğünü anlıyorum. "İnsanları yemiyorlar mı?"

"O beni yemedi," diyorum, teknik olarak... diye hatırlayınca hafifçe kızarıyorum. Dudaklarımı sıkıştırıp, ağırlığımı kaydırarak vücudumdaki düşük frekanslı heyecanı bastırmaya çalışıyorum. "Bence bunların hiçbirisi doğru değil. Evet, et yiyorlar, ama kötü ya da canavarca değiller. Tanıştığım herkes çok nazikti."

"Birçoğuyla tanıştın mı?" diye soruyor Julia.

Başımı sallarım. Bir yanım ona bunu söylemem gerekip gerekmediğini merak ediyor. G'Oran, Kzuri gibi madenlerde dev kayaları taşımak için çalıştırabileceği bir dizi büyük savaşçı olduğunu öğrenirse, Churbac ve akıncılarının yaptığı gibi yerleşime saldırmayı kafasına koyabilir.

"Ne zamandır buradasın?" diye soruyorum, konuyu Voxeranlardan hızla uzaklaştırarak.

Julia iç çekip başını salladı. "G'Oran'ın madenlerinde mi? Hiç bilmiyorum. En az yarım yıldır, sanırım."

Bu gezegende bir yılın ne kadar sürdüğünü bilmesem de yüzümü buruşturuyorum. Her halükarda, bu uzun bir süre.

"Nasıl... oldu bu?"

Jula'nın dokunaçları yine seğirir. Derin bir nefes alır, cildi biraz maviye döner, sanırım bu, onun türünün kızarma versiyonudur.

"Borcum vardı, ödeyemedim," diyor. Ona biraz daha baktığımda, dönüp gözlerime bakıyor. "Çocuklarımı beslemek için G'Oran'dan borç aldım, ama geri ödeyemedim, bu yüzden ona hizmet etmeye yemin ettim." Dokunaçları tekrar seğirir. "Sanırım şimdiye kadar borcumu fazlasıyla ödedim, ama buraya giren kimse buradan çıkamıyor."

Kahretsin. Bu çok korkunç.

Jula'nın Nuthora'ya gönderilmesine neden olan suçu neydi, bu gezegende nasıl çocuk sahibi oldu, hiç bilmiyorum, ama G'Oran'ın onun çaresizliğinden faydalandığı düşüncesi beni çok rahatsız ediyor. Hareketimi gizlemek için saçlarımı yüzüme düşürüyorum ve omzumun üzerinden gizlice bir bakış atıyorum. Muhafız bize dikkat etmiyor, gözleri mağaranın diğer tarafındaki bir gruba odaklanmış durumda.

Sesimi alçaltıp Jula'ya yaklaşıyorum. "Ya buradan gidebilsek? Ya bir çıkış yolu varsa?"

Jula şaşkınlıkla başını biraz geriye atıyor ve büyük gözleriyle bana bakıyor. "Neden bahsediyorsun?" diye fısıldıyor.

"Sadece diyorum ki... Ya kurtulabilseydik? Çocuklarını tekrar görmek istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki istiyorum."

Nefes alıp, devam ediyorum. "Buradan çıkmanın bir yolu olabilir. Henüz ayrıntıları bilmiyorum. Özgürlükleri için savaşmaya istekli başka insanlar var mı diye etrafa soruyorum. Sadece diyorum ki, bir şans olsaydı, onu değerlendirir miydin?"

Jula sessiz kalır, sadece uzun süre bana göz kırpar. Sonra yavaşça bir kez başını sallar. "Evet. Kabul ederdim."

Rahatlama hissi beni serin bir dalga gibi kaplar. "Güzel. Bunu büyütme, ama benzer durumlarda olan ve bize katılmak isteyebilecek insanlar tanıyorsan, onlarla konuş ve bana gönder. Bir plan üzerinde çalışıyoruz. *Hepimizin* buradan çıkabilmesi için bir yol."

Dokunaçlı yüzlü uzaylı, mağaranın uzak tarafına doğru bakıyor. "Şuradaki Epox," diye fısıldıyor. "Birçok kez kaçmaya çalıştı. Bu yüzden vücudunda çok sayıda kırbaç izi var. Kesinlikle yardım etmeye istekli olacaktır."

Koltuğumda biraz kıpırdanarak, diğer uzaylının sırtını ve uyluklarını süsleyen kalın kırmızı çizgilere bakıyorum.

"Tamam," diyorum sessizce, alt dudağımı ısırarak. Epox kadını mağaranın diğer tarafında, bu yüzden kalkıp onunla konuşarak dikkat çekmek istemiyorum, ama bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazıyorum ve yarın onun yanına oturup onunla konuşmaya karar veriyorum.

"Quenth'i de katılmaya ikna edebilirsin," diye fısıldadı Julia, başka bir küçük uzaylıya başını sallayarak. "Sessizdir, çoğunlukla kendi halinde takılır, ama çok hasta. Bence buradan çıkıp uygun yardım alması için bir fırsat verilirse, senin davana katılmaya ikna olur."

"Davamıza," diye mırıldanırım.

Julia'nın dokunaçları dalgalanır. "Doğru. Bizim davamız."

Epox kadını ve Quenth'i, mağaramdaki insanları ikna etme girişimlerim için gelecekteki hedeflerim olarak aklımın bir köşesine yazarken, göğsümde bir umut ışığı parlar. Bu iyi bir başlangıç, ama çok fazla zorlayamam ya da acele edemem. Sabırlı olmam lazım. Doğru zamanı beklemem lazım.

İşimiz bittiğinde parmaklarım ağrıyor, dizlerim acıyor ve önümüzdeki birkaç gün içinde konuşabileceğim beş potansiyel müttefikim var. Mağaradan çıkıyorum, uyku çadırları ve yemek çadırının etrafında yanan meşalelerin yaydığı loş ışıkta gözlerimi kırıştırıyorum.

Kzuri'yi hemen fark ettim, yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana doğru koşuyordu. Ben de ona doğru koştum, göğsümdeki endişe düğümü, o kollarına dokunup beni sıkıca kucakladığı anda patlayan bir balon gibi yok oldu.

"Nasıl gitti?" diye fısıldıyorum, yanağımı göğsüne dayayarak. Muhafızların köleler arasındaki dostane ilişkilerle ilgilenmiyor gibi görünmelerine seviniyorum. Kzuri elimi tutup benimle yemek çadırına doğru yürümeye başladığında kimse bizi ayırmaya çalışmıyor.

"İyi," diye mırıldanıyor, bir an durup bana dönüyor ve yüzümü nazikçe avuçluyor. Çenemin altındaki parmaklarının yumuşak dokunuşu bile vücudumda bir titreme yaratmaya yetiyor. Sanki ayrı kaldığımızda vücudum yoksunluk belirtileri gösteriyor ve onun yanında geçirdiğim her an, her dokunuş, en sevdiğim ilacın bir dozunu daha almışım gibi. "Bazıları ilgilendi. S-S-Skree onlarla k-yakın."

Gülümsemem genişler ve tekrar yürümeye başlarız.

"Umut vaat eden birkaç kişi daha var," diye fısıldarım, yemek çadırına girerken sesimi alçaltırım. Hala önümüzde uzun bir yol var, ama temelleri atıyoruz ve her ilerleme doğru yönde atılmış bir adımdır.

Yiyeceklerimizi topluyor ve çadırımıza dönmeden önce hızlıca yiyoruz.

Uzun bir iş gününün yorgunluğunu hissediyorum, ama insanları bizim tarafımıza çekip buradan çıkma ihtimalinin heyecanı içimi kaplıyor. Çadırımızın içindeki nispeten sıcak hava beni rahatlatıyor ve sonunda Kzuri ile baş başa kalmak adrenalin patlaması gibi etkiliyor beni.

Karnımda bir ihtiyaç hissediyorum ve Kzuri'nin koyu renkli gözlerinde de aynı şey yansıyor. Ellerini kalçalarımın koyuyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. Derin bir nefes alıyor ve tüm vücudum karıncalanırken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Vücudu benimkine sıkıca yapışıyor, kalın penisi alt karnıma bastırıyor, başını kaldırıp dudaklarımı buluyor ve beni sert ve derin bir şekilde öpüyor.

Kzuri kaba, aç bir ses çıkarır, elleri aşağı kayarak kıcımı sıkıca kavrar ve beni çadırın içinde paletimizin olduğu yere doğru iter. Ben hevesle geriye yaslanırım, onu üstüme çekerim ve bacaklarımı açarım, böylece vücutlarımızın her santimi birbirine değebilir. İhtiyacım, bir uyuşturucu gibi derimin altında vızıldıyor ve beni Kzuri'nin güçlü göğsüne doğru eğilmeye zorluyor. Ellerim omuzlarına konuyor, omurgasının üstündeki hassas düğümlerin üzerinde geziyor ve bu onu titretip ağzıma karşı homurdanmasına neden oluyor.

"G-Gemma," diye fısıldadı, parmaklarını pantolonumun beline takarak. "İhtiyacım var..."

"Evet," diye nefes nefese, çılgınca başımı sallayarak cevap veriyorum. "Evet, Kzuri, *lütfen*."

Beni öper, giysilerimi hızla çıkarır ve bir kenara atar, diğer eliyle peştamalını açarak penisini serbest bırakır. Onu tekrar içimde hissetme düşüncesiyle neredeyse nefes nefeseyim, içimde aniden ve acımasızca uyandırdığı arzuyu tatmin etmek için çaresizim.

Kzuri gözlerime bakıp, düşük, çaresiz bir iniltiyle içime girerken, kollarını bana sıkıca doladığında, onun da aynı şeyi hissettiğini anlıyorum.

SONRAKİ BİRKAÇ HAFTA BOYUNCA, Kzuri ve ben planımızı gerçekleştirmek için yeterli sayıda insanı bir araya getirmek için çok çalıştık. En iyi tahminlerimize göre, başarılı olma şansımızı en üst düzeye çıkarmak için en az otuz komplocunun davamıza katılması gerekiyordu. Umarım diğer mahkumlar da mücadeleyi gördüklerinde bize katılırlar ve G'Oran'ın baskısından kurtulmak için bu fırsatı değerlendirirler. Ama katılmasalar bile, otuz kişi bize yeterli bir şans verecektir.

Bunu doğru bir şekilde yapmalıyız, çünkü tek bir şansımız var. Elbette kime soracağımıza dikkat etmeliyiz. Gardiyanlara veya G'Oran'a çok sadık olanları seçemeyiz ve potansiyel özgürlük vaadinden daha büyük bir ödül için ispiyonculuk yapmaya meyilli olanları da seçemeyiz.

Kimsenin bize ihanet etme riskini göze alamayız.

Tek bir yanlış adımın ikimizin de işkence görmesine veya öldürülmesine neden olabileceğini bilmek korkunç bir duygu. Ancak insanları iyi anlayabilme yeteneğim var, bu yeteneğimi Dünya'da geliştirdim. Her zaman ilgi odağı olmak zorunda kalmaktan nefret etmeme rağmen, şimdi anneme o kadar yıl boyunca beni yarışmaya zorladığı için neredeyse minnettarım.

Kzuri de madenin kendi bölümünden insanları işe almakta başarılı, ama yine de onun için endişeleniyorum. İnanılmaz derecede koruyucu bir yapısı var ve benim için bir tehdit olarak gördüğü başka bir mahkum veya gardiyanla kavga etmesinden nefret ediyorum. Her sabah ayrıldığımızda, vücudumdan bir uzvumu koparıyormuşum gibi hissediyorum ve her akşam yeniden bir araya geldiğimizde, yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Günler gittikçe uzuyor, dakikalar sürüncemede kalıyor ve birbirine karışıyor.

Ama Tanrım, tekrar bir araya geldiğimizde, sanki sihir gibi.

Her gece, kaydettiğimiz ilerlemeyi gözden geçiriyor, isimleri, planları ve motivasyonları paylaşıyoruz, böylece geçici,

Her gece, Kzuri'nin alçak sesi ve büyük, sıcak elleri beni rahatlatıyor.

Bu noktada, onunla böyle birlikte olmak, aramızdaki bağa ve her geçen gün daha da güçlenen bağa yaslanmak, nefes almak kadar doğal geliyor. Nefesini dinlemek, kollarını bana dolamak, vücudunun benimkini ateşe vermesine izin vermek ve ona dokunduğumda yüzündeki zevki görmek? Sihir gibi.

Kzuri'nin kekemeliği çok daha iyiye gitti, ancak yorgun veya stresli olduğunda ya da içimde boşalmak üzereyken hala ortaya çıkıyor. Ama artık daha fazla çaba gösteriyor ve her zamankinden daha iletişimsel. Sesini dinlemeyi seviyorum ve kekeleymeden konuşmak için zihnini ve vücudunu eğitmek için şarkı söylediğini veya mırıldandığını duyduğumda gülümsemekten yanaklarım ağrıyor.

Kelimeleri karıştırırsa bile, onunla gurur duyuyorum, bana konuşabilmek için utangaçlığını ve çekingenliğini aşmaya çalıştığı için çok mutluyum. Benimle konuşmak, hayatını ve düşüncelerini paylaşmak istediğini anlayabiliyorum. Bunu ilk kez benimle denediğini biliyorum ve bu benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar önemli. Bu bağ bize ait ve kimse bunu bizden alamaz.

Bazen şarkı söylemeyi bırakıyor, ama kekeleyse bile durmuyor. Onu yargılamayacağımı biliyor ve durmadan daha uzun cümleler kurdukça her geçen gün özgüveninin arttığını görebiliyorum. Artık eskisi kadar utanmış veya mahcup görünmüyor ve ben her zaman sabırla onu dinliyorum, söyleyeceği her kelimeyi duymak istiyorum. Benimle paylaşmak istediği her şeyi bilmek istiyorum.

Bir gece birlikte uzanırken, zihninde bir şeylerin ağırlık yaptığını anlayabiliyorum. Çok konuşmaktan sesi kısılmış, koyu renkli gözleri ağır göz kapaklarının altında, eliyle saçlarını okşayarak yüzünden geriye doğru itiyor.

"Ben hep kekemeliğim vardı," diye mırıldanıyor. Ona göz kırpmıyorum, başparmağımla kolunu yukarı aşağı okşuyorum. "Bu yüzden bağlar kurmak ya da arkadaşlıklar kurmak zordu."

Alt dudağımla ısırarak başımı sallıyorum ve kollarına biraz daha sokuluyorum. Bu gece hava özellikle soğuk. Hiçbirimize ekstra battaniye falan verilmemiş ve soğuk hava çadırın ince duvarlarından içeri sızıyor. Vücut ısını paylaşacak bir eşi olmayan diğer köleler için üzülüyorum.

"Ben askerlerin yanındaydım," diye devam etti Kzuri, çenesini başımın üstüne koyarak, eli hala yavaşça saçlarımı okşuyordu. Bu hareket çok rahatlatıcıydı ve tüm vücudumu gevşetiyordu. "O zamanlar Droth prensdi. Babası öldüğünde, Droth'un amcası D-Drokar tahtı ele geçirdi."

Hafifçe mırıldanarak, hala dinlediğimi ve konuşmaya devam edebileceğini belli ediyorum. Onun sözlerinin hiçbirinin boşa gitmesini istemiyorum.

"Drokar haksız bir şekilde iktidarı ele geçirdikten sonra, Droth amcasına karşı bir yeraltı isyanı başlatmaya başladı. Bunu öğrenir öğrenmez ben de katıldım. Onlarla birlikte olmanın doğru olup olmadığını hiç sorgulamadım." Kzuri omuz silkiyor. "Bunun doğru olduğunu biliyordum. Kalbimde." Boğazını temizler, parmakları boynumun arkasına dolanır. Köprücük kemiğinin hemen altındaki göğsünü öperim ve kolumu beline dolarım. "Sürgün edildiğimizde, herkes arkadaşlarını geride bıraktı. Ailelerini. Ben bırakmadım. Beni özleyecek kimse kalmamıştı."

Sessiz sesi ve ses tonundaki kabullenme kalbimi sızlattı. Yüzünü görebilmek için geri çekildim, çenesini avuçladım ve başparmağımla ağzının kenarındaki kırıklığı okşadım.

"Peki ya ailen?" diye soruyorum sessizce. "Ya da kardeşlerin?"

"Ailem öldü. Annem ben küçükken öldü, babam da isyandan birkaç yıl önce öldü." Kzuri dudaklarını sıkıştırdı. "Hala hayatta olsaydı bile, beni özler miydi, emin değilim."

Gözlerim yaşlarla doldu, ama birkaç kez göz kırparak gözyaşlarımı sildim. "Anlıyorum. Annem hala hayatta, ama beni özlüp özlemediğini de bilmiyorum. Açıkçası, kaybolduğumu biliyor mu bilmiyorum. Birkaç yıldır konuşmadık."

Kzuri gözlerime bakar, sonra elimi tutar ve başını çevirip avucumu öper. İçeriden bir nefes alır, nefesi soğuk tenimde sıcaklığını hissettirir.

"Vox'a dönmek istiyorum," diye fısıldadı. "Orada ailem yok, ama orası benim evim. D-Droth'un başlattığı şeyi bitirmek istiyorum. Sahte kralı tahttan indirmek istiyorum."

Onun onur duygusu, adanmışlığı, kalbimin tam ortasına saplanıyor. Sarsılmaz doğru ve yanlış anlayışı beni o kadar derinden etkiliyor ki, neredeyse nefesim kesiliyor. Daha onurlu ve inanılmaz bir adamla tanışabileceğimi hayal edemiyorum. Kesinlikle Dünya'da değil.

Eğilerek, dudaklarımızı nazıkçe birbirine bastırıyorum. "Artık seni özleyecek biri var," diyorum ona, sesim samimi ve sessiz. "Senden asla ayrılmak istemiyorum. Nereye gidersen git, ben de seninle gelmek istiyorum."

Kzuri bana gülümser, beni kendine doğru çekerken derisindeki işaretler parlak bir şekilde parlar ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirir.

"Seni her zaman yanımda istiyorum, kira'm. Artık sen benim ailemsin."

Ertesi gün, madenin benim bölümünde çalışırken, Gemma'nın yumuşak sözleri zihnimde yankılanıyor.

O benden asla ayrılmak istemiyor.

Sıcaklık kemiklerimi dolduruyor, tüm vücuduma ve ruhuma işliyor. Sözleri samimi ve içtendi. Eş bağı çok güçlü olabileceğini hep biliyordum, ama böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Bu, iki insan arasındaki bir bağdan daha fazlası. Mükemmel bir eşleşme. İdeal bir eşleşme.

Gemma'dan daha iyi biri olabileceğini düşünemiyorum. Elbette, başka insanlarla çok fazla deneyimim olmadı, ama onu her gördüğümde, ona dokunduğumda ve onu memnun ettiğimde ruhumda hissettiğim şeyi inkar edemem. Onun tatlılığı ve sabrı tam da ihtiyacım olan şey. O, daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyor, olabileceğim en iyi halim.

O, kekemeliğime rağmen *değil*, kusurlarım ve başarısızlıklarımın bağımsız olarak beni bir bütün olarak kabul ederek bana değer veriyor. Engellerimi aşmak için çabaladığımda beni cesaretlendiriyor ve bana mutlu bir şekilde gülümsüyor.

Tabii ki tamamen düzelmedi. Belki de asla düzelmeyecek. Ama daha iyi ve daha kontrol edilebilir hale geldi. Gemma, birlikte çalıştığım diğer kölelerle konuşma cesaretini bana verdi ve madenlerin benim bölümüne geri dönüp, bizim tarafımıza kattığım birkaç adamla karşılaştığımda, aradaki farka hayret ettim.

"Zaman yakında gelecek," diye mırıldanıyorum içlerinden birine, Blute adında olduğunu öğrendiğim, büyük, dişli bir uzaylıya. Bana boncuk gibi gözleriyle bakıyor ve biraz homurdanıyor. Çok konuşkan bir adam değil, ama bu bana uyar.

Harekete geçmeye neredeyse hazırız. Gemma, madenlerin kendi bölümünde çalışan birkaç köleyi kendi tarafına çekmiş, ben de diğerlerini ikna ettim

. Skree, adamlarının da bize katılmaya hazır olduğunu onayladı, böylece sayımız kırkın üzerine çıktı.

Çok daha azıyla çok daha fazlasını başardım.

Blute'un yanında, kardeşi Grot da başını sallıyor, gözleri vahşi bir heyecanla parlıyor.

"Haberı yayacağız," diyor Grot, elini Blute'un omzuna koyarak. Ben de başımı sallayıp, görevlerime dönmek için arkanı dönüyorum, göğsümde heyecan yükseliyor.

Sadece birkaç gün içinde planımız ya başarılı olacak ya da başarısız olacak. Tüm tanrılara, başarılı olmasını diliyorum. Her şeyden çok, savaşın beklentisi beni çıldırıyor. Beklemekten çok, harekete geçmek bana daha iyi geliyor. Ama umarım sabrımız karşılığını verir.

Taş ocağı ustası nihayet günün işi bitti diye bağırdığında, diğerlerinden ayrılıp Gemma'yı aramaya gidiyorum. Onu gördüğümde yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum, ona koşup kollarımın arasına alıyorum, vücuduma sıkıca sarıyorum.

Etrafımızdaki diğer köleleri görmezden gelerek onu öpüyorum ve tatlı tadının tadını çıkarıyorum. Dudaklarımız ayrıldığında, alnımı alnına dayıyorum. "Buna hazır mısın?"

"Hazır olabileceğim kadar hazırım," diye mırıldanır.

Yemek çadırına gideriz, yemeğimizi alır almaz Skree'nin masasına yaklaşıyoruz. Oturduğumuzda bize bakar.

"Yeterli miktarda var," diyorum kısaca. "Hazırsınız."

"Güzel." Gözleri parlar ve geniş bir gülümsemeyle keskin dişlerini gösterir.

"Muhafız barakalarına girmemiz gerekiyor," diye fısıldayarak devam ediyor Gemma. Burada bizim tarafımızda olan birçok köle olduğunu biliyorum, ama muhafızlar da var ve sesimizi olabildiğince düşük tutmamız gerekiyor. "Silahlarını ele geçirebilirsek, bu avantajı kullanarak muhafızları alt edebiliriz. Onlara yeterince darbe indirip dışarıda kaos ve kargaşa yaratınca, ayrılacağız. Küçük bir grup kaleye baskın yapıp G'Oran'ı ortadan kaldıracak, geri kalanlar ise muhafızları uzak tutarak onun yardımına gelmelerini engelleyecek."

Skree homurdanır. Duygularını pek gösteren biri değildir ve planımıza hala biraz şüpheyile yaklaşmaktadır, ama gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardır. Hatırladığım kadarıyla, onun türü de benimki gibi savaşçı bir türdür. Bu savaşı neredeyse benim kadar iple çekiyor olmalı.

"Ne zaman?" diye sorar.

"Yakında," diye mırıldanırım. "İki gece sonra. Akşam yemeğinden sonra." "*Sabah* yemeği," der Skree. "Gecenin karanlığı iyi ve iyi, ama yine de geceleri çok zayıf olacağımızı düşünüyorum. Biz yemek yerken nöbetçiler vardiyalarını değiştirip devriyeye çıkarlar, bu da kısa bir süre için kışlayı boş bırakır. Zamanı geldiğinde ben bir kargaşa çıkaracağım. Sen güvendiğin insanları topla ve silahları almak için içeri girin."

Gemma ve ben birbirimize bakıyoruz ve o yavaşça başını sallıyor. "Evet. Bu mantıklı." Skree'ye dönüyor. "Bunu adamlarına duyurabilir misin?"

"Evet."

Üçümüz birkaç dakika daha konuşuruz, yüzümüzü ifadesiz tutarak planın ayrıntılarını kesinleştiririz. Tartışacak bir şey kalmayıp, yulaf lapası kaselerimiz boşaldığında, Gemma ve ben masadan kalkar, Skree'ye başımızı sallayarak selam veririz ve uzaklaşırız.

Karar verildi. Bir planımız var.

Şimdi tek yapmamız gereken onu uygulamak.

SONRAKI İKİ gün hem hızlı hem de yavaş geçiyor gibi. Ellerimi Kzuri'den uzak tutamıyorum, her zamankinden daha fazla. Onu olabildiğince yakınımda tutmak, her santimini, tadını, içimdeki hissini ezberlemek için içimde doyumsuz bir ihtiyaç var. Bu planı uygulayıp özgürlüğe kavuşmak için kaçtığımızda işlerin ters gidebileceğini biliyorum. İkimizden biri ya da ikimiz de ölebiliriz.

Kzuri beni korumak için elinden geleni yapacak. Gerekirse beni savunurken ölecek. Umarım o da benim aynı şekilde hissettiğimi biliyordur. Yine de hayatta kalacağımızın garantisi yok.

Bu yüzden, kalan zamanımızda mümkün olduğunca çok neşe ve mutluluk yaşamaya kararlıyım.

Her sabah ve gece geç saatlere kadar sevişiyoruz, ayrılmış dudaklarımızdan yumuşak, nefes nefese inlemeler akarken, çaresizce birbirimize sarılıyoruz. İkimiz de aklımızdan geçenleri söylemiyoruz: Bu son olabilir. Aramızdaki bu birkaç değerli an, son anlarımızdan bazıları olabilir. Önümüzdeki mücadeleye hazırlanmak için elimizden gelen her şeyi yaptık, ama yine de başaramayabiliriz. Çok şey ters gidebilir ve ikimiz de, bunu yapma gücümüz varken birbirimizde bulduğumuz mutluluğun tadını çıkarmaya kararlıyız.

Planladığımız ayaklanmanın önceki gecesini, palet üzerinde karşılıklı uzanıyoruz. Kalbim göğsümde hızlıca atıyor ve ciğerlerim yeterince hava alamıyormuş gibi yanıyor. Loş çadırda Kzuri'ye bakıyorum, dirseğime dayanarak gözlerimizi buluşturuyorum.

O çok güzel, sert ve vahşi. Çok *yabancı*, ama aynı zamanda tam bir erkek. Elimi uzatıp nazikçe yanağını okşuyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. "Kzuri," diye mırıldanıyorum, gözlerime aniden dolan yaşları geri çekerek.

"Seni seviyorum."

Yüzünde mutluluk çiçek açar, gözleri içinden ışık saçıyormuş gibi parlar. Elimi kendi eliyle kapar, avuç içi cildime sertçe dokunur.

"Ben de seni seviyorum, Gemma."

Tek bir kelime bile kekelemiyor. Onun derin, bağımlılık yaratan sesiyle yaptığı bu itiraf, şimdiye kadar duyduğum en güzel şey.

Ona öpmek için eğildiğimde nefesim kesilir. Derin ve tutkulu bir öpücük, o kadar derin ki tüm vücudumda hissediyorum, ama yavaş. Sahip olmadığımız zamanı kullanıyoruz, her saniyenin tadını çıkarmaya kararlıyız.

Sonra dudakları açılır. Dişlerinin alt dudağıma hafifçe değmesi ve dilinin dokunuşu omurgamdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayar. Bu sıcaklık önce midemde yoğunlaşır, sonra tüm vücuduma yayılır. İkimizin içindeki çaresizlik, kontrol edilemeyen bir yangın gibi büyür ve *Kzuri* beni öperken kafamda sadece o vardır. Büyük elleri kalçalarımaya kayar ve beni vücuduna yaklaştırır.

Elimi arkasına uzatıp boynunun dibine ulaştım ve her zaman onu inlemeye sevk eden omurgasının üstündeki hassas düğümlerin üzerine ellerimi düzleştirdim. Kalçaları, sürtünme arayışında karnıma penisini sürterken sarsıldı.

"Çok mükemmel hissettiriyorsun," diye inliyor. "Kira'm."

Sonunda ayrıldığımızda, dudaklarımın onun öpücüğünün baskısından karıncalandığını hissedebiliyorum. O beni sırt üstü çevirip bacaklarımın arasına yerleşirken, cildindeki izler loş ışıktaki parlıyor ve sert penisini klitorisime sürterek ikimizi de inlemeye zorluyor. Topuklarımı ince palet gömüyorum ve ona doğru kıvrılıyorum, onun her santimini hissetmek için çaresizce.

Bu, birbirimize son kez dokunduğumuz an olabilir ve ben bunu güzel hale getirmeye kararlıyım. Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

Elleri uyluklarımdan aşağı kayıyor, onları yukarı iterek tüm vücudunu göğsüme, karnıma ve bacaklarımın arasına bastırıyor. Ağzına inleyerek, saçlarını ve güçlü omuzlarını kavrarken, o hırlayarak alt dudağıma ısırırken sırtındaki düğümleri masaj yapıyorum. Geriye yaslanarak, peştamalını vücudundan çekip çıkarıyor ve pantolonumu çıkarıyor, karanlıkta alt taraflarımızı ortaya çıkarıyor. Sırada gömleğim var ve ona tamamen çıplak kaldığımda, tekrar arkasına yaslanıp bana bakıyor.

Bakışlarının yoğunluğu vücuduma çılgınca şeyler yapıyor, uyarılma içimden sızarken cildim farkındalıkla karıncalanıyor.

Eğilip alt dudağıma ısırarak kendimi ona açıyorum, bana ne yaptığını, beni ne kadar ıslattığını gösteriyorum.

Çenesindeki kaslar dalgalanıyor, derin bir nefes alırken göğsü inip kalkıyor. Üzerime sürünerek, girişime hizalanıyor,

penisinin başı kanalımı bastırıyor. Sonra başını eğiyor ve beni derin bir itişle doldururken boynuma sert bir ses çıkarıyor.

"Kzuri!"

"Çok sıkı," diye homurdanır. "Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Kollarını sırtımın altına dolayarak beni sıkıca tutar, göğsüne bastırır. Her şeyin bu kadar inanılmaz hissettirmesi ve aramızdaki bağ güçlendikçe seksimizin de daha iyi hale gelmesi beni şaşırtıyor.

Çıkarır ve sonra tekrar girer, penisinin tabanındaki düğüm, ihtiyacım olan klitorisime ekstra sürtünme sağlar. Bacaklarımı ona dolayarak sıkıca tutunurum ve o beni yavaş, derin darbelerle sikerken, ayak parmaklarım kıvrılır ve kafam sisle dolar.

Böyle birlikte sallanıyoruz, bunu mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyoruz, ikimiz de giderek artan zevke rağmen dayanmaya çalışıyoruz.

Kzuri sessizce homurdanıyor, bir eli altımdan kayarak başımın yanındaki palete dayanıyor. Dizlerini açarak kendini hazırlıyor ve her seferinde beni nefes nefese bırakıp inlememe neden olan o derin, ayak parmaklarımı kıvrıtan itişlerle hareket etmeye devam ediyor.

Sonra hızı artmaya başlar ve ben ne kadar zevk dalgasının üstünde kalmaya çalışsam da, onun beni yutmak için yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Tanrım, Kzuri," diye fısıldarım, "Ben..."

"Evet," diye homurdanır. "Evet, kira'm, seni hissetmeme izin ver. Ne kadar güzel. Lütfen, Gemma."

Sesi alçak ve kaba, kafatasımdan ve nabzımdan geçerek titriyor, hareket etmeye devam ediyor, beni santim santim uçurumun kenarına sürüklüyor, sonunda düşmekten başka seçeneğim kalmıyor, içim onun penisini sıkıca sarıyor.

Boşalırken çığlıklarımı bastırmak için omzunu ısııyorum, zevk beni sararken her santimim titriyor. Klitorisim vahşi nabzımla birlikte zonkluyor, o kadar hassas ki neredeyse dayanamayacağım kadar.

Kzuri hareketsiz kalır, bir hayvan gibi zor nefes alır, sonra çekilir ve kalçalarımı tutar, beni karnımın üstüne çevirir ve sonra dirseklerim ve dizlerimden kaldırır.

Zayıf bir şekilde inleyerek titriyorum. Bu pozisyonu bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim, ama Kzuri ile birlikteyken harika hissettiriyor. Bu pozisyonda vahşilik ve sınırsız bir tutku var ve bu, eşimi tanıyana kadar var olduğunu bilmediğim içimdeki ilkel bir parçaya hitap ediyor. İşimiz bittiğinde, ağırlığımızı taşımaktan uyluklarımın ve omuzlarımın yanmasını seviyorum, nefesini ve

dişlerini hissetmeyi, kalçalarımnda büyük ve sabit ellerini, arkamdan beni sahiplendiğinde ne kadar derine girebildiğini seviyorum.

Kzuri bana doğru itiyor ve yüksek sesle hırlıyor. O hareket etmeye başladığında başım öne düşüyor ve inliyorum.

Henüz ağırlığını bana yüklemiyor, ama beni açık tutuyor ve sikini ileri geri hareket ettiriyor. O kadar güçlü ve büyük ki, sürtünme hissi inanılmaz, onun altında terliyor ve titriyorum. Kendimi eşime teslim etmenin, onun beni istediği gibi kullanmasına izin vermenin bu kadar basit ve ilkel zevkini bu kadar seveceğimi hiç fark etmemiştim.

Parmaklarından biri benim uyarılmamı toplayıp diğer deliğimi okşadığında, inleyen bir inilti çıkarıyorum. Bunu sadece birkaç kez yaptı, ama tahmin ettiğimden çok daha fazla hoşuma gitti. Hassas ve yeni bir his ve ek dolgunluk, içimdeki penisini daha da büyük ve daha iyi hissettiriyor. Onu her zaman içimde istiyorum, onu alabileceğim her yerde.

Kalın parmağını kıcıma sokarken, beni biraz gerip içimdeki sikini daha da büyük hissettirmek için hafifçe aşağı doğru çekince, zayıf bir şekilde başımı sallıyorum. İnliyorum, ona karşı sürtünüyorum, beni dolduran sert uzunluğunun hissine çaresizce bağımlıyım. Kollarımı önümde uzatıp paletin kenarına asılıyorum, o ise homurdanarak parmağıyla ve sikiyle beni sikmeye devam ediyor.

İkinci parmağını da eklediğinde, ciğerlerimdeki tüm nefes bir anda boşalır. Hafif yanma ve gerilme hissi beni tekrar inlemeye iter, zevk kanımda gittikçe yükselir.

"Gemma," diye mırıldanır Kzuri sertçe, temposu yavaşlar. "Seni sahiplenmek istiyorum. Burada."

Bu sözlerle içimi bir sıcaklık kaplar, buna hafif bir korku da eşlik eder. Kzuri'den önce arka deliğime hiçbir şey sokulmamıştı, sokulsa bile sadece bir ya da iki parmak olurdu. Penisini büyük ve bunun yakacağını, hatta biraz acıtılabileceğini biliyorum.

Ama *tanrım*, bunu istiyorum. Kzuri'ye tüm kalbimle güveniyorum. Benim zevkimi önemseydiğini defalarca gösterdi, bu yüzden hoşuma gitmeyecek hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. Ve onunla nasıl hissedeceğimi bilmek istiyorum.

Bu yüzden nefes nefese, titreyerek ve terle kaplı bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Yap. Lütfen."

O penisini çıkardığında uyluklarım titrer ve aniden boşluk hissine kapılırım. Alnımı palete dayarım ve o parmaklarını çıkardığında kendimi hazırlarım, sonra büyük elleri bacaklarımı biraz daha açar

ve onun sıkı kas halkamın etrafına kaygan uyarılmamı daha fazla yaydığını hissettiğimde nefesim kesildi.

Parmaklarını kullanarak beni yavaşça açıyor, nefesimin her kesilmesine ve vücudumun her hareketine tepki veriyor. Artık o kadar yanmıyor ve eli yukarı kayıp enseme kavradığında, sert dokunuşu rahatlamama ve yabancı baskıya teslim olmama yardımcı oluyor.

"Güzel," diye fısıldadı. "Böyle çok güzelsin, sevgilim."

Parmakları içimde kıvrılır, beni inlemeye zorlar, sonra da dışarı çıkarır. Penisinin başını, benden damlayan kaygan uyarılma sıvısıyla ovuşturur, sonra da onu kıcıma yerleştirir. Eli omurgamın tabanına düz bir şekilde yerleşir.

Bekliyor.

Ben

başımı

sallıyoru

m.

İçime giriyor ve yanıyor, çok *güzel* bir yanma, beni şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha fazla genişletiyor. Elimin arkasına zayıf bir iniltiyle, gözlerimi sıkıca kapatarak, o harika, kalın santim santim içeri girerken inliyorum. O kadar yoğun ki, nefes almakta zorlanıyorum, tüm vücudum onun için titriyor, onu o kadar sıkı sarıyorum ki, içime girebilmesi bir mucize.

Sonunda tamamen içeri girdiğinde, Kzuri üst vücudunu sırtıma yaslar ve çenemi tutup başımı çevirir, böylece beni öpebilir. Konuşmaya çalıştığını sanıyorum, ama çıkan tek ses, sırtımda hissettiğim düşük, gırtlaktan gelen seslerdir.

Ama önemli değil. Şu anda onun sözlerine ihtiyacım yok. Vücudu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Kalçalarını hafifçe hareket ettirerek, benim gerginliğe ve onun hissine alışmamı sağlıyor. İçimde böyle olması onu ne kadar etkilediğini hissedebiliyorum. Boynumu biraz daha uzatıyorum ve gözlerinde gördüğüm ham, yanan arzu, beni daha da ateşliyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor, sesi kalınlaşmış.

"Evet. Çok iyi." Nefes nefese, zar zor konuşabiliyorum. "Seni *her yerde* hissedebiliyorum."

Ciddi bir şekilde itmeye başlar, serbest elini kalçama dayayarak beni sabit tutar ve daha önce olduğu gibi aynı acımasız, zayıflatıcı ritmi oluşturur. Dizlerim palete sürtünür ve omuzlarım ağırlığımızı taşımaktan yanar, ama tüm vücudum coşku dolu, sıcaklık ve ihtiyaçla titriyor. Elimi uzatıp klitorisime dokunurum, onun itişlerine uyum sağlayarak çaresizce daireler çizerim.

O daha hızlı hareket etmeye başlarken, çeneme, boynuma ve omzuma karşı homurdanarak nefes nefese kalır. Vücutlarımızın çarpışmasının sesi, tutamadığımız düşük homurtular ve yumuşak inlemelerle karışır.

"Gemma!" Kzuri hırlar. İçime girerken adım söyleme şeklini seviyorum, sanki bildiği tek kelime buymuş gibi.

Elini saçlarıma geçirir, beni derin bir şekilde öperken itmeye devam eder. Bana girerken uylukları bacaklarımın arkasında çelik gibi hissedilir, itişleri o kadar güçlüdür ki vücudumun her yerinde hissederim.

Klitorisimi daha hızlı ovuşturuyorum, sonra iki parmağımı içime sokuyorum, yukarı doğru iterek onun penisini içimde hissedebiliyorum. İkimiz de yüksek sesle, dizginlenemeyen inlemeler çıkarıyoruz, Kzuri'nin gözleri parıldıyor, derisindeki soluk, dönen izler daha da parlak bir şekilde parlıyor.

Bu manzara, şu anda onun bir insandan çok bir hayvandan ibaret olduğu, beni bu ham, ilkel şekilde sahiplendiği düşüncesi beni çılgına çevirir. Boğuk bir sesle orgazm olurken parmaklarımı çıkarırım, zevk çığlıklarımı serbest elime gömerim ve onun etrafında gerilirim, çaresizce kıvrılır ve zıplarım.

Kzuri, düşük, çaresiz bir sesle hareketsiz kalır, yüzü omzuma bastırılır. Penisinin seğirdiğini hissediyorum, sert bir şekilde boşalırken omurgasından aşağı doğru titreşimlerin geçtiğini hissediyorum. Öne uzanır ve ellerimden birini tutar, parmaklarımız o kadar sıkı birbirine dolanır ki, eklemlerimiz beyazlaşır.

Bir an sonra doygun bir iç çekişle gevşer, toparlanırken omuzlarımı ve terli saçlarımı öper. Gülümserim, onun içimde dinlenmesine izin vermekten memnunum, o hafifçe yumuşamaya başlasa da hala ne kadar dolu hissettiğimi seviyorum. Kızarmış yanağıma burnunu sürter ve çekilirken ağzımın köşesini öper.

Beni temizlemeye yardım ettikten sonra, Kzuri beni kollarına alır ve dikkatlice pozisyonumuzu değiştirir, böylece ben sırt üstü yatairken o yanımda, güçlü pazılarıyla başımı okşar. Beni öper, gözlerinde hala o tanıdık hayranlık vardır ve alınlarımızı birbirine değdirir.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldar. "Seni her zaman koruyacağım. Her zaman."

"Ben de seni."

Boğazım düğümlenir, yüzüne dokunur ve onu öperim, beni kollarına alıp sıkıca sarmasına izin veririm.

Bu adamla bir ömür geçirmek istiyorum. Ama eğer bu zaman elimizdeki tek şeyse, yine de buna değmiş olacak.

Ertesi sabah, Gemma ve ben ikimiz de gerginiz. Gözlerimizi açtığımız andan itibaren, beklenti etrafımızdaki havayı yoğunlaştırıyor gibi.

İşte bu. Bugün o gün.

Onu öpüyorum, bu çadırda sonsuza kadar onunla kalabilmeyi diliyorum. Ama yapamam. Onu buradan çıkarmam gerekiyor ve sonunda planımızı uygulamaya koymak için deneme günümüz geldi. Bu sabah, onu son kez gördüğüm sabah olabilir.

"Bu... bu... bu..."

Hayal kırıklığıyla sözlerim kesiliyor. Stres, bu sabah kekemeliğimi her zamankinden daha da kötüleştiriyor ve ona her şeyin yoluna gireceğini, her şeyin düzeleceğini söyleyecek kelimeleri bile bulamıyorum.

O sadece gülümsüyor, yüzümü iki eliyle tutup konuşma girişimlerimi susturmak için beni nazikçe öpüyor. Onun tatlılığı ve sıcaklığı yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor, ama yine de ona onu sevdiğimi, onu bu korkunç yerden kurtaracağımı *söyleyebilmeyi* diliyorum.

Yine de, ayrıldığımızda ve gözlerine bakabildiğimde, onun bildiğini anlıyorum. Bana güveniyor. Kendisinin en savunmasız kısımlarını, sahip olmayı ancak hayal edebileceğim kısımlarını bana verdi. Bana çok güveniyor. Onu hayal kırıklığına uğratamam.

Kalkıp giyiniriz, önümüzde bizi bekleyenlere hazırlanırken hızlı ve sessizce hareket ederiz.

Sabah temizliğimizi yaptıktan sonra, birlikte yemek çadırına gidiyoruz, ama yemek yemiyoruz. Doğrusu, yemek yiyemeyecek kadar gerginim ve bu yulaf lapası son yemeğim için tek seçeneğimse, aç kalmayı tercih ederim.

Gemma dirseğiyle bana dokunur ve ben de her zamanki gibi büyük masanın başında oturan Skree'nin bakışlarını yakalarım. Her şeyin yolunda olduğunu onaylayarak ikimize de birer kez başını sallar. Blute ve Grot'un köşede durup bana ve Gemma'ya baktıklarını görebiliyorum. Arkadaşım da onlara bakıp, onunla birlikte çalışan birkaç küçük köleye ince bir işaret verir.

Hepsi hazır. Havadaki gerginliği neredeyse koklayabiliyorum, fazla pişmiş et gibi. Gerginlik, heyecan ve savaş coşkusunun kokusu, ağzımın arkasında yağ gibi bir tabaka oluşturuyor.

Planımıza dahil olan herkes hazır. Sadece sinyali bekliyorlar.

Blute ve Grot, Gemma ve birkaç kişi daha benimle birlikte gelecek. Yemek çadırından çalıştığım maden bölümüne giden yol, her zaman silahlarını sakladıkları nöbetçi barakalarının önünden geçiyor, bu yüzden bölgeyi incelemek için bolca fırsatım oldu. Küçük grubumuz barakaları basıp silahları çalarken, Skree adamlarıyla birlikte geride kalıp kargaşa çıkaracak.

Gemma elimi sıkıyor ve ben de onun narin parmaklarını çok sıkı tutmamam gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kalbim gırtlığımda, daha önce savaştan önce hiç hissetmediğim bir tür gerginlik içimde yükseliyor. Gaspçı Drokar'a karşı savaştığımızda bunu hissetmemiştim. Yerleşim yerimiz basıldığında ya da Terran kadınlarını aldığımız kaza yerinde Churbac'ın adamlarıyla savaştığımızda da hissetmemiştim.

Ama şimdi hissediyorum.

Çünkü artık kaybedecek bir şeyim var.

Yavaşça, eşim ve ben çadırın açık tarafına doğru ilerliyoruz. Arkamızda bağırışlar ve çığlıklar yükselir yükselmez, hareket ediyoruz, Skree ve adamlarının başlattığı kargaşayı bastırmak için muhafızlar ileri atılırken büyük çadırdan dışarı sızıyoruz. Seslere bakılırsa, tam bir kavgaya girmeye karar vermiş.

İyi. Umarım bu, muhafızları bizim yapmamız gerekeni yapmamız için yeterince meşgul eder.

Çadırdan çıkar çıkmaz koşmaya başlıyoruz. Grot ve Blute, görevin bu kısmına atanan diğerleriyle birlikte hemen arkamızda. Gemma yanımda nefes nefese kalıyor, ama benim hızlı adımlarıma ayak uyduruyor. Muhafızların barakalarına ulaşmamız uzun sürmüyor ve bir kaya yığınının arkasına saklanıyoruz.

Uzun, alçak bina, mayınların kurulduğu düz vadideki tek kalıcı yapı. Uyuduğumuz ve yemek yediğimiz çadırlardan çok daha sağlam, ama G'Oran'ın kalesi kadar iyi inşa edilmiş değil. Bu bizim avantajımıza olacak.

Kayaların arkasından dışarıya bakarak, barakaların dışında hiçbir muhafız olmadığını kontrol ediyorum. Hiç kimseyi görmüyorum ve yüzümde acı bir gülümseme beliriyor.

yüz. Skree'nin tahmin ettiği gibi, kavga çıktığında nöbet değişimi yapılıyordu, bu yüzden gardiyanların odaları şu anda neredeyse tamamen boş olmalı.

"Gidelim," diye küçük grubumuzdaki diğerlerine fısıldıyorum.

Hepsi aynı anda başlarını sallar ve hepimiz hızla gardiyan barakalarına doğru ilerleriz. Bu noktada hız, gizlilikten daha önemlidir, çünkü müttefiklerimiz gardiyanlar tarafından yenilmeden önce silahlarla yemek çadırına dönmemiz gerekir. Bunu göz önünde bulundurarak, kapının kilidini kırmaya çalışmam. Sadece kendimi ağır ahşap kapıya atarım ve içe doğru açılana kadar omzumla birkaç kez kapıya vururum.

Birkaç muhafız bizi bekliyor, silahlarını çekmiş, şok olmuş, yüzlerinde öfkeli ifadeler var.

Blute ve Grot hızla bana katılır ve üçümüz birden ileri atılırız, muhafızlar alarmı çalmak veya takviye çağırmak için harekete geçmeden önce binaya girip onları etkisiz hale getiririz. İri yarı bir muhafız bana kılıcını savurur, ben de eğilip kaçar ve ileri atılarak dizinin arkasından tekmelerim, onu yere sererim. Tek bir kısa hareketle boynunu kırarım ve o sessizce ölür, vücudu gevşer.

Diğer iki muhafız hala hayattadır ve ben düşen muhafızın silahını alıp kavgaya atlarım. Blute ve Grot diğerini hallederken, ben vahşi bir savaş çılgılığıyla birini yere sererim.

Kavga bittiğinde Blute homurdanır ve ben de başımı kaldırıp onun ve kardeşinin bana hayranlıkla bakan yüzlerini görürüm. Kendime bir anlık gurur duyma izni veririm ve bu duygu omuzlarımda yerleşir. Ben her zaman köyümün en iyi savaşçılarından biri oldum. Bu, Voxerans'lılar arasında bir sır değildir, ama burada Gemma dışında kimse benim savaştığımı görmedi. Kimse beni hafife almamalı.

Bu, düşmanlarımıza karşı bana bir avantaj sağlayabilir.

Kardeşlere başımı sallarım ve hepimiz muhafızların barakalarının derinliklerine doğru ilerleriz. Silahların saklandığı odayı bulmak uzun sürmez ve taşıyabileceğimiz kadarını alırız. Blaster veya uzun menzilli silahlar yoktur, ama çeşitli kılıçlar, bıçaklar ve mızraklar buluruz. Bunlar işimizi görür.

"Acele edin!" diye bağırarak, dönüp barakalardan dışarı çıkmaya öncülük ediyorum.

Giriş kapısının kilidi, kapıyı kırdığımda tahrip oldu, bu yüzden diğer mahkumlar da silah çalma şansı bulacak.

Elimizden geleni müttefiklerimize dağıtacağız ve bizim direnişimizi görenlerin de bizim izimizi takip edip silahlanmalarını umacağız.

Yemek çadırına ilk ulaşan benim ve Gemma ile diğerlerinin yetişmesini bekleyerek bir an tereddüt ediyorum. Eşimi yanımda tutmak istiyorum.

İçeride tam bir kaos var — Skree ve adamları bir kavga başlatmışlar ve bunu inandırıcı göstermişler.

Muhafızlar köleler arasındaki kavgayı bastırmakla o kadar meşguller ki, saldırımızı hiç fark etmiyorlar.

Sert bir bağırıyla, sesler ve çarpışmaların gürültüsü içinde Skree'nin dikkatini çekerim. O elini uzatır ve ben ona bir kılıç atarım. Grubumdaki diğer herkes de aynı şeyi yapar, kalabalığın içindeki komplocularımızı bulur ve onlara silah sağlar.

Sonra en yakın muhafızın üzerine atıldım ve zırhının plakaları arasındaki karnının etli kısmına mızrağımın ucunu saplayarak onu şaşırttım. Muhafız, silahımı tutup çekerek boğuk bir çığlık attı, bu da beni öne doğru sendeletti ve kalkanımı şakağına vurarak onu bayılttığımda ihtiyacım olan ivmeyi sağladı. Hırlayarak mızrağı çekip çıkardım ve boynuna hızlı bir darbeye işi bitirdim. Mızrağı tekrar çekip çıkardığımda yaradan mor kan fişkırdı.

Çadırın altında savaşırken çığlıklar ve bağırılar havayı deliyor. Gemma bana yakın duruyor ve muhafızlardan biri mızrağımın ucundan kaçmayı başardığında bıçağını çılgınca sallıyor. Gözleri kararlı bir ışıkla parlıyor, çenesi sıkı ve dişleri görünüyor. Bu anda her zamankinden daha çok bir savaşçıya benziyor ve onu bunun için seviyorum.

Muhafızlar artık neler olduğunu anlamışlardır ve büyüyen isyanı bastırmaya çalışırken panik içinde birbirlerine bağırp çağırdıklarını duyuyorum. Çadırın içinde kaos hüküm sürüyor, çünkü giderek daha fazla mahkum silahlanıp karşı koymaya başlıyor. Birkaç köle açıkça çok az savaş tecrübesi var ya da yetersiz beslenme, uykusuz geceler ve madenlerdeki bitmek bilmeyen çalışma günleri nedeniyle fiziksel yetenekleri zayıflamış durumda. Çadır, yanlış yönlendirilmiş bıçak darbeleri ve saldırılarla yavaş yavaş parçalanıyor.

Bu düşüncüyü aklımdan geçirirken, bir gardiyan iri yapılı mahkumlardan birini destek direklerinden birine doğru itiyor, direği yerinden söküyor ve çadırı yere yıkıyor.

Çöken çadırın Gemma'yı gözden kaçırmamı ve onu korumamı zorlaştıracığını fark edince içimde panik yükselir. Elini tutup onu vücuduma yaklaştırım ve birlikte brandayı yırtıp güneş ışığına çıkarız.

Bir yerlerden bir korna sesi duyulur, muhtemelen bir tür alarmdır. G'Oran'ın bunu duyacağını ve bir şeylerin olduğunu anlayacağını fark edince dişlerimi sıkarım.

Sürpriz unsurunu kaybettik. Artık başarımız gücümüze ve kararlılığımıza bağlı.

Skree, çadırın çökmüş kumaşının altında ve çadırın dışındaki açık avluda kavga devam ederken çadırdan çıkar. Karanlık, boncuk gibi gözleri benimkilerle buluşur ve sırtarak gülümser.

"Aferin dostum."

"Henüz işimiz bitmedi," diye hatırlatırım ona. "G'Oran'ı bulmamız gerekiyor." O da başını sallar ve adamlarına seslenir. "Bana gelin!"

Adamlarından birkaçı kavgadan ayrılp onun etrafında toplanır, Blute ve Grot da Julia ve birkaç kişi ile birlikte bize katılır.

Gemma'ya dönüp bakıyorum. Yüzü kanla kaplı, saçları dağınık, yanakları kızarmış ve gözleri adrenalinle parlıyor. Bu haliyle çok güzel görünüyor, intikam tanrıçası gibi. Durum çok vahim ve onun böyle bir şiddete tanık olmasını asla istemezdim, ama eşimin önümüzdeki zorluğun üstesinden gelmeye çalışmasını görmek beni büyük bir gururla dolduruyor.

"Kaleye girin!" diye bağıryorum, sesimdeki kekemeliği görmezden gelerek dönüp G'Oran'ın kalesine doğru hücum ediyorum. Müttefiklerimizden hiçbiri, sözlerimin biraz kesik kesik çıkmasını umursamıyor gibi görünüyor. Şu anda ilgilenilmesi gereken çok daha önemli şeyler var.

Köşeli taş binanın girişine doğru koşarken kararlılık beni dolduruyor.

Bu iş bugün bitecek. Şimdi bitecek.

Ve her şey yolunda giderse, G'Oran'ın kafası mızrağımın ucunda bitecek.

G'Oran'ın kalesine doğru koşarken, hem korku hem de yorgunluktan ^{kalbim} göğsümde ^{çarpıyor,} yemek çadırındaki kavganın sesleri hala arkamızda yankılanıyor.

Daha önce hiç kavgaya karışmadım ve gerçekte nasıl savaşılabileceğini *hiç* bilmiyorum. Midem o kadar çok bulanıyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum, ama kendimi zorlayarak bıçağımı sıkıca tutuyorum. Burada hayatını riske atan tek kişi ben değilim ve Kzuri'yi hayal kırıklığına uğratabilirim. Benim için endişelenirse, beni korumaya çalışırken gardını düşürecek ve ben bunun olmasına izin veremem.

Kzuri, Skree, Grot ve Blute gibi en büyük ve en yetenekli savaşçılar, küçük grubumuzun başında koşarak, çirkin taş binadan çıkan muhafızlarla savaşıyorlar. Bu muhafızlar, avluda devriye gezenlerden daha iyi zırh ve silahlara sahipler, ama aynı anda üzerlerine gelen yarım düzine güçlendirilmiş kölenin kaba kuvvetine karşı koyamıyorlar.

Kalenin içini vadinin geri kalanından ayıran ilk savunma hattını aşarız ve açık kapıdan içeri gireriz. Bu binaya ilk girdiğimdeki içgüdüsel anı, tüylerimi diken diken ediyor. Korkunç, ürkütücü geniş ağzı ve kırmızı gözleriyle G'Oran'ı tekrar görmek zorunda kalacağımı biliyorum ve bu düşünce göğsümü korku ile dolduruyor.

Kalenin koridorlarında bizi bekleyen daha fazla muhafız var ve Kzuri vahşi bir çılgılık atarak kendini kavgaya atıyor. Hiç tereddüt etmiyor, korku duymuyor ve ben de buna tutunuyorum. O korkusunu bir kenara bırakıp yapılması gerekeni yapabiliyor, ben de yapabilirim.

Jula ve Quenth, benim gibi silahlarla donanmış olarak iki yanımda duruyorlar. Grubumuzdaki diğerlerine göre daha küçük ve savaşta daha az yetenekliyiz, ama birbirimize destek olarak kendimizi savunabileceğimizi ve birbirimizi koruyabileceğimizi umuyorum.

Kale içinden G'Oran'ın "taht odasına" doğru ilerlerken, arkamızdan birkaç mahkumun bize yetiştiğini fark ettim.

Bazılarını tanımıyorum ve bu durumun, saldırımıza daha fazla kişinin katıldığı anlamına geldiğini fark ederek heyecanlanıyorum. Umduğumuz gibi, esir alanlara karşı savaşmak için bir fırsat gördüklerinde, bu fırsatı değerlendirdiler. Bu, gardiyanların sayısı azalırken bizim sayımızın arttığı anlamına geliyor.

Belki de gerçekten kazanabiliriz. Belki de işe yarayacaktır.

Her zaman umudumu korudum, ama şimdi G'Oran'ın kendisine çok yaklaştığımız için, mide bulantısı ve bilinmeyene dair beklenti beni dizlerimin üzerine çökertmek üzere.

Sonunda, yağmacılar tarafından getirilip korkunç savaş lorduna satıldığımız odaya ulaşıyoruz. Kapı kapalı, alarm hala çalışıyor ve G'Oran'a geldiğimizi bildiriyor. Kzuri ve arkadaşları tereddüt etmeden kendilerini kapıya atıyorlar. Ağır ahşap kapı ilk başta neredeyse hiç hareket etmiyor, ama sonra Blute içinden küfrediyor ve başını, koridorun biraz ilerisindeki bir oyukta duran büyük taş heykele doğru çeviriyor.

"Orada. Onu kullan."

Kzuri ve birkaç arkadaşı, kedi benzeri özelliklere ve kuyruğa sahip çıplak bir kadının heykelini kaldırıyorlar.

"Bir. İki. Üç!"

Kzuri'nin emriyle, heykelin kafasını kapıya vururlar. Ahşap çatlar ve birkaç vuruş daha sonra parçalanır. Adamlar, odadan bir ok fırladığında parçalanmış heykeli bir kenara atarlar.

"Akhi!" Kzuri yana atlar, vücudunu bana kalkan olarak kullanır ve beni kenara iter. Ok, Grot'un kolunu sıyrır ve arkamızdaki duvardan seker.

"Biri onu öldürsün," diye homurdanır Skree ve eminim ki Kayr'p'ten bahsediyor. O, G'Oran'la birlikte odada saklanıyor ve efendisini koruyor olmalı.

"İyi misin?" Kzuri bana bakar, gözlerinde endişe parıltılar.

"Evet. Yapman gerekeni yap. Ben iyiyim."

İsteksizce beni bırakır, silah deposundan aldığı mızrağı kapar ve kapıya doğru adım atar. Bir ok daha uçar, ama ıskalar ve Kary'p tekrar ateş etmeden önce fırsatı değerlendirir. Mızrağını odaya fırlatır ve G'Oran'ın yordakçısı boşuk bir çığlık atar, ama aniden kesilir. G'Oran küfür eder.

"Şimdi!" Blute kılıcını kaldırır ve odaya hücum eder, kapının parçalanmış parçalarını kenara iter.

Diğer tutsakları takip ederek büyük odaya girerken, bıçağımın sapı avucumda terliyor. Kale bu kadar derinlerinde pencere yok ve oda karanlık, sadece birkaç meşaleyle aydınlatılıyor. G'Oran taht benzeri sandalyenin yanında duruyor ve biz içeri daldığımızda bize doğru dönüyor, geniş ağzı yüzünü ikiye bölen çirkin bir hırıltıya dönüşüyor.

Onun cariyelerinden hiçbirini görmüyorum, bu da beni rahatlatıyor. Kzuri'nin Kayr'p'i öldürmesine pek de üzülüyorum, çünkü o temelde G'Oran'ın ikinci komutanıydı ve onun burada yaptığı tüm korkunç şeylerin suç ortağıydı. Ama cariyelerin savaşın ortasında kalmasını istemiyorum, çünkü hiçbiri bizim gibi burada olmayı seçmedi.

Tanrıya şükür, G'Oran'ın yanında çok fazla muhafız yok. Açıkçası, kuvvetlerinin çoğu, biz ona ulaşmadan ayaklanmamızı bastırmak için gönderilmiş. Ama şimdi buradayız ve bunun iki şekilde sonuçlanabileceğini biliyorum.

Ya kazanacağız ya da
öleceğiz. "Öldürün
onları!"

G'Oran kalan kuvvetlerine emri haykırır ve muhafızlar topluca kükreyerek bize doğru koşarlar.

Kzuri ve bizim tarafımızdaki diğer kaslı savaşçılar onlara karşı ilerler ve kayalık bir sahildeki şiddetli dalgalar gibi çarpışırlar.

Bir an için donup kalırım, göğsümde yükselen panik dalgası altında tüm kararlılığım yok olur. Sonra bir muhafız Julia'ya ağır bir kılıç salladı ve her şey yeniden netleşmeye başladı.

Gözleri büyür ve Quenth ile ben ona yardım etmek için ileri atılırken, o da tam zamanında saldırıyı atlatır. Muhafızı uzak tutmak için üçümüzün de gücü gerekir ve neredeyse beceriksizliğimizin onu oyundan düşürdüğünü düşünürüm. Onu çevrelediğimizde, sırtını döndüğü anda saldırıya geçerek, bir sonraki saldırımızın nereden geleceğini hiç bilmiyor gibi görünür.

Kılıcım onun kolunun arkasını keserken yüzümü buruşturuyorum, ama etrafımızda diğer kavgalar devam ederken mide bulantısını bastırıyorum. O kükreyerek bana doğru atılıyor ve Julia ile Quenth bu fırsatı değerlendirip saldırıyor. İkisi aynı anda saldırıyor ve Julia'nın kılıcı onun zırhının plakaları arasından kayarak sırtına saplanıyor.

Muhafız homurdanır, gözleri fal taşı gibi açılır. Sonra öne doğru eğilir, doğrudan bana doğru.

Zamanında kaçmayı başaramadım ve üzerime ağır bir şekilde düştü, nefesimi kesti. Nefes almaya çalışıyorum, ciğerlerim hava çekmek için mücadele ederken göğsüm inip kalkıyor.

Jula ve Quenth onu yuvarlayarak uzaklaştırır ve dokunaçlı yüzü uzaylı eğilip beni ayağa kaldırır.

"İyi misin?" diye sorar, gözleri endişeyle parıldayarak. "Evet," diye boğuk bir sesle cevap veririm. "İyiyim."

Konuşurken bile kalbim göğsümde çarpıyor. Etrafıma bakıyorum, kalabalığın içinde Kzuri'yi umutsuzca arıyorum. G'Oran ile şiddetli bir savaşa girmiş durumda. Mızrağı hâlâ Kayr'p'in vücuduna saplı ve şimdi düşmüş bir muhafızdan çalmış olduğu kılıcı sallayarak, pullu adamla acımasız bir dans gibi vuruşlar yapıyorlar.

Odada kalan muhafızların çoğu öldü ya da ölmek üzere, mahkumlara karşı savaşı kaybediyorlar. G'Oran deli gibi savaşıyor, sanki onu kurtaracak, korkutacak ya da manipüle edecek kimse kalmadığını biliyormuş gibi.

Yüzü korkunç bir hırlamaya bürünmüş, Kzuri ile savaşırken kırmızı gözleri adeta parlıyor. Eşim de parlıyor, kaslı vücudunu kaplayan beyaz kıvrımlar ve işaretler ay ışığı gibi parlıyor. O kadar güzel, güçlü ve vahşi ki, bir tehditle karşı karşıya kaldığında her zaman olduğu gibi intikam meleği ve acımasız bir savaşçı.

Onun G'Oran'ı yakalayıp, siyah ve altın pullu uzaylıyı kendine çekmek için mesafesini feda ettiğini izlerken nefesim kesiliyor. G'Oran hırlıyor, kaçmaya çalışıyor, ama Kzuri'nin kılıcının darbesinden kaçacak kadar hızlı hareket edemiyor.

Kılıç, tek bir keskin hareketle G'Oran'ın boynunu keser. G'Oran'ın kırmızı gözleri büyür, ağzı şoktan açık kalır ve kabarcıklı bir nefes alır. Kzuri hırlar ve geri adım atar, G'Oran'ın dizlerinin üzerine çökmesine ve sonra bir tarafa yığılmasına izin verir.

Oda ürkütücü bir sessizliğe bürünürken, ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır. Muhafızlar da efendileri gibi yere yığıldılar.

Başardık.

Kazandık.

Kzuri'nin yüzünde stoik bir memnuniyet belirir. Bir adım öne çıkar ve G'Oran'ın cesedinin üzerine eğilir, sanki onun gerçekten öldüğünden emin olmak istercesine. Skree de öne çıkar ve ben onun da aynı şeyi yapacağını düşünürüm, ama sonra kılıcını kaldırdığını görürüm.

"Kzuri!"

Uyarı ılığı, konuşmanın farkına bile varmadan dudaklarımdan dökölür.

Eşim tereddüt etmez. Bana bakmaz bile. Sadece sesimdeki uyarıyı dikkate alır ve yana doğru yuvarlanır, Skree'nin kılıcının darbesiyle kafasının kopmasını kıl payı önler.

Ayağa fırlar, kılıcını kaldırarak Skree'ye doğru döner, ama saldırıya geçmeden, güçlü eller saçımı yakalar ve beni geri çeker. Bıçak boğazıma dayandığında kalbim korkuyla çarpar ve Kzuri, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakar ve gergin bir çığlık atar.

Neredeyse hiç kıpırdamadan yana doğru bakıyorum ve Skree'nin sağ kolundan birinin arkamda olduğunu görüyorum. Uzaylı, bıçağı derime biraz daha derin sokarken bana acımasızca sırtıyor.

"Kıpırdama," diye uyarıyor. "Yoksa ölürsün."

Soğuk bir korku beni kaplar, gözlerim odanın içinde çaresizce yardım arar. Kzuri kılıcını hazır tutar, Skree'nin ona tekrar saldırmasını engeller, ama etrafımızdaki diğer uzaylıların hiçbirisi kıpırdamaz. Birkaç tanesi Skree'nin adamları, birkaç tanesi de bizim işe aldığımız insanlar, ama hiçbirisi bu çatışmaya karışmak istemiyor gibi görünüyor.

Tabii ki karışmak istemiyorlar.

Bugün G'Oran'ı alt etmek için zaten hayatlarını tehlikeye attılar ve bu kendi çıkarları içindi. Burada kimse benim için hayatını tehlikeye atmak için bir nedeni yok... Kzuri hariç.

Skree, eşime geniş bir gülümsemeyle bakarken, kılıcının kabzasına iki eliyle tutunuyor ve midem bir anda boşalıyor.

"Bizim için tüm ağır işleri yaptığın için minnettarım," diyor yavaşça. "Ama bundan sonrasını ben devralacağım." Bana doğru bakıp gülümsüyor. "Söylediklerini düşündüm, küçük Terran. Ve haklısın. Bir grup zavallı mahkumun liderinden daha fazlası olmak istiyorum. O yüzden G'Oran gittiğine göre burayı yönetmeyi devralacağım."

Kzuri gerginleşir, dudakları hırlayarak kıvrılırken yüzünde öfke belirir. Kanım kulaklarımda çınlar, kalbim o kadar hızlı ve sert atar ki, gerçekten acı verir. Korku ve inanamama hissi, keskin bir hayal kırıklığı duygusuyla birlikte içimi kaplar. Bunların hepsi Skree'nin planının bir parçasıydı. Açıkçası, plan mükemmeldi: Eğer başarısız olursak, G'Oran hiçbir şeyden habersiz, o da geri dönüp diğer kölelere hükmetmeye devam edecekti.

Ama biz başardık ve onun burayı tamamen ele geçirmesinin önünü açtık.
Ve şimdi, başımıza bela açtığımız için bizi öldürecek.

Lanet olsun.

Çok yakındık.

KASLARIM YANIYOR, korku ve adrenalın kalbimi hızla attırıyor, nefesim sert ve hızlı geliyor.

Skree'yi öldürmek istiyorum. Onu parça parça etmek istiyorum.

Ama bir hamle yaparsam, adamı Gemma'ya ulaşmadan onu öldüreceğini biliyorum. İmkansız bir durumda sıkışıp kaldım ve eşimin ölümünü izlemek zorunda kalabileceğim düşüncesi beni o kadar derin bir dehşete düşürüyor ki, neredeyse görüşüm kararmaya başlıyor.

"Ne istiyorsun, Skree?" Dişlerimi sıkarak, kılıcımı kavrayarak parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Kırmızı tenli uzaylı kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdar. "Az önce söyledim. G'Oran'ın sahip olduğu her şeyi istiyorum. Ne yazık ki, sen ve eşinin ayaklanma planlamada ne kadar iyi olduğunuzu öğrendiğim için, ikinizi de yaşatamam. Eminim anlıyorsundur." Başını yana eğiyor. "Önce seni öldürmemi mi istersin? Ona bağlı olduğunu görebiliyorum ve en azından bu merhameti sana gösterebilirim."

Ellerim titriyor ve farkında olmasam da dudaklarım hırılayarak kıvrılıyor.

"Kzuri."

Gemma'nın sesim arkamda sessiz ve yumuşak. Sesinde hüznün gibi bir şey duyuyorum, *yenilgi* gibi bir şey, ve bu kalbimi acıtıyor. Silahımı savunma amaçlı Skree'ye doğrultmuş halde, ona bakıyorum.

Yumuşak kahverengi gözleri parıldıyor, dudaklarını yalıyor. "Sorun yok, Kzuri. Ölmekten korkmuyorum."

Arkasındaki uzaylı, onun sessiz itirafına eğlenmiş gibi homurdanır ve içimde yeni bir öfke dalgası yükselir.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor eşim. Nefes alıyor ve ifadesinde bir değişiklik oluyor. Bakışlarımı karşılıyor ve ağırlığını biraz değiştiriyor. "Sanırım Churbac beni yakaladığı andan beri bir parçam seni seviyordu. Hatırlıyor musun?"

"Yeter." Skree sinirli bir sesle konuşuyor. "Bu veda ne kadar dokunaklı olsa da, ben..."

Sözlerinin geri kalanı, kulaklarımda çınlayan kan sesiyle boğulup kayboldu.

Hatırlıyor muyum?

Evet, hatırlıyorum. Akıncıların lideri Gemma'yı rehin aldı ve onu kalkan olarak kullanarak hayatını tehdit etti. Ben de onun omzuna bir mızrak sapladım.

Gemma dudaklarını sıkıştırdı, gözlerindeki yoğun bakışlar beni yakarken kaşları anlamlı bir şekilde seğirdi.

Akhi.

Ne demek istediğini biliyorum. Ne istediğini biliyorum. Ama bu riski göze alabilir miyim?

Uzun bir süre, zaman durmuş gibi, her kalp atışı yavaşlamış gibi. Güzel, cesur, savunmasız eşime bakıyorum ve tüm tanrılara, onun güvenine bir kez daha layık olabilmem için dua ediyorum.

Sonra zaman normal hızına geri döner ve ben harekete geçerim.

Tek bir hareket bile boşa gitmeden, tek ayağım üzerinde dönerek kılıcımı uzaylı tutsağın yüzüne doğru savuruyorum. Aynı anda Gemma, onun kolunu iterek kılıcı ile boğazı arasında küçük bir boşluk açıyor.

Kılıcım onun kafasını delip geçerken o yana doğru atlar ve Skree arkamda öfkeli bir kükreme atar. Hemen saldırıya geçer ve kılıcını kaldırarak bana doğru atılır. Artık silahım yok, ama Gemma'nın güvende olduğunu bildiğim için bu gerçek neredeyse önemsiz geliyor.

Eğilip yuvarlanarak Skree'nin saldırısından kaçınıyorum ve ayağa kalkıyorum. Birbirimizin etrafında dönüyor ve o tekrar saldırıyor, koluma hafif bir darbe indiriyor ve ben bir nefes veriyorum.

"Kzuri! Buraya!"

Gemma'nın bağırın sesi dikkatimi çeker ve ona doğru hızlıca bir bakış atarım, tam da onun düşmüş uzaylının kafasından kılıcımı çekip aldığı anı görürüm. Ben Skree'nin etrafında tekrar dönmeye başlarken o ileri atılır ve silahı bana fırlatır. Beni delmekten korktuğu için atışı biraz gariptir, ama ben havada kılıcın kabzasını yakalamayı başarır ve Skree'ye dönerek ona saldırırım.

Skree sinirli bir küfür eder ve odanın kenarlarında duran kalan adamlarına çenesini doğru bir hareket yapar. "Ne bekliyorsunuz, solucanlar? Öldürün onu! Öldürün *onu!*"

Ama adamların hiçbiri kıpırdamıyor.

Belki de sonunda, işine geldiğinde onlara sırtını dönecek bir lideri takip etmenin değmeyeceğini anlamışlardır.

Skree yine boşuna öfkeyle bağırır ve ben ileri atılırken dudaklarımın kenarında acı bir gülümseme belirir. Kavga kısa ve acımasızdır. Ben yorgunum, ama o da öyle. Ve o benim eşimi öldürmeye çalıştı. Bunun bedelini ödemesi için kalbim durana kadar savaşırdım.

Sonunda bir fırsat yakaladığımda, onu değerlendiririm. Hızlı bir bıçak darbesi onu öldürür ve o, kılıcımın ucunda acınası bir iniltiyle can verir.

Vücudu yere yığılırken, düşüşünü izlemeye bile tenezzül etmeden başka yere bakıyorum. Bunun yerine, sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşçasına bakışlarım Gemma'ya kayıyor. Savaşta nadiren korktuğum halde, eşimin başarılı olsam bile ölebileceğini bilerek onu esir alan kişiye saldırmaya karar vermek beni derinden korkuttu.

Yine de o orada.

Kan ve terle kaplı, ama *hayatta*.

Ona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve onu kollarıma aldım, ikimiz de silahlarımızı düşürdük, o da kollarını omuzlarıma doladı ve bana tutkuyla öpüştü. Onu sıkıca tuttum, dudaklarımın gücüyle onu neredeyse geriye doğru eğdim. Vücudunun benimkine bastırılması hissi kalbimi yatıştırdı ve tekrar düşünmemi, tekrar *nefes almamı* sağladı.

Bana sarılıyor, dudaklarımız tekrar tekrar birleşirken beni öpüyor. Her zaman birlikte olacağız, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Onun için öldüreceğim, onun için öleceğim, eşimi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Sonunda, nefes nefese kalarak öpüşmemizi sonlandırdı. İkimiz de nefes almaya çalışıyorduk ve o bana daha da sıkı sarıldı, kolları boynuma dolanmış, yüzü boğazıma bastırıyordu. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes verdim ve onu da aynı şekilde sıkıca sarıldım.

"Başardık," diye fısıldadı. "Sana anlatmaya çalıştığım şeyi anlayacağını biliyordum. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Bana olan inancı kalbimi gurur ve sevgiyle doldurur ve ona bakarken karışık saçlarını kulağının arkasına koyarım.

"Senin kadar cesur birini hiç tanımadım," diye fısıldarım. "Ölümle yüzleştin ve tereddüt etmedin."

"Çünkü yalnız olmadığımı biliyordum." Elimi tutup göğsüne bastırıyor.

Kapının yakınındaki hareket dikkatimi çektiğinde, gerginleşir, gerekirse Skree'nin adamlarıyla daha fazla savaşılmaya hazır olurum. Ama başımı kaldırdığımda kaslarım gevşer. Yeni gelenler, Skree'nin ekibine ait olmadıkları için güvenebileceğimden neredeyse emin olduğum tutuklulardır. Ayrıca, bu odadaki Skree'nin tarafında olanlar bile sonunda onu terk etmiştir.

Yeni gelen tutsaklar odadaki katliamı izliyorlar, yüzlerinde zaferden açık zevke kadar değişen ifadeler var.

"Dışarıdaki muhafızların hepsi halledildi," diyor içlerinden biri. "Bitti."

Tanrılara şükür. Başımı sallıyorum, rahatlama dalgası beni kaplıyor.

"Diğer mahkumların bazıları çoktan kaçtı," diye devam eder. "Diğerleri ise burayı yağmalamaya başladı."

Grot ve Blute birbirlerine gülümserler, sonra dönüp aynı şeyi yapmaya başlarlar: odayı arar, silahları, ipek kumaşları, zırhları ve çalınmaya değer her şeyi çalmaya başlarlar.

Sessizce homurdanırım ve Blute'un dikkatini çekerim.

"Savaş ganimeti," der geniş bir gülümsemeyle. "Bence hak ettik."

Dudaklarımı büzüyorum, ama onunla tartışacak kadar umursamıyorum. Bu insanlar Gemma ve benden çok daha uzun süredir buradalar ve ben yıllarca değerli taşlar çıkarsaydım, muhtemelen ben de burayı soyup soğana çevirmek isterdim.

"Paraya ihtiyacımız yok," diyorum, sesimin hala nispeten sabit olmasına şaşırarak. "Sadece s-speeder motosikletleri. T-ulaşım."

Blute homurdanırken, Grot aniden görüş alanıma girer ve bana içgüdüsel olarak yakaladığım küçük bir çanta atar. Kaslarımı çatarak çantayı açarım ve içinde parıldayan küçük mücevherler görürüm.

Ağzımı açıp itiraz etmek ve bunlara ihtiyacımız olmadığını söylemek için açtım, ama itirazım boğazımda takıldı. Kekemeliğimden değil, tereddütüm sözlerimi engelliyordu. Köyümüzün, Vox'taki müttefiklerimize ulaşmamızı sağlayacak gezegenler arası iletişim cihazını tamamlaması gerekiyor. Yerleşim yerinde takas etmeye değer birçok şeyimiz var, ama bu mücevherler iletişim cihazı için ihtiyacımız olan her şeyi temin etmemize yardımcı olacak. Bu yüzden iç çekip teşekkür ederek başımı sallıyorum, sonra çantayı Gemma'ya veriyorum ki onu giysilerinin içine güvenli bir şekilde saklayabilsin.

Blute ve Grot'a başımı sallayarak son bir saygı gösterisiyle veda ediyorum, onlar da aynı şekilde karşılık veriyorlar. Nuthora hakkında, birinin bu cezaevi gezegenine mahkum edilmesinin birçok nedeni olduğunu

biri bu hapishane gezegenine mahkum edilmesinin birçok nedeni olduğunu biliyorum. Ve buraya gönderilmeden önce yaşadıkları gezegende suçlu olduklarından şüphem yok, ama kardeşlerin açıkça bir onur duygusu var ve bunu saygı ve takdirle karşılıyorum.

Benden uzaklaşan Gemma, Julia adındaki uzaylıyla ve sanırım adı Quenth olan biriyle sessizce konuşuyor. Ona veda etmesi için biraz zaman veriyorum ve bu fırsatı, odanın diğer ucundan mızrağımı geri almak için kullanıyorum. Sonra geri dönüp, boş olan elimle eşimin elini tutuyorum.

"Hazır mısın?"

O başını sallar. "Evet. Gidelim."

Quenth ve Julia, biz uzaklaşırken başlarını eğiyorlar ve ben Gemma'yı tesisin içinden geçiriyorum. Ana girişe doğru ilerlerken, yanımda sıkı sıkıya duruyor ve koridorlarda dolaşarak yanlarına götürebilecekleri değerli şeyler arayan birçok serbest bırakılmış mahkumun yanından geçiyoruz.

Dışarı çıktığımızda, parlak sabah güneş ışığına gözlerimi kırıştıtırırım. Hava soğuk ve nemlidir, saçlarım yüzüme ve boynuma yapışır, terim kurur ve dağdan esen rüzgarda titrerim. Devasa taş kapı, muhtemelen yağmalamayı umursamayan, her şeyden önce özgürlüğü seçen köleler tarafından zorla açılmıştır.

Başka bir kavga çıkmadan önce biz de buradan çabucak çıkmalıyız. İnsanlar kaleyi yağmalarken arbede çıkabilir ya da Skree gibi başka biri de iktidarı ele geçirmeye çalışabilir.

Bunlar olmadan Gemma'yı buradan çıkarmam lazım.

KALBİM HÂLÂ göğsümde hızla ve sertçe atıyor, ama Kzuri'nin elini tutmak bana güven veriyor. Kaleyi çevreleyen duvarın ağır kapısından aceleyle geçiyoruz.

Kapıya giden dağ yoluna doğru ilerlemek yerine, beni bir tarafa çekiyor ve duvarın çizgisini birkaç metre takip ediyoruz. Bizi buraya getiren akıncıların kullandığına benzeyen bir uçan motosiklet gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Duvarın yanında, kalın taşa yaslanmış olarak park edilmiş durumda.

"Orada. K-kaleyi ziyaret eden birine ait olmalı."

Muhtemelen G'Oran ile anlaşma yapmaya gelen başka bir paralı asker ya da akıncı. Sonunda bir ayaklanmanın ortasında kalmışlar ve kim olursa olsun onlara sempati duymakta zorlanıyorum. Onun gibi bir adamla iş yapmak için buraya geldilerse, başlarına gelenleri hak etmişlerdir.

Kzuri motosiklete koşar, kontağı dener ve hızlıca çalışınca gülümser. Koltuğa tırmanır ve beni arkasındaki motosiklete çeker, ben kollarıma sarılırken derin bir nefes alır. Gülümserim, yanağımı omzuna dayarım, uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissederim. Özgürlük vaadi o kadar yakın ki tadını alabiliyorum ve Kzuri'nin vücudu bacaklarımın arasında sıcak ve sağlam. Kan, ter ve kirle kaplıyız, ikimiz de acilen banyoya ihtiyacımız var, ama birlikteyiz. Ve buradan çıkıyoruz.

Önemli olan tek şey bu.

Kzuri motosikleti çalıştırır ve dağdan aşağı hızla inmeye başlar. Motosikleti maksimum hıza çıkararak hızlı gider. Rüzgar konuşmayı neredeyse imkansız hale getirir, ama ikimizin de aynı aciliyet hissini paylaştığımızı biliyorum. Madenlerden olabildiğince uzaklaşmak, aramızda o yaşayan kabusla aramıza sonsuza kadar mesafe koymak için sabırsızlanıyorum.

Ona sıkıca tutunuyorum, arkadan ona sarılırken göğsüme çarpan kalp atışlarının hissini zevkle yaşıyorum. Onu içime çekiyorum, sonunda tüm bunların gerçek olduğuna inanmaya izin veriyorum.

Kurtulduk. Başardık.

Hayattayız, nispeten sağlıklıyız ve özgürüz.

Birkaç saat sonra, dağın eteklerine varıyoruz, zeminin düzleştiği ve ağaçların tekrar yükselmeye başladığı noktaya ulaşıyoruz. Kzuri motosikletin hızını yavaşlatır ve sonunda büyük bir ağacın gölgesinde durur. Yorgunluk ve hover motosikletin titreşimlerinden dolayı bacaklarım titreyerek ilk ben inerim. Kzuri de beni takip eder ve önümde durur. Hemen beni kendine çeker, ellerini kollarımdan boynuma ve belime doğru gezdirir.

"Yaralandın mı?" diye fısıldadı. "Herhangi bir yerin acıyor mu?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Hayır. Söz veriyorum, iyiyim," diye eklerim, gözlerindeki endişeyi görerek. Yüzünü avuçlarım ve onu kendime çekip masum bir öpücük veririm, o da rahat bir nefes alır. "Sen iyi misin?"

O başını sallar, dudaklarında küçük, acımasızca memnun bir gülümseme belirir ve muhteşem gece mavisi gözleri gururla parlar. "Sadece birkaç çizik," der, sesi alçaktır. "Ben iyi bir dövüşçüyüm."

Buna şüphe yok. O, tanıdığım en cesur ve en güçlü erkeklerden biri. Gülümsemem genişliyor, neredeyse histerik bir rahatlama hissi beni sarıyor, sevincim ve yorgunluğumla birleşip beni güldürüyor. Sesim biraz çılgın, neredeyse manik, ama umurumda değil.

Kzuri de gülüyor, yüzünde şaşkınlık belirse de bana daha sıkı sarılıyor. Alnımızı birbirine değdirdiğinde göğsünden hafif bir homurtu geliyor. "Ne oldu, kira'm?"

"Sadece..." Sesim kesilir, nefes nefese tekrar gülüyorum. "Bütün bunların ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. Ne kadar komik. Özgürlük göreceli bir kavram galiba. Hâlâ bir hapisane gezegeninde mahsuruz, hâlâ *tutsakız*, ama kendimi özgür hissediyorum."

Gülümsemesi genişledi.

"Ben de," diye mırıldanır, parmak uçlarıyla nazikçe saçlarımı yüzümden geri çekerek beni titretir. "Bu, bir hapisane gezegeninden ya da G'Oran'ın kölesi olmaktan daha büyük bir şey. Uzun zamandır, hayatımın çoğu boyunca, kendi zihnimin içinde kilitliydim, asla gerçekten dışarıya ulaşamadım."

Gözlerim yanıyor, mutlu gözyaşlarıyla doluyor, o da benim bakışımı karşılıyor, gözleri ciddi ve hayranlıkla dolu.

"Sen benim bundan kurtulmama yardım ettin," diye devam ediyor. "Göremediğim ve varlığından haberdar olmadığım bağlardan. Sen benim özgür olmama yardım ettin."

Duygularımdan boğazım düğümlenir, zorlukla yutarım. Ne diyeceğimi bilemem, bu yüzden onu kendime çekip derin bir öpücük veririm, kollarımı omuzlarına dolayarak parmaklarımı saçlarına geçiririm.

Boğazından bir ses çıkarır, alt dudağımı nazikçe ısırır. Nefes almamız gerektiğinde geri çekiliriz, ikimiz de hayal kırıklığına uğramış gibi küçük sesler çıkarırız. Kendime rağmen gülümserim, artık dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuzu bilmenin keyfini çıkarırım. Kzuri'yi istediğim kadar öpebilir ve dokunabilirim, kimse bizi bir daha ayıramaz.

Kalbim hala hızlı atıyor, ama ellerimi göğsüne koyduğumda, onun kalbi benimkiyle mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark ediyorum.

"Kzuri?" diye fısıldıyorum. "Hadi eve gidelim."

Halkımın yaşadığı yere dönüş ^{yolculuğu} uzun ve yavaş.

G'Oran'ın yerleşkesine giden yolun büyük bir kısmında neredeyse bilincim kapalıydı ve arkamızdaki dağ dışında pek fazla iyi bir yer işareti yoktu, ama bu beni caydırmadı. Gökyüzündeki halkanın yayını kullanarak, yerleşkenin bulunduğu yeri yaklaşık olarak belirleyebiliyorum ve bana daha tanıdık gelen bir ormanlık alana vardığımızda yönümü bulabileceğime eminim.

Her ne olursa olsun, Gemma'yla birlikteyim ve özgürüz. Bu benim için yeterli.

Dönüş yolculuğu, yağmacıların motosikletlerinin arkasına bağlanmış, tehdit edilmiş ve sadece en az miktarda yiyecek verilmişken gittiğimiz yolculuktan çok daha keyifli.

İkimizin de yorgun olduğunu biliyorum, ama Gemma'nın da benim kadar kararlı olduğunu biliyorum. İkimiz de sadece eve gitmek istiyoruz, bu yüzden her gün mümkün olduğunca uzun süre bisiklet sürmeye çalışıyoruz.

İkinci gün, bir nehri geçiyoruz ve bu fırsatı değerlendirip serin, berrak suda yıkanıyoruz. Bu gezegeni evleri olarak gören hayvanların ve bitkilerin tehlikelerinin her zaman farkında olarak, dikkatli ve hızlı bir şekilde yolumuza devam ediyoruz. Gemma gün boyunca sık sık uyukluyor, ben motosikleti sürerken sırtıma yapışıyor. Geceleri, biz yola çıkmadan önce ben birkaç saat uyurken o nöbet tutuyor.

Yorucu tempomuza rağmen Gemma bir kez bile şikayet etmiyor ve ben onun ne kadar kararlı olduğuna sürekli hayranlık duyuyorum.

Bana annesi hakkında anlattıklarını hatırlıyorum, yaşlı kadının Gemma'yı "güzellik yarışmaları" dediği şeylerde yarışmaya zorladığını, ona çok fazla baskı uyguladığını. Azmi ve kararlılığının bir kısmını bu deneyimlere borçlu olduğunu bilsem de, yine de Gemma'nın annesini pek sevmezdim. Eşim çok güzel, çok güçlü, tatlı ve cesur, ve annesinin onu kullanmaya çalışması her düşündüğümde beni öfkeliendiriyor.

Ama şimdi o benimle birlikte ve hayatının geri kalanında kabul gördüğünü ve sevildiğini hissetmesini sağlayabilirim. Her gün ona değer verildiğini, annesinin sevgisini kazanmak zorunda olduğu gibi benim sevgimi *kazanmak* zorunda olmadığını göstereceğim.

Madenlerden ayrıldıktan üç gün sonra, uçan bisikletimizin yakıtı bitti, bu yüzden yürüyerek devam etmek zorunda kaldık. O zaman bile Gemma şikayet etmedi ve ormanda birlikte yürürken benimle aynı hızda yetkin bir şekilde ilerledi.

Dikkatli ve uyanıgız, her zaman tetikteyiz ve kalın çalılıklardan veya karanlıktan bir şeyin üzerimize atlamasını bekliyoruz. Dövüş becerilerimi birden fazla kez kullandım, geceleri küçük ateşlerde pişirmek için hayvan avladım. Uzun günleri konuşarak geçiriyoruz ve bağımızla rahatladıkça konuşmam daha akıcı ve pürüzsüz hale geliyor. Kelimelerle takılmaya başladığımı hissettiğimde, bunun yerine birkaç cümle söylüyorum ve sonra konuşmak daha kolay hale geliyor.

Hangisi daha iyi bilmiyorum: eşime daha özgürce konuşabilme yeteneği mi, yoksa kekemeliğimi kontrol etmeyi öğrenirken gözlerinde parıltıyan gurur mu?

Belki de gururdur. Onu gururlandırmayı seviyorum.

G'Oran madenlerinden kaçıışımızın onuncu gününde, Voxeran yerleşimi nihayet görünür hale gelir. Duvarın yıkılmış kısmının onarıldığını hemen fark ettim ve içim rahatladı. Churbac ve diğer akıncıların Voxeran kardeşlerimi yenmeyi başardıkları ihtimalini düşünmek istemiyordum, ama köydeki hasarın giderildiğini görmek güzeldi. Bu, yeterince savaşçı arkadaşımın hayatta kaldığı ve köyü güçlendirip yeniden inşa edebilecekleri ve gerekirse başka saldırıları da püskürtebilecekleri anlamına geliyordu.

Yanımda, Gemma sessizce bir ses çıkarır. Gözleri rahatlamış bir şekilde bana bakar ve elimi tutar, parmaklarını benimkilerle birleştirir.

Ben de ona gülümserim, yenilenen güçle doluyum. Sonunda başardık. Evimizdeyiz.

Yorgunluğumuza rağmen, son mesafeyi kat ederken adımlarımız hızlanıyor. Onarılmış duvarın kapısından geçerken, hemen Jaro'yu görüyorum. Bana baktığında gözleri büyür ve dudaklarından şaşkın bir ses çıkar.

"Kzuri!"

Bize doğru koşarak gelir, birkaç uzun adımda bize ulaşır ve beni neredeyse nefesimi kesecek kadar sıkı bir kucaklamaya alır. Ben de onu aynı şekilde sıkıca sararım

, Şu anda kendi t r mden birini gördüğüm için hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Jaro geri çekilir ve beni omuzlarımdan tutar. "İkinizin öldüğünü düşündük. Droth sizi takip etmek için arama ekipleri gönderdi, ama uçan motosikletleri takip etmek çok zordu."

"Anlıyorum," diyorum ona.

"Geri döndüğünü bilmek isteyecektir." Jaro'nun genellikle ciddi yüzü bir gülümsemeye dönüşür. "Onu bulmaya gideceğim. Burada bekle."

O uzaklaşıp köyün i lerine doğru yürürken, ben Gemma'ya bakarım.

"Droth'un bizi bulmak için adam göndereceğini biliyordum," diye mırıldanır, başını koluma yaslayarak. "O iyi bir lider, Skree'nin aksine. Takip etmeye değ r biri."

" yle. En iyisi," diyorum.

Kısa süre sonra, köyün çevresinde Voxeran ve Terranların sesleri yükselir. Sabırsızlanarak, yerleşim yerine doğru ilerleriz ve toplantı evinin önünden geçerken, bir grup Terran kadın ortaya çıkar.

Ivy adındaki kadın yumuşak bir çığlık atar. "Gemma! Oh, ş k rl r olsun!"

Hepsi eşimin yanına koşar ve onu o kadar sıkı sararlar ki, grup içinde görünmez hale gelir. Bir an için ayrılmaktan memnuniyetle gülümserim, böylece o da arkadaşlarını düzgün bir şekilde selamlayabilir.

Bir an sonra, bir hareket dikkatimi çeker ve dönüp Droth ve Ochar'ın bana doğru yürüdüğünü görürüm, arkalarında Jaro, Charlotte ve Elizabeth vardır. Hepsi de yüzlerinde şaşkınlık ve sevinç ifadeleriyle bana doğru gelirler ve Droth bana ulaştığında omzuma vurur.

"Kzuri." Gözleri gururla parlıyor. "Churbac'ın akıncılarıyla olan çatışmadan sağ çıkabilecek biri varsa, o da sensin, bunu bilmeliydim."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, prensim. Sonunda karşılaştığımız sadece akıncılar değildi. Size anlatacak çok şeyimiz var."

Kaşları yükselir, yüzünde şaşkınlık belirir. Beni tanıdığı süre boyunca bu kadar çok konuştuğumu hiç görmediğini biliyorum. Droth her zaman sessiz tavrımı kabul etti, konuşmamayı tercih ettiğim için beni asla aşağılamadı. Ama yüzündeki şaşkınlık kaybolunca, geniş bir gülümseme belirir.

"Duymak için sabırsızlanıyorum."

Gemma'nın diğ er Terran kadınlarından ayrılıp yanıma gelmesini izler, Gemma bana yaslandığında gözlerinde bir anlama ulaştığını gösteren bir ısıltı belirir. Onun varsayımının doğru olduğunu belirtmek için başımı sallarım ve o da bakışlarını benden eşime çevirir.

"Geri döndüğünüz için çok mutluyuz. İkinizi de özledik."

Voxeran köyünün diğer sakinlerini selamlamak ve eve hoş geldiniz demek için saatler harcadığımı hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar rahatlamış ve mutlu olmamıştım. Sürekli gözyaşları dökmek üzereyim, ama kendimi ağlamamaya zorluyorum.

Droth'un ikimizi eve hoş geldiniz demesi beni derinden etkiledi. Uzun zamandır içimde büyüyen düşünceyi pekiştirdi ve gerçeği bana iyice anlattı.

Bu insanlar benim ailem. Burası gerçekten benim evim ve hayatımızın geri kalanını burada geçirelim ya da bir şekilde Vox'a geri dönmeyi başaralım, bu gerçek değişmeyecek. Her zaman Kzuri ve halkına, Dünya'ya ait olduğumdan daha fazla ait olacağım.

Bunu fark etmek şaşırtıcı, ama aynı zamanda rahatlatıcı da. Sonunda anneme karşı çıktığımda, uzun süre kendimi yalnız hissettim ve doğru kararı verdiğimi bilmem bile bu yalnızlığı hafifletmedi. Ama artık yalnız değilim. Kzuri var, ama ondan daha fazlası da var. Bir *topluluğum* var.

Diğer kadınları selamlayıp, sorularını olabildiğince çabuk yanıtlayıp, başımızdan geçenleri biraz anlatırken, yorgunluğuma rağmen gülümsemeden edemiyorum.

Bir süre sonra Droth boğazını temizler, bana ve Kzuri'ye anlayışla bakar.

"Yerleşin ve rahatlayın," diyor, eşime başını sallayarak. "Yolculuğunuzun yorgunluğunu atınca olanlar hakkında daha fazla konuşuruz."

"Teşekkürler. Uzun bir yolculuktu." Kzuri minnetle başını eğiyor ve Droth'un el hareketi ile çevremizdeki grup yavaş yavaş dağılmaya başlıyor.

Tekrar yalnız kaldığımızda, eşim bana döner ve parmağıyla yanağımın kıvrımını okşar.

"Senin için ne yapabilirim?" diye fısıldar, alınlarımızı birbirine değdirir. "Yemek ister misin? Dinlenmek mi? Neye ihtiyacın var, kira'm?"

Onun ilgisi ve özeninin ışığında, geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Sonra kendime baktığımda burnum biraz buruşuyor. Geri dönüş yolunda, uyumak ve hayatta kalmak için yeterli yiyecek ve su bulmak dışında pek durma fırsatımız olmadı. Köye giderken yıkanabileceğimiz birkaç nehir ve dere bulduk, ama yine de günlerce yürüdüğümüz için kendimi biraz kirli ve terli hissediyorum.

"Temizlenmek istiyorum," diyorum gülümseyerek.

Kzuri de gülümser ve onaylayarak başını sallar, elimi tutar. Köyden çıkıp, yerleşimdeki herkesin yıkanmak için kullandığı yakındaki kaynağa doğru yola çıkarız. Bir tarafında suya uzanan yumuşak bir kıyısı vardır, diğer tarafı ise kayalık duvarlarla çevrilidir. Çok büyük değildir, ama en derin noktasında tamamen suya dalmak için yeterince derindir.

Hızla soyunuyoruz. Yüzümü buruşturarak kirli giysilerimi çıkarıp, yırtık ve yıpranmış giysileri yere atıyorum. Eşim önünde çıplak olmaktan utanmıyorum ve burada yapayalnızız, bu yüzden Kzuri'ye döndüğümde hiç utanmıyorum. Takdir dolu bakışları vücudumu tarıyor, ama az önce çıkardığım giysilerin yığınına bakınca kaşları çatılıyor.

Eğilip, G'Oran'ın kalesinden aldığım mücevher kesesini cebimden çıkarır ve kaşlarını çatarak bakar.

"Bunları Droth'a vermeyi unuttum," diye mırıldanır.

Gülüyorum. "Ben de unuttum. Dikkatimi dağıtan çok şey vardı ve selam vermem gereken çok insan vardı."

"Seni özlediler," diyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Seni de özlediler."

Başını sallar, yüzünde yumuşak bir ifade belirir. Vox'ta sürgün edildiğinde onu özleyen kimsenin olmadığını söylediğimiz konuşmamızı hatırlıyor mu acaba diye merak ediyorum ve umarım bunun doğru olsa bile, onu önemseyen birçok insan olduğunu fark ediyordur.

"Unuttuğun için mutluyum," diyorum, ayak parmaklarımı suya daldırarak. "Paraya takıntılı olmadığın için mutluyum. Herkes tesisi yağmalayıp kendilerine bir şeyler kapmaya çalışırken, senin tek düşüncen bizi oradan çıkarmak ve güvende tutmaktı."

"Tabii ki öyleydi." Sanki başka bir amaç saçma olurmuş gibi kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Herkes öyle düşünmüyor. Annem hep paraya takıntılıydı. Öyle olmayan birini tanımak güzel."

Yanımdaki sığ suya adım atan Kzuri, elini uzatıp beni güçlü vücuduna yaklaştırır. "Mücevherleri aldığımıza sevindim," diye mırıldanır. "Halkımız için iyi olacak. Ama benim için önemli olan tek hazine sensin."

Yanaklarım kızarır, sesindeki basit samimiyet karşısında kalbim göğsümde çarpıntı yapar. Küçük mücevher çantasını kıyıdaki giysilerimin yanına bırakır ve ben cevap veremeden beni kollarına alır, havuzun daha derinlerine doğru yürür. Güneş tarafından güzelce ısıtılmış olsa da, cildime hala biraz serin geliyor. Titreyerek eşime sarıldım ve o bizi belimize kadar suya girip beni yere indirirken omzuna yaslanıp gülümsedim.

Suya dalıp parmaklarımı saçlarımın arasına geçirerek kir ve yağı temizliyorum, sonra tekrar su yüzüne çıkıp cildimi temizliyorum.

Neredeyse tamamen temizlendikten sonra, dönüp Kzuri'ye doğru yürürüm ve omuzlarını ve saçlarını ovmasına yardım ederim. En azından, bahanem budur. Dürüst olmak gerekirse, ellerimin altında, sudan biraz kayganlaşmış cildinin ve güçlü kaslarının hissini seviyorum.

O, benim çok sevdiğim ve tanıdığım o memnuniyet dolu sesi, hafifçe homurdanıyor. Ben çoktan temizlenmiş olmama rağmen, o da benim hareketlerimi taklit ederek ellerini benim vücudumda gezdiriyor. Parmakları utanmadan uyluklarımın arasından, belimin kıvrımlarından ve göğüslerimin üzerinden geçiyor, ben onun cildine su döküp onu yıkarken meme uçlarım sertleşiyor.

Vücudum heyecandan kasılır, ama şu anda yaptığımız şeyin ötesine geçmek için acele etmiyorum. Bu basit dokunuşları seviyorum, ona yakın olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Parmaklarım göğsündeki ve omuzlarındaki derin ve sığ, eski ve yeni yara izlerini nazikçe okşuyor. O kadar çok var ki, hepsini incelerken kaşlarım hafifçe çatılıyor.

Parmaklarımın hareketini fark eder ve o da aşağıya bakar. "Ne yapıyorsun?"

"Bunların her biri..." Biraz daha yaklaşıyorum, yanağımı göğsüne dayayıp parmak uçlarımı kaburgalarının alt kısmında uzanan bir yara izinin üzerinde gezdiriyorum. "Her bir yara izi, birine baktığın, birini koruduğun bir anı temsil ediyor. Beni de dahil."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

Elim onun cildini okşamaya devam ederken, başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluşturdum. "Sen tanıdığım en iyi adamsın. Senin eşin olduğum için çok şanslıyım."

Kzuri'nin gözleri parlar, bir düzine duygu gözlerinden geçer. Dudakları açılır, sonra tekrar kapanır. Bu sefer onu sessiz tutanın kekemeliği olduğunu sanmıyorum. Daha çok, ne söyleyeceğini bilemiyor gibi görünüyor.

Her zamanki gibi sabırla bekledim, konuşmak isterse ona zaman verdim. Ama o bunun yerine başını eğdi ve beni derin bir öpücükle öptü.

Kalbim hızla atıyor, vücudum aramızdaki çekime tepki verirken derimin altında kıvılcımlar dans ediyor. Elleri aşağı kayıyor ve beni kucaklıyor, ben de kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum, öpücüğümüz daha ateşli ve tutkulu hale geliyor. Ereksiyonu karnıma baskı yapıyor, sert ve sıcak, ve o bastırılmış bir heyecanla homurdanıyor.

Beni sıkıca tutarak, havuzun uzak kenarına taşır ve beni suyu çevreleyen kayalara bastırır. Burası daha derin, göğüslerimize kadar geliyor ve suyun serinliği, Kzuri'nin cildinin yakıcı sıcaklığıyla harika bir kontrast oluşturuyor. Kaya yüzeyi düz ve pürüzsüz, bu yüzden beni ona doğru itip vücutlarımızı birbirine bastırıldığında omuzlarım rahatsız edici bir şekilde sıyrılmıyor, hala durursa ölecekmiş gibi beni öpmeye devam ediyor.

Nefes nefese kalıyorum ve vücudumuzun arasına uzanıyorum, Kzuri'nin beni dik tutmasına güvenerek parmaklarımı onun penisine doluyorum ve yavaşça okşuyorum. Suyun içinde kayması çok yumuşak ve o kadar kalın ve sert ki, her hareketimde bana karşı titriyor ve ağzıma iniyor.

"Gemma," diye fısıldadı. "Beni içine al."

Çaresiz, kaba emir omurgamdan bir titreme geçirir. Bu hem bir emir hem de bir yalvarış ve ben onun emrine itaat etmekten çok mutluyum. Alt dudağımı ısıyorum, kirpiklerim titriyor, penisinin başını girişime sürtüyorum, onu bir an için alay ediyorum, sonra hizalamasına yardım ediyorum. Penisinin başı girişime değdiğinde, sıkıca tutunuyor ve düşük bir iniltiyle içime giriyor.

Parmakları uyluklarıma gömülür, beni kayaya sıkıca tutarken vücuduma derinlemesine girer, etlerimi ayırır ve boynuna karşı inlememe neden olur. Parmaklarımı, hassas olduğunu bildiğim omurgasının üst kısmındaki düğümlerin üzerinde gezdiririm, bu da onu sert öpücükler arasında yüksek sesle homurdanmasına neden olur.

"Tanrılar." Sesi sert, alnımızı birbirine bastırıyor, gözleri yarı kapalı. "Çok iyi hissettiriyorsun, Gemma."

Titreyerek gülüyorum, kalbim göğsümde hızla atıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor, çünkü penisinin tabanındaki küçük çıkıntı klitorisime inanılmaz bir sürtünme sağlıyor.

"Sen de öyle," diye fısıldıyorum, başımı geriye eğip uyluklarımla belini sıkıca sarıyorum.

Kzuri yüzünü boynumun ve omzumun birleştiği yere indirir, daha hızlı hareket etmeye başlarken cildimi öper ve ısırır. Su etrafımızda sıçrar, pürüzsüz, koyu renkli kayaya çarpar ve sanki suyun ağırlığı onun hareketlerine ivme katar, içime daha derine girerken itişleri daha güçlü hissettirir.

"Siktir, Kzuri..." Nefesimi toparlamaya çalışarak, "Devam et. Daha sert."

Baştan ayağa titriyorum ve iç duvarlarımla onun etrafında sıkıştığını hissedebiliyorum, çoktan doruğa ulaşmış durumdayım. Voxeran köyünün çevresindeki küçük cennette onunla birlikte olmanın verdiği büyük rahatlama, her duyumu daha keskin bir şekilde yaşamamı sağlıyor. Odaklanacak başka bir şey yok, beni dikkatimi dağıtacak hayatta kalma endişesi ya da korkusu yok.

Alt dudağımı ısıriyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve Kzuri'nin saçlarına ve omurgasının üst kısmına tutunuyorum, boğazıma karşı homurdandığı ve mırıldandığı için onu seviyorum.

"Tanrım, ben..."

"Evet," diye
homurdanıyor.

Kavrayışını değiştirip içime derinlemesine giriyor, kalçalarını benimkilere sürüyor, böylece penisinin tabanındaki düğüm klitorisimin üzerinde yavaş daireler çizerek, mide boşluğumdan derin bir acı içinde zevk alıyor.

Yine inleyerek, orgazmın beni sarstığını hissederken onu sertçe öpüyorum. İç duvarlarım onun penisi etrafında dalgalanıyor ve Kzuri başını çevirip kulağımın altında sertçe nefes alırken dişleri boynuma sürünüyor.

"İşte böyle, benim k-kira'm. *Akhi*."

Alt dudağımı sertçe ısıriyorum, orgazmım tüm vücudumu kaplayarak içimden geçip giderken boğuk bir çığlık atıyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve titrek bir nefes alarak nefes nefese kalıyorum. Kzuri klitorisimdeki dairesel hareketlerini durduruyor, kalın penisi hala içimde sapına kadar gömülü.

"Vay canına," diye nefes nefese fısıldarım.

Vücudum hala güçlü orgazmdan dolayı sanki uçuyormuş gibi hissediyorum. Islak ellerimi Kzuri'nin nemli cildinde gezdiriyorum, sonra koyu renk saçlarını tutup boğazımdan çekiyorum, böylece onu öpebiliyorum. Vücudum hala onu daha da derine çekmek için çaresizce sıkışıyor. Aramızdaki bağ o kadar güçlü, parlak ve ateşli ki, sanki bu anda onun duygularını hissedebiliyorum. Onun uyarılmasını, bana olan şiddetli ihtiyacını, bana olan *sevgisini* hissedebiliyorum.

Onu tekrar öpüyorum, dilimi ağzına kaydırıyorum, o inliyor ve kalçalarını sallıyor, hassas bedenimde artçı sarsıntılar yaratıyor.

"Sen...?" Nefesimi tutmaya çalışarak yutkunuyorum. "Diğer deliğimi de istiyor musun?"

Kzuri'nin gözleri parlar, üst dudağı neredeyse hayvani bir arzu ifadesiyle geri çekilir. Bunu düşünür, sonra alaycı bir gülümsemeyle başını sallar ve beni tekrar öper.

"Bunu kaybetmek istemiyorum," diye mırıldanır. "Çok iyi hissettiriyorsun. Senden bir saniye bile ayrılmaya dayanamıyorum."

Dudakları benimkine eğildiğinde kalbim göğsümde çarpmaya başlar. Ne demek istediğini anlıyorum. Onun bedenimi bu şekilde keşfetmesini ne kadar sevdiysem de, şu anda onunla olan bağımlı kaybetmeye dayanabilir miyim, bilmiyorum. Bir an bile olsa.

Hiçbir şey, eşimin içimde olması kadar iyi hissettirmedi.

Az önce boşalmış olmama rağmen, hala bir uçurumun kenarında tırmanıyormuşum gibi hissediyorum, hala *daha fazlasını* arzuluyorum. Kzuri'nin omuzlarına ön kollarımı dayayabilmek için kendimi kayanın üzerine biraz itiyorum ve omurgasının üst kısmındaki düğümleri okşuyorum, içimde boşalmasını ve aramızda büyüyen ateşi söndürmesini umutsuzca istiyorum.

Düğümleri sert bir baskı ile okşadığımda vücudu gerildi ve sonra içindeki bir şey kırılmış gibi göründü. Tekrar hareket etmeye başladı, derin ve güçlü vuruşlarla içime giriyordu. Su etrafımıza sıçırıyor, vücudumuza çarpan dalgalar yaratıyor ve her sert vuruşu vurguluyordu.

Omuzlarım kayaya sürtünüyor, Kzuri'nin penisi içimde şişip imkansız bir şekilde sertleşirken ciğerlerimden nefes nefese kalıyorum. Arzu vücudumun her atomunda yanıyor ve parçalanmak üzere olduğumu biliyorum. Çok yaklaştım, çok yaklaştım...

"İçime boşal," diye yalvarıyorum, sözleri ağzına doğru nefes alıp vererek.

Üst dudağı tekrar seğiriyor ve bana hafifçe uzamış köpek dişlerini gösteriyor. Gözlerini kapatıyor ve yüksek sesle homurdanıyor, beni biraz aşağı doğru çekiyor. Aniden, içimde çok fazla sürtünme ve baskı oluyor, her itişte iç duvarlarım onun etrafında sıkışıyor.

Tanrım, bu çok iyi geliyor.

"Lütfen, Kzuri. Lanet olsun, lütfen, lütfen..."

Bana son bir kez daha giriyor, ben düşüncesizce omuzlarını okşayıp çenesini öperken omurgasından bir titreme geçiyor. İçime boşalırken, beni kör edici bir coşku kaplıyor, beni onun boşalmasıyla dolduruyor. Onun düşük,

vahşı inlemesi beni ikinci kez doruğa ulaştırmaya yetiyor ve iç duvarlarım onun etrafında kasılmaya başlıyor, ondan son damlasına kadar emiyor.

Kzuri sert bir nefes verir, ikimiz de nefes almaya çalışırken alnını arkamdaki kaya duvara dayar.

O benim boğazımı okşuyor ve ben bir anlığına ona sarılıyorum, ıslak ve sıcak tenlerimizin birbirine sıkıca yapıştığı hissinin tadını çıkarıyorum.

Sonunda başını kaldırdığında, ıslak saçlarımı yüzümden çekmek için elini kaldırıyor. "Gemma." Adım, onun dudaklarında bir dua gibi geliyor. Sanki şimdiye kadar söylediği en kutsal kelime gibi. Parmakları yanaklarımın kıvrımlarını izlerken

gözleri mutlulukla parlıyor. "Seni seviyorum."

İçimde küçük bir heyecan dalgası geçer, az önce yaşadığım iki orgazm kadar güçlü bir sevinç dalgası. Onun bunu söylemesinden asla bıkmayacağımı düşünüyorum. Aslında, onun söylediği *her şeyden* bıkmayacağımı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Çok."

Epilog

RAINA

"Hadi ama, seni pislik. Bana yardım et."

Cansız nesnelere küfür etmek, Dünya'da pek yapmadığım bir şeydi, ama şimdi bir grup uzaylıyla birlikte bir hapishane gezegeninde yaşadığım için, kendimi bunu daha sık yaparken buluyorum. Belki de burada konuşacak daha az insan olduğu içindir, ya da belki de sadece Nuthora'da yaşamın zor olduğu içindir.

Ama bu su kovaları beni alt etmesine izin vermeyeceğim.

Çömelip, bana zorluk çıkarmaya cesaret etmeleri için kovalara öfkeyle bakıyorum. Sonra sağlam bir tahta direği omuzlarıma dayayıp, kovaları direğin üzerine asarken ağırlığımı biraz kaydırıyorum. Her şeyin istediğim gibi olduğundan emin olduktan sonra, uyluklarım bu çabadan dolayı yanarken yavaşça ayağa kalkıyorum.

Kovalar biraz sallanıyor, su kenarlarından taşıyor ve ben sinirli bir homurtu çıkarıyorum, sallanmaları durana kadar bir saniye hareketsiz kalıyorum.

Bunu en son denediğimde, köye dönmeden önce kovalar neredeyse yarısı boşalmıştı. Bu iş görüldüğünden daha zor, ama en azından giderek daha iyi oluyorum. Su getirmek, yemek pişirmeye yardım etmek ve hepimizin kaldığı Voxeran yerleşimine katkıda bulunmak için elimden gelen her şeyi yapmak için kendime bir hedef belirledim.

Hiçbir zaman arkama yaslanıp başkalarının benimle ilgilenmesine izin veren biri olmadım. Üzerime düşeni yapmaya önem veririm ve kimseye borçlu kalmayı sevmem, bu yüzden buraya katkıda bulunmak ve üzerime düşeni yapmak istiyorum.

"Tamam, Raina. Yapabilirsin," diye kendi kendime mırıldanıyorum ve dikkatlice bir adım atıyorum.

Kovalar hemen tekrar sallanmaya başlar, ama dizlerimi biraz bükerek adımlarımı eşit tutarım ve sıvıyı dökmeden çalılıkların arasından geçmeyi başarırım. Köye dönüş yolu uzak değildir, ancak çok yavaş ve dikkatli yürüdüğüm için normalden biraz daha uzun sürer. Ama yerleşim yerini çevreleyen duvarın kapısından geçerken içimde bir gurur dalgası yükselir.

Başardım. Ve bu sefer kovalarımı tamamen dolu olarak geri getirebildim.

Bu hapishane gezegenine zorunlu iniş yapmak hayat planımın bir parçası değildi, ama eve dönmenin bir yolu olmadığına göre, buradan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıyım. Bu yeni ortamda kendime bir yer edinmeye kararlıyım. Suyun ağırlığından dolayı kaslarımda hissettiğim hafif yanmayı görmezden gelerek köyde yürürken, Gemma'nın bana doğru geldiğini fark ettim.

Gözlerimiz buluştuğunda tatlı bir gülümsemeye bana bakıyor ve hızını biraz artırarak yanıma geliyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyor, koyu renkli gözleri iri ve samimi.

Normalde hayır derdim, çünkü kimseye borçlu kalmayı sevmem, ama Gemma muhtemelen köydeki en iyi insan. Onu geri çevirirsem kendimi pislik gibi hissederim. Ayrıca, direk boynuma acı verici bir şekilde batmaya başladı ve görevi geçen sefer denediğimden çok daha ustaca başardım. Yani sonunda biraz yardım kabul etmekten zarar gelmez.

"Tabii. Teşekkürler."

Tekrar çömelip, sırtığı kova saplarından dikkatlice çıkardım. Sonra bir kova aldım ve ayağa kalktım, sırtığın bir ucunu baston gibi sert toprak yola dayadım.

Gemma diğer kovayı alır ve köyün içlerine doğru ilerlerken yanıma gelir.

"Aynı anda iki tane taşımayı başardığına hayran kaldım," diyor, bana bir bakış atıp gülümsüyor. "Ben hiç denemedim bile."

Gülümserim. "Voxerans'ın tüm övünmeyi tek başına yapmasına izin veremem."

O da gülüyor, sesi hafif ve neşeli. Gemma'yı seviyorum ve ben pek çok insanı sevmem ya da güvenmem, bu da bir şey ifade ediyor. Güvenle geri döndüğüne sevindim. Akıncıların saldırısından sonra, onun ve Kzuri'nin asla geri dönmeyeceklerinden emindim ve onlara ne olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum.

"Sen ve Kzuri'nin geri dönmeyi başardığınıza çok sevindim," diyorum ona.

"Ben de." Sesinde rahatlamışlık var, bunu anlayabiliyorum. Voxeranlar'ın köyleriyle yarattıkları küçük sığınak dışında, bu gezegen korkunç bir yer. Bu duvarların ötesinde, Nuthora ölümcül, vahşi bir yer. "Bu duvarların ötesinde neler olup bittiğini hiç bilmiyordum," diye devam ediyor. "Akıncılar, savaş ağaları ve suçlular, hepsi bu kanunsuz yerde

Bu gezegene sürgün edilmiş pek çok başka tür uzaylı var. Düşünmesi bile oldukça ürkütücü."

Omuzlarını silkiyor, alt dudağını ısıyor ve gözleri biraz odaklanamıyor. Muhtemelen Kzuri ile yaşadıkları her şeyi hatırladığını biliyorum ve ona bunları yeniden yaşattığım için kendimi kötü hissediyorum. Duyduğum kadarıyla, oldukça korkunç bir deneyim olmuş.

Yine de, onun sözleri karşısında merakımın artmasını engelleyemiyorum. Bu gezegenin gerçekten tehlikeli olduğunu biliyorum, ama bir yanım onu daha fazla görmek istiyor. Kazadan sonra burada uyanana kadar, uzaylıların *varlığından* ya da evrenin bu kadar geniş ve kalabalık olduğundan haberdar bile değildim.

Kendi hükümetimin beni kaçırıp, gelişmiş silahlar ve teknoloji karşılığında uzaylılara satması beni çok kızdırıyor, ama kader ya da kötü şans ya da her neyse, beni bu gezegene getirdiğine göre, daha fazlasını görmek istiyorum. Daha fazlasını keşfetmek istiyorum.

Bu çok tehlikeli olurdu ve bazen inatçı ve biraz pervasız olsam da, aptal değilim. *Yaşamak* istiyorum.

Bu yüzden şimdiye kadar Voxerans'larla kaldım.

"İnsanı değiştiren türden bir deneyim gibi görünüyor," diyorum, Gemma'ya yan gözle bakarak. İlk tanıştığımız zamankinden çok farklı görünüyor. O zaman tatlı ve utangaçtı, içine kapanıktı ve neredeyse hiç konuşmazdı, ama şimdi çok daha sosyal ve bir şekilde... daha güçlü görünüyor.

Gemma gülümsüyor, yüzünde yine uzaklara dalmış bir ifade belirliyor. "Evet, kesinlikle değiştirdi."

Ben de gülerek, "Neredeyse nostaljik görünüyorsun. Sanırım bunun, madenlerde yaşadığınız tüm o kötü şeylerden çok, belirli bir Voxeran'la ilgisi var," diyorum.

Bana şaşkın bir bakış attı ve sonra kahkahayı patlattı, serbest eliyle yüzünden bir tutam siyah saçını geriye attı. "Evet, haklısın. Yağmacılar tarafından kaçırılıp satılmak korkunçtu, ama bu beni ve Kzuri'yi bir araya getirdi. Yani sonunda, bundan harika bir şey çıktı. Beni hiç olmadığım kadar mutlu eden birini bulduğumda, en kötü kısımları bile pişman olmak zor."

Dudaklarımı sıkıp hiçbir şey söylemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Son günlerde eş bağı insanları sağdan soldan vuruyor gibi görünüyor ve eş bulmuş kadınlar mutlu görünse de, bu durum beni hala biraz rahatsız ediyor. Kzuri Gemma için iyi bir eş gibi görünüyor ve Gemma da Kzuri için iyi bir eş gibi görünüyor. Aslında geçen gün onun

daha önce hiç görmediğim bir şey.

İkisi de farklı görünüyor, sanki Nuthora'nın acımasız manzarasında kendilerinin yeni yönlerini keşfetmiş gibiler.

Kovalarla içme suyunun depolandığı kulübeye vardığımızda sohbetimiz başka konulara kayıyor.

"Yardımanın için teşekkürler," diyorum ona.

"Önemli değil." Gemma bana yine parlak bir gülümsemeyle el salladıktan sonra kulübeden çıkıp uzaklaştı.

Muhtemelen eşiyle kaliteli zaman geçirmek için.

Kafamı sallayıp, düşüncelere dalmış bir şekilde köyden geri dönerken içimden iç çekiyorum. Bir kadın daha eş buldu. Şimdi dört kişi oldular ve bu bağların oluşma hızına bakılırsa, bunun tekrar olması sadece an meselesi gibi görünüyor.

Sırada kim var?

Ben olmamam daha iyi, orası kesin. Dünya'da kalbimi ve kafamı duygusal bağlardan uzak tutmaya özen gösterdim ve bu, Nuthora'da daha da önemli görünüyor. Burası tehlikeli bir yer ve işler hızla değişebilir. Voxerans'ın yardımına minnettar olsam da, kendimden başka kimseye güvenmek istemiyorum. İşler kötüye gittiğinde güvenilebileceğim tek kişinin kendim olduğunu *biliyorum*.

Köyün merkezine yakın bir yerde, bir grup Voxeran savaşçısının yanından geçiyorum. Az önce dövüş antrenmanını bitirmiş olmalılar, çünkü inci mavisini tenleri ve beyaz işaretleri ter ve kir lekeleriyle kaplı. Yine de hepsi neşeli görünüyor, özellikle de Kaide adındaki savaşçı. Devasa Voxeran Bohrir'in omzuna vurup ona bir şeyler söylüyor ve ardından derin, gür bir kahkaha atıyor.

Güzel bir ses ve şakanın ne olduğunu bilmesem de kendimi biraz gülümserken buluyorum. Kaide sık sık gülüyor gibi görünüyor, bu da benim hoşuma giden bir şey. Böyle bir yerde, bu kadar ciddi bir türün arasında mizah duygusu, hoş bir değişiklik.

Yanından geçerken, o da benim yönüme bakar ve bakışlarımız bir an için karşılaşır. Kısa bir andır, bir iki saniyeden fazla sürmez, ama midemin birdenbire çökmesine, sanki bir uçurumdan atlamış ve havada serbest düşüşe geçmişim gibi hissetmeme yeter.

Adımlarım sendeliyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, çenemi sıkarım, ellerim o kadar sıkı yumruk yapar ki tırnaklarım avuç içlerime batar. Tepkimi zorla bastırır, fark etmemiş gibi davranırım. Önemli bir şey değil.

Hızla dengemi yeniden kazanıp yoluma devam ediyorum, ifademi nötr tutmaya dikkat ediyorum.

Yine de, köşeyi döndükten ve Voxeranlar gözden kaybolduktan sonra bile, *Kaide* gözden kaybolduktan sonra bile, nabzımın sakinleşmesi biraz zaman alıyor.

Kahretsin.

Sırada, Raina ve Kaide'nin hikayesi olan *Her Alien Rogue* var. O, bir eşe ihtiyacı olmadığını düşünen sert bir Terran kadını, o ise onun yanıldığını kanıtlayabilecek küstah, kendini beğenmiş bir uzaylı...

Amazon ve Kindle Unlimited'da bulabilirsiniz:

[BURADA](#)

Gemma ve Kzuri'nin köye geri dönüp hayatlarına yeniden alışırken yaşadıkları ateşli bonus sahneyi okumak ister misiniz? Bonus sahnenin ÜCRETSİZ kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın

bonus sahnenin ÜCRETSİZ kopyasını almak için buraya tıklayın veya bu bağlantıyı tarayıcınıza kopyalayıp yapıştırın: <https://BookHip.com/CCGDJQK>

Bu kitabı FB grubumda diğer okuyucularla tartışın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğerk kitapları

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri

[Claimed - Kitap 1](#)
[Calındı - Kitap 2](#)
[Kurtarılmış - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Baştan Çıkarılmış -](#)
[Kitap 8](#)
Evcilleştirilmiş -
Kitap 9

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı](#)
[Canavarı - Kitap 3 Onun](#)
[Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
[Onun Uzaylı Haydutu - Kitap](#)
[5 TBA - Kitap 6](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

